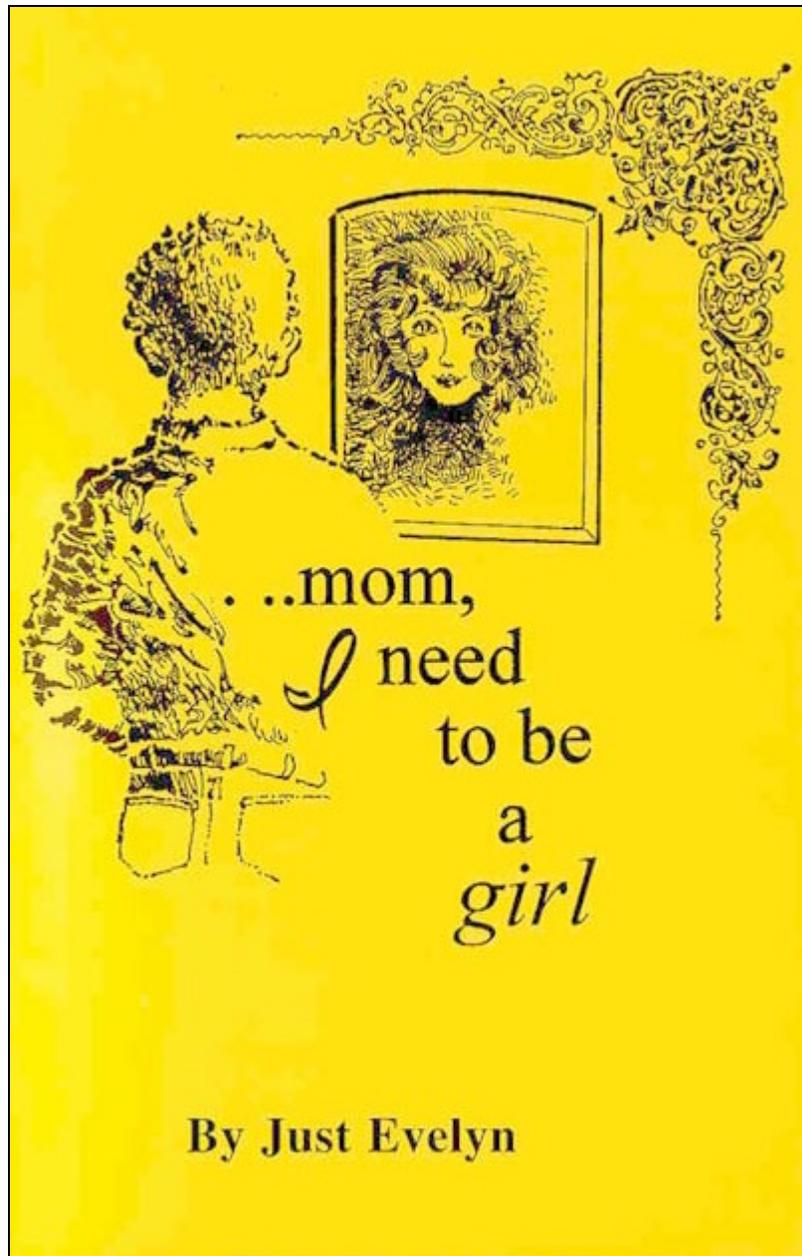

"אמא, אני צריכה להיות ילדה"
מאת: 'סתם אוולין'

עריכה לדף אינטרנט: - לין קונווי - [Lynn Conway](http://www.lynnconway.com)
תרגום: YFH
<http://www.lynnconway.com>

אמא, אני צריכה להיות ילדה

כל הזכויות שמורות: "Just Evelyn", 1998
Andrew Wahrmond, 1998, לאיורים:

הוצאה לאור: Walter Trook Publishing,
276 Date St., Imperial Beach, CA 91932

עריכה: Dawn trook
עיצוב העטיפה: Julia Kate Morgan
איור העטיפה: Andrew Wahrmond

כל הזכויות שמורות. אין לשכפל כל חלק מספר זה בכל צורה שהיא,
בלא הרשאה בכתב מהמחברת *

חלק מהשמות שוננו על מנת להגן על הבלתי-מעורבים ועל הקטינים.
נדפס בארה"ב
מהדורה ראשונה

מספר כרטיס בקטלוג ספריית הקונגרס: 98-84-72
ISBN: 0-9663272-09

* מועתק כאן אלקטרונית ברשות המחברת

http://ai.eecs.umich.edu/people/conway/TS/Evelyn/Hebrew/Mom_I_need_to_be_a_girl.HE.pdf

הקדשה

ספר זה מוקדש לבת החדשה שלי שלימדה אותי כה הרבה על מה זה להיות אמיצה וכנה לעצמך.

הבעות תודה

אני רוצה להודות לכל אלו שסייעו לי להביא ספר זה לכלל מימוש. אמי, קלילה פולר מורגן (Clela Fuller Morgan), שעשתה את רוב ההדפסה וארגון הסיפורים. תודות לכל ילדיי על שעשו את חיי מעניינים. תודות ל'מרכז הכתיבה'. תודות לחבריי שהאזינו ועודדו אותי: תום, לורנה, סוזאן, קרוליין, וולטר, דאון, קלי, קארי, סרנה, הלי, אלנה, ג'אנין, דייב, אנדרו, ג'נה, ג'ויס, ברנט, מישל, ניקול ואחרים - רבים מכדי לנקוב בשמם.

אני רוצה להודות גם לכל אותם אנשים מיוחדים שעמדו לצידה של דניאלה ועזרו לה לאורך הדרך בחלק חדש זה של חיייה: אחותי, ודניס, לאורה, מיגואל, גלוריה, דיאנה, דניקה, ג'ו, ג'וני, וחברי הצוות של 'דמויות חדשות' ('New Images').

תוכן העניינים

4.....	הקדמה
5.....	חלק א – מכאוב
18.....	חלק ב - למידה
30.....	חלק ג - קבלה
40.....	חלק ד – מלאכת הגימור
58.....	מכתבים מהמשפחה
62.....	עצה לגילאי העשרה.
63.....	עצה להורים
63.....	בי"ס תיכון.....
63.....	ייעוץ פסיכולוגי.....
64.....	אנדוקרינולוג.....
65.....	אלקטרוליזה.....
66.....	מנתחים.....
67.....	'ציפורי הטרף'.....
68.....	סוף דבר.....
68.....	המלצות לקריאה נוספת.....
69.....	מקורות לסיוע.....
70.....	תמונה עדכנית של דניאלה
72-71.....	עטיפה אחורית

הקדמה

אתם עומדים לקרוא סיפור אמיתי ונדיר על ילד צעיר שקיבל מאימו סוג של עזרה שחלק מהילדים צריכים, אבל כמעט אף לא אחד מקבל אותה.

דניאל (Daniel) היה צריך להיוולד ילדה. בדפים האלה, תפגשו את אביו של דניאל, המאמין ששינוי מין מנוגד לרצון האל. תעקבו אחר צחצוחי החרבות עם פקידים, ומאבק הרצונות כנגד יועצים פסיכולוגיים שכישוריהם מוגבלים לעיתים כל כך קרובות לניפוץ חלומות ולגביית שכר. חשוב מכל, תקראו כיצד אמא של דניאל, האמיצה והמבינה באופן יוצא מן הכלל, סייעה לדניאל להפוך לדניאלה (Danielle) המקסימה, שלא ניתן לעצור בעדה, למרות עולם מלא בעריצים קטנים, בעלי-תפקידים צרי-אופק, נאדות נפוחים, רודפי ממון, ועושי-טוב שהוטעו – שכולם מנסים למנוע זאת.

סוף סוף פגשתי את דניאלה, כיום בת 19, לאחר שבמשך חודשים שמעתי אודותיה כל שבוע ושועשעתי לשמע מעשיה, תוך כדי טיפולי האלקטרוליזה שלי אצל אימה. הרושם הוא עצום. כושרה של דניאלה לחיים בתור נערה בגיל-העשרה, ולהצלחה בחיים אלה, כמו גם אושרה ובגרותה ממלאים את עיני, הזקנות הרבה יותר, דמעות של שמחה מהולה בעצב - - עצב משום שגם אני טרנססקסואלית.

אני עברתי בחיי את התנסויות הילדות של דניאלה, בגוף הלא נכון, אבל מאחר שגדלתי בשנות ה-1950' וה-1960', ובגלל האווירה הפחות מתקשרת והעצורה מינית שבמשפחתי, היה עלי לעבור התבגרות גברית מלאה, להשתתף בשיעורי ספורט לגברים, להתמודד עם בריונים, ולהחמיץ כליל שנים רבות של קניות וחיזורים. נתקלתי בכל מכשול, סבך-קוצים ומהמורה הממתינים לחבר'ה שכמונו, המפלסים את נתיבנו לאורך מסלול החיים הלא נכון.

אבל עכשיו השנה 1998, ודברים משתנים. ההתנסות של דניאלה הינה אחת הראשונות במה שמבטיח להיות עידן חדש וטוב יותר לא/נשים כמוה וכמוני.

האלי הורוביץ - Hallie Horowitz

יש לי משהו לספר לך, אמא . . .

חלק א.....מכאוב.

"אני צריך לדבר איתך אמא. יש לי משהו לספר לך, אבל אני מפחד שלא תאהבי אותי יותר." בני בן החמש-עשרה שכב לצידי על המיטה על-פי מסורת הדיונים המשפחתיים הרגילים שלנו. הילדים ידעו שכאשר אני כבר במיטה, יש להם את מלוא תשומת הלב שלי.

הבטחתי לו שלא חשוב מה הוא יספר לי, אני עדיין אוהב אותו. הוא התכווץ וכחכח וחשבתי שאולי הוא הולך לספר לי שהוא הומו. כבר שנים חשדתי שהוא היה הומו וקיוויתי ששיחה שכזאת תתקיים מתישהו, על מנת שנוכל להיכנס למעורבות במערכת התמיכה של הקהילה הגאה. אבל הוא חשב על משהו אחר לגמרי.

הוא אמר, "אני צריך להיות ילדה. אני ילדה בתוכי. אני מחבב בנים, אבל כמו אשה, לא כמו הומו. כבר שנים שאני מרגיש ככה, ואת יודעת כמה שאני נשי."

אז זה היה הדבר שבגללו הוא היה נסער בחודשים האחרונים. בהתחלה לא ידעתי מה לומר. חיבקתי אותו וחשבתי "אופרה ווינפרי – היכן את?" אני צופה בטלוויזיה לעיתים רחוקות, ועוד פחות מכך תוכניות אירוה יומיות, כך שלא נחשפתי לעניין הזה קודם לכן. הכל נראה כאילו נע לאט מתמיד (slow motion). הרגשתי שהי עוברים תפנית ברורה; ידעתי שהם לעולם לא יהיו עוד אותו הדבר.

אחרי שתיקה ממושכת הוא שאל, "מה את הולכת לעשות?"

"בכנות, אינני יודעת מה לעשות, אבל אני אגלה," עניתי.

אחרי שצחקנו ובכינו ביחד שאלתי, "האם לבשת פעם את הבגדים שלי?"

תגובתו הייתה, "לעולם לא הייתי לובש את הבגדים המזעזעים והזקנים שלך", והאמנתי לו. מעבר לכך שהייתי גדולה ממנו, ידעתי שהוא לא ראה בעין יפה את זה שאני לא אופנתית. הוא ביקר אותי על חוסר העניין שלי באופנה, או באיפור או בתסרוקות. הוא אמר "את אשה, ויכולה לעשות את כל הדברים האלה, ובכל זאת את לא. זה כזה בזבז!"

דיברנו על הילדות שלו. הוא הודה שלבש את הבגדים של בת-הדודה שלו. הוא היה מאושר כשמישהו חשב בטעות שזאת ילדה, בגלל המראה הנשי שלו, למרות שתמיד הבטחתי לו שהוא לא נראה נשי. הוא תמיד הרגיש גרוע כשדיברתי על כמה שאני גאה בשלושת הבנים שלי, "אני שמחה שאין לי בכלל בנות, כי אותן יותר קשה לגדל." לפעמים אמרתי "העולם עוד לא מוכן לקראת בת כלשהי שאני הייתי מגדלת," משום שהייתי מעודדת בת להצטרף לנבחרת הצעירה או להיות טייסת במטוס קרב או נשיאה. כמה נבואי זה יצא כיום, כאשר אני מגדלת נערה שהעולם עוד לא מוכן לקראתה. תמיד אמרתי לילדיי שכאשר יגדלו, הם יוכלו להיות כל דבר שירצו להיות, אך מעולם לא חלמתי שאחד מבניי ירצה לגדול להיות לאשה.

"אני רק רוצה להיות נורמאלי, ונורמאלי זה להיות ילדה. אני עייף מלא להיות אני עצמי. אני עייף מלהיות מבולבל. אני בסך הכל רוצה להיות ילדה. אין לי שום עתיד בתור גבר. רציתי לברוח מהבית כך שאוכל להיות ילדה היכן שאף אחד לא מכיר אותי, אבל ידעתי שזה יפגע בכך." שאלתי אותו אם ברצונו לעבור בשנה הבאה לבית-ספר חדש וללכת בתור ילדה. "אני יכול להעמיד פנים בבי"ס תיכון בתור בן," הוא ענה, "אני לא חושב שללכת לבי"ס בתור ילדה יהיה פיתרון משום שאני פשוט אסתתר ואעמיד פנים מהצד השני." הוא רצה להיות ילדה, לא סתם להתלבש בתור ילדה.

לבסוף הוא נרדם לצידי. באותה שעה, מוחי היה ער לחלוטין בהעלאת תריסרים של שאלות. מה קורה לילדים האלה? האם זהו סתם שלב ביניים? האם זה חלק מהיותו הומו? אם לא אעשה מזה עניין גדול, האם זה פשוט ייעלם? האם קיים שם למצב הזה? האם זה בדרך כלל קורה לאנשים כל כך צעירים, והאם הם יכולים להשתנות? האם הם יכולים להצליח בחיים? רציתי מידע, ורציתי אותו כרגע, באמצע הלילה!

מה עושה אמא במצב הזה? כשבניי באו אלי עם חתך, הייתי שמה על זה אגד-מדבק ומנסקת כדי שזה יבריא, אבל לא היה לי אגדים-מדבקים לבעיה הזאת. ידעתי שחיינו יהיו קשים ועצובים. איך יכולה אמא לעזור, והאם יהיה די באהבת אם? האם הייתי חזקה דיי לנהל זאת? חשבתי שהכרתי את בניי די טוב, ובכל זאת לא היה לי כל מושג שחיינו של דניאל היו כה מלאי מכאוב.

* * * * *

הייתה זו רק תחילתו של עוד פרק אחד בחיים הלא שגרתיים שלי. ביליתי חלק מילדותי באפריקה, עם ההורים המיסיונרים שלי, כך שכבר נחשפתי לנסיעות, הרפתקאות, וניסיונות לשנות את העולם. גם הייתי טיפוס אנטי-ממסדי של 'בחזרה-אל-הטבע' ונשרתי מהמכללה כדי לנדב את זמני וכישרונותיי לבית-ספר בכפר מקסיקני קטן. שם פגשתי את סלוואדור (Salvador), גבר עם עיניים לטיניות יפות, גבר שעולמו היה מוגבל לעיירה כה קטנה שהיה בה רק כביש סלול אחד. סגנון חייו הפשוט והעצמאי נראה לי מושך. גידלנו בעצמנו את מזוננו, הייתה לנו פרה, ואני עשיתי את בגדינו.

חינו בבית לבנים ישן בלא מים או חשמל. אחרי שנולד בנו הראשון דוד (David), עברנו לקליפורניה, המעבר הראשון מתוך כמה בין מקסיקו וארה"ב. אחרי שנולדו בקליפורניה בנימין (Benjamin) ודניאל (Daniel), עברנו חזרה למקסיקו, לתוך בית חדש ומודרני שבבנייתו עסקנו כמה שנים. חודשים ספורים לאחר מכן הוכינו על-ידי שיטפון עז במהלך גשמי אביב כבדים באופן בלתי רגיל. הילדים ואני היינו תקועים כמה שעות על גבי מיטת קומתיים, בעודנו צופים בריהוט צף לו החוצה מבעד לדלתות הכפולות ובמורד הנהר. למזלנו הצילו אותנו בטרם נשטף הבית כולו ונהרס.

במשך עשר שנים ניסיתי להוכיח לכולם שאני מסוגלת לשמור על הנישואים האלה, אבל המציאות טפחה לבסוף על פני כשנמלאתי התנגדות לניסיונו של סלואדור לבודד אותנו אפילו מהמשפחה שלו עצמו. לבסוף החלטתי לעזוב, ולקחתי עימי את הבנים בגילים שלוש, חמש ותשע.

אביהם אמר, "מאחר שאת עוזבת ולוקחת את הילדים, אני מצפה ממך להיות מסוגלת לפרנס אותם. אם את רוצה עזרה כלשהי, את יכולה לחזור ולגור עימי שוב." סלואדור עמד במילתו ומעולם לא העניק לנו תמיכה כלשהי, ואני מעולם לא חזרתי אליו וגם לא ביקשתי ממנו עזרה כספית.

החיים לא היו קלים בתור אם חד-הורית שאיננה מקבלת תמיכה בילדים. הייתי בחרדה מתמדת בנושא כסף, שתמיד מקווה שסוף החודש יגיע לפני סוף הכסף. לפעמים חיינו בעיר, לפעמים בכפר עם כל מיני חיות מחמד – כלב הרסני, ציפור, דג, וגם סוס. היו לנו חלוקות עיתונים, שיעורי מוסיקה, ומחנות קיץ.

אחרי ארבע שנים על סעד, התחלתי לעבוד במשרה מלאה בתור פקידת תיוק בבית חולים, ודניאל החל ללמוד בבית-הספר.

עבדתי במשרה נוספת, שאפשרה לממן לעצמנו מגורים וכלכלה. ואולם, זה לא הותיר בידי הרבה זמן להיות עם הבנים. הם למדו לדאוג לעצמם ואחד לשני. בירכתי ראשי קינן תמיד החשש שהסוכנות להגנת הילד, או רשויות אחרות, יגלו את הבנים לבד בבית וייקחו אותם ממני. זה כמעט קרה כשהמשרה הגיעה, בתגובה לחיוב ל-911 שנעשה במשובה מביתנו בידי בת השכנים. הם מצאו את בן (בנימין) בן ה-12 ודניאל בן ה-10 לבדם. החוק התיר לבן 12 להיות לבד, אבל לא להשגיח על ילד צעיר יותר. בן ודניאל הציעו לשוטרים כריכים עם חמאת בוטנים, וביקשו את עזרתם במשחק מחשב. השוטרים החליטו שהם ניזונים היטב וילדים טובים. הם עזבו תוך מתן עצה ידידותית שאינם תמצא משהו להשגיח עליהם באותם זמנים שהם צריכים להיות לבדם בגלל מערכת השעות של דוד.

דוד הפך לעוזרי האמין ולשמרטף לאחיו הצעירים – הוא אף עבר קורס שמרטפים של הצלב האדום. ילדיי היו די עצמאיים, כי הם למדו לקנות במכולת, לדאוג לעצמם לאוכל, לכבס בגדים ולשמור על כסף. יכולתי לתת להם 20 דולר כאשר זה היה כל שיש לי לאוכל עד סוף השבוע, והם היו מחליטים מה נחוץ לקנות. בן היה מסוגל להעריך את הסכום הכולל של קניותיהם בדיוק של כחמשה סנט, כך שלא יהיו במצב מביך בעמדת התשלום. הם עזרו לי לכתוב צ'קים ולאזן את חשבון הבנק שלי. הם הבינו שהם צריכים לעזור לי שלא להסתבך בצרות. לא רציתי להדאיג אותם, אבל הצטרכתי את העזרה, ואני מאמינה שיש לקבל את המציאות.

עברנו דירה לעיתים די קרובות משום שהצטרכתי לגור היכן שמצאתי עבודה, או לעבור ממקום שבו היו צרות עם השכנים או שותפים לבית או ביה"ס המקומי, או שבעל הדירה העלה את שכר הדירה. אפילו עברנו זמנית לחוף המזרחי, ונסענו לשם וחזרה באוטובוס (Greyhound Bus). היינו צוות, כך שילדיי עזרו תמיד בהחלטות על מעבר דירה. לא קבעתי חוקים משום שלא הייתי בבית לאכוף אותם. גידלתי אותם תוך שימוש בתיאוריה שאני מצפה מהם להיות טובים, והם היו. נתתי להם ללמוד משגיאותיהם. אם הם נשאר ערים מאוחר מדי, היה להם קשה ביום המחרת לקום לעבודה או לבית-הספר. הם כיוונו לעצמם שעונים מעוררים משום שלעיתים קרובות יצאתי לעבודה לפני שהתעוררו.

ילדיי גודלו בלא אלוהים, על אף שלא היה לי מושג איך לגדל ילדים בלא דת. אני גודלתי בבית נוצרי שמרני היכן שחטא, עונש ואשמה כאילו חיכו מאחורי כל פינה. אמונתי היא שאני אחראית למעשיי. אם קיים אלוהים, הוא לא צריך את הערצתי או ממוני. אני לא מאמינה שהוא מעורב בהתרחשויות היום-יומיות בחייו של כל אדם. דווקא אהבתי לחשוב שקיים אי-שם למעלה כח נשי חזק, המשגיח על ילדיי כשהיו מחוץ לטווח ראייתי, מעין סבתא שמימית.

חוש ההומור והאחריות העצומים של דוד עזרו לי לנהל את העניינים בראייה נכונה. בגיל שש-עשרה הוא קיבל את רישיון הנהיגה שלו ואימי נתנה לו מכונית משומשת. ישבתי איתו ואמרתי "עכשיו לאחר שסבתא קלילה (Clela) נתנה לך מכונית, אנחנו צריכים לקבוע כללים לגבי נהיגה."

הוא שאל, "למה?"

אחרי שחשבתי על זה, לא יכולתי למצוא סיבה הגיונית משום שהוא תמיד הפגין בגרות יוצאת מהכלל. וכך החלטנו יחדיו שלא נחוצים חוקים כל עוד הוא אחראי ונשמר מצרות. ואף פעם לא הי צרות. לעיתים קרובות הוא היה שב הביתה מבילוי עם נערה, או פעילות בביה"ס, מעיר אותי ויושב על המיטה לצידי בעודו מספר לי הכל אודות הערב שהיה לו. אפילו כשהייתי מאד עייפה, שמחתי שהוא רצה לשוחח איתי, משום שאהבתי להיות מעורבת בחייו.

בן, הצעיר מדוד בארבע שנים, והמאד מבריק, לא הצטרך להתאמץ בבית-הספר, אפילו לא בכיתות למחוננים. היה לו עניין מובהק בכספים והוא הראה סימנים שיהיה לאיש עסקים בגיל צעיר. לפעמים הציע לנקות את ארנקי בתמורה למטבעות הפזורות בו, או לגזור קופונים למצרכים בהם השתמשנו כשגרה, ושמחתי לתת לו את הכסף שנחסך. כשעשינו 'באזאר' (garage sale), היה זה בן שקבע את מחירי הפריטים וניהל את הכסף. בכיתה ג' הוא בחר בקרן הבריטון וניגן בתזמורת. הקרן הייתה כמעט בגודל שלו, אבל הוא הזדחל יום יום לביה"ס כשהוא גורר אותה אחריו על מנשא פח-זבל. הוא הגיע לרמה מקצועית גבוהה מאד לאחר שניגן בקרן הענקית הזאת בשנות ביה"ס התיכון, בעודו לומד לנגן גם בכלי נשיפה אחרים. הוא רכש בקלות כישורי מחשב, והיה ספורטאי מעולה שהצטיין בכל דבר שניסה. בתור הילד האמצעי, הגדול מדניאל רק בשנתיים, כנראה שהזנחתי אותו במקצת, אבל הוא הצליח יפה בכוחות עצמו.

אח"כ היה דניאל! הוא היה ילד תפנוקים אוהב, אבל הוא היה שובב! 'השנתיים הנוראות' לא התחילו אצלו עד שהיה בן חמש, אבל אז חשבתי שהוא לעולם לא ייצא מהן. הוא תמיד בחן את סבלנותי עד הקצה. אם אמרתי "לא", לגבי נגיעה בקישוט מסויים שעל המדף, הוא ניסה לגעת בכולם לראות אם אגיד "לא".

הברשת שיערי הארוך והמתולתל וסידורו היה בילוי אהוב על דניאל כשהיה כבן שלוש. בשנות העשרה המוקדמות שלו היה ביכולתו לארגן את תלתלי העבותים לסידור-שיער מרהיב לכבוד אירוע מיוחד. הוא היה מאד מודע לאופנה, ותמיד ער לעיצובים העכשוויים. לעיתים קרובות ביותר בחר לעצמו דגמי יוניסקס בצבעים בוהקים, ואז כיבס אותם ביד כך שלא ידהו. כשיצאתי לקניות של בגדים לעצמי, הוא נהנה להצטרף על-מנת לייעץ לי. במבט לאחור, אני חושבת שבעקיפין הוא היה חי דרכי, משום שלא יכול היה ללבוש בעצמו אופנות נשיות.

בן ודוד ניסו בלא-הצלחה לצרף את דניאל למשחקים היותר קשוחים ולוחמניים. ואולם, הוא נעשה מיומן למדי באומנות ההגנה העצמית כשאחיו הקניטו אותו או צחקו ממנו. פעם אחת שבתי הביתה ומצאתי את שני הבנים הגדולים בפניה, בעוד דניאל מנופף לעומתם במוט מטאטא, שבו השתמש מאד ביעילות אם ניסו להימלט.

מרבית ענפי הספורט לא עניינו את דניאל, אבל הוא נהנה מהחלקה על גלגליות ולקח שיעורים בריקודי-סטפס ובהתעמלות. מאחר שהיו לו מעט הצלחות בביה"ס, עודדתי אותו בפעילויות האחרות האלה על-מנת להגביר את בטחונו העצמי. הוא היה מוכשר במיוחד בהתעמלות, ואחיו שיבחו אותו עד אין קץ כשעשה עמידת-ידיים, סלטה-לאחור על יד אחת, ותעלולים אחרים מעבר למה שהם היו מסוגלים לעשות.

דניאל העדיף תמיד לשחק עם הבנות מאשר עם הבנים. בארגו הצעצועים בביתה של סבת קלילה, הבובה הישנה הייתה החביבה עליו. דניאל אהב לתפור, לבשל, ולנקות את הבית. מאחר שאני הקדשתי זמן מועט למלאכות נשיות אלה, הוא לא לקח דוגמה ממני. הוא סידר את הריהוט לטעמו, ודאג לתמונות ופריטים אחרים לקישוט הקירות.

אחרי הרבה עבודה קשה, הקמתי את העסק שלי שעניינו סטיסטיקה על סרטן. העסקה עצמית התאימה לאישיותי משום שאני אוהבת לשלוט בחיי. זה גם איפשר לי גמישות בשעות העבודה. התשלום היה נאות כך שלא נצרכנו יותר לספור כל חמשה-סנט, ויכולנו לפרוע את החוב שהיה לנו. הייתי גאה על כך שהייתי מפרנסת מצליחנית; הבאתי פרנסה למשפחתי, ועשיתי זאת טוב יותר מהרבה משפחות עם שני הורים. לנשים

בחברה שלנו יש לעיתים רחוקות הזדמנות שכזאת. הרבה אימהות יחידניות שהכרתי שיחקו את תפקיד הקורבן, תלויות בגחמות האב לשלם דמי מזונות לילדים. במשך שנים רבות חלמתי על מישהו לחלוק עימו את האחריות ואת ההנאות של ההשגחה על ילדיי בעודם גדלים. ואולם, מרבית הגברים עימם היו לי מערכות יחסים רק הוסיפו לאחריות שלי, ולא נהנו מהבנים במידה רבה כפי שקיוויתי. להיות בגפי ממש התאים לי, משום שהבנים היוו את מוקד תשומת ליבי ודאגתי.

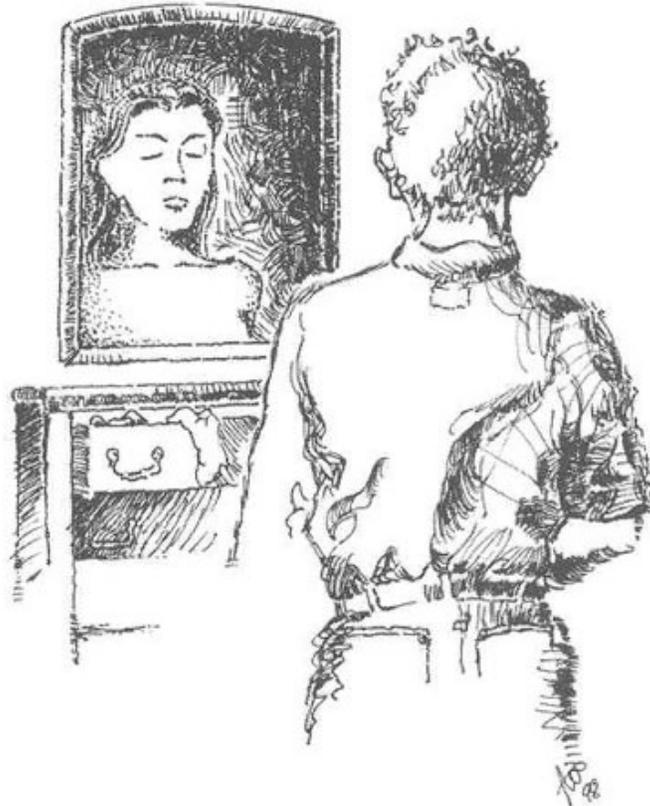
משסיים דניאל את כיתה ח', ראיתי סימנים של מתח גובר. נראה היה שהוא נהנה מביה"ס ומהתרועעות עם התלמידים אחרים, אבל משהו הטריד אותו. הוא לא הצליח להירדם בלילה, וכשהצליח, לא ישן היטב. הוא ידע שעליו לישון כדי לחוש בטוב בביה"ס ביום המחרת, כך שניסינו חלב חם, צפינו בתוכניות טלוויזיה משעממות, שרנו שירי ערש, סיפרנו סיפורים, ועשינו את התרגיל הפסיכולוגי "אתה הולך ביער ידידותי ואפל, ואתה נעשה עיף". גם דיברנו על מיגוון עצום של נושאים.

פעם אחת הוא אמר, "אני לא יודע מי אני."

הגבתי, "מרבית בני העשרה מרגישים ככה. רוב הילדים בביה"ס שלך בוודאי מרגישים אותו הדבר."

"כשיחלפו שנות העשרה שלי, כבר לא ארגיש כך יותר?" הוא שאל.

"זה נכון. אתה רק צריך לעבור את שנות העשרה שלך." רק לא היה לי מושג עד כמה זה הולך להיות קשה בשבילו לעבור את כמה השנים הבאות.

אני לא יודע מי אני

* * * * *

במהלך שנתו השניה של בן בתיכון, הוא עבר להתגורר עם דוד, שלמד במכללה בפניקס (Phoenix) אריזונה. זה לא היה קל להניח לבן לעזוב את הבית בעודו צעיר, אבל זה פתר כמה בעיות. דניאל בן ואנוכי התגוררנו בכפר: מרחק שעה נסיעה באוטובוס מביה"ס התיכון הקרוב. שעות עבודתי מנעו ממני להסיעו לביה"ס וחזרה, כך שהוא חש די מבודד. הוא לא היה מרוצה משום שבעיית ההסעות מנעה ממנו להשתתף בפעילויות ספורט או תזמורת ביה"ס שהתקיימו לאחר שעות הלימודים. דוד התגורר בדירה אך התקשה למצוא שותפים אחראים. דוד הציע שבן יוכל לגור עימו וללמוד בבי"ס תיכון בקרבת מקום.

הייתי עצובה שבן יעזוב, וקצת חוששת לגבי הסידור, אבל הם רצו לנסות זאת. חוץ מזה, הוא תמיד יכול לשוב הביתה אם זה לא יעבוד כמו שצריך. שילמתי את חלקו של בן בשכר הדירה, אבל מעבר לכך הם מימנו את עצמם כמעט לגמרי. לדוד ולבן היה כרטיס אשראי משולם מחשבוני, לשימוש כשהצטרכו כסף באופן בלתי צפוי. הם אף פעם לא השתמשו בו מבלי להודיע לי, ומעולם לא השתמשו בו באופן לא נכון. הייתי גאה בהם על כך שלמדו באופן אחראי, עבדו, שילמו את החשבונות שלהם, והשגחו זה על זה.

בכל הזדמנות הנחתי לילדיי לעצב לעצמם את החיים, וניסיתי שלא לרסן את הפעילויות ההרפתקניות שלהם בגלל החרדה שלי. הייתי גאה בדוד ובבן משהוכיחו לי שהבינו את משמעותה של אחריות. חבריי נדהמו מהסידור הלא שגורתי הזה. תכופות, הורים לא מסוגלים להסתדר עם בני-העשרה הגרים בבית, ועוד פחות מכך לבטוח בזוג אחים שייקחו שליטה מלאה על חייהם, 650 קילומטר הרחק מכל משפחה.

עת כמעט תמו ימי גידול הילדים שלי, נראה אור בקצה המנהרה. רק לא שיערתי עד כמה המנהרה ארוכה.

* * * * *

אחרי הווידוי שלו, דניאל היה שלו, אבל אני הייתי פקעת עצבים. כלפי חוץ ניסיתי לשמור על תדמית שלווה, אבל ראשי לא עבד טוב בגלל המתח והוסר השינה.

בבוקר המחרת בילה דניאל שעות לפני המראה שבחדרי. הוא עיצב את שיערו, התאפר, גילח את רגליו, ויצר מיכנסונים קצרצרים מזוג מכנסים ארוכים. כשקשר חולצת-T במהודק מעל למתניו, הוא אכן נראה כמו נערה. זה היה מדהים להתבונן במהפך. ואולם, הוא עדיין אימץ את מראה היוניסקס בפני אחרים, ועדיין לא רצה שאספר לאחיו.

כשיצאנו לקניות מאוחר יותר באותו יום, דניאל אמר שהוא צריך לבנים, ואני תהיתי באם הוא חושב על תחתונים של בת. לא שאלתי, אלא רק אמרתי לו לקחת מה שהוא צריך, כי רציתי להתחמק מכל הנושא. הוא בחר את מכנסי השלושה-רבעים הרגילים שלו, ואני נשמתי לרווחה. המשכתי להשגיח לקראת סימנים של משהו – אני לא בטוחה מה.

ביקשתי את אחד מחבריי לפגוש אותי בקניון משום שאני ממש צריכה לדבר עם מישהו. הוא הסתכן בכמה ניחושים על הגורם לבעייה שלי, אך ידעתי שהוא לעולם לא ינחש. כששמע חברי את הסיבה לחרדתי, הסכים שהוא לעולם לא היה מנחש. הוא סבר שהמצב הזה נקרא אי-הלימה מיגדרית, או טרנססקסואליות. הוא יעץ לי לחקור את הנושא בספרייה הרפואית בבית-החולים האוניברסיטאי המקומי שלנו.

חבר אחר שהכיר היטב את ילדיי הביע את תמיכתו אך גם הוא לא ידע הרבה על בעיות מיגדריות. ואולם, כמה ימים לאחר מכן הוא התקשר עם מידע קצת מדאיג. חבר הומוסקסואל שלו סיפר לו שלטרנססקסואלים/ות יש חיים אף יותר קשים מאשר להומוסבאים/ות, משום שהם/ן בקצה המרוחק של המיגוון בכל הנוגע לקבלה בקהילה. הוא גם הביע הזדהות איתנו, משום שידע כי מצפה לנו דרך קשה, והציע שאלך למרכז קהילת הלהט"ב לחפש מידע.

דניאל נסע לבקר את האחים שלו מיד כשהסתיימה שנת הלימודים. בן הביא אותו חזרה כשהגיע מאריזונה לביקור, לרגל חופשת הארבעה ביולי. אני הייתי קרובה לדמעות כל היום. בניגוד לבקשות של דניאל, סיפרתי לבן מה הסיבה למצוקתי, משום שהייתי חייבת לחלוק זאת עם מישהו. בן אמר, "זה לא עניין גדול. דניאל זקוק כנראה ליותר תשומת לב." כשבן היה מוכן לשוב לפיניקס, דניאל רצה לשוב לשם עימו. הוא רצה להיות מסוגל לצאת לקניות בקניון בתור נערה, בלא הפחד שמא ייתקל בחבריו. דוד ובן תמכו בתוכנית משום שאהבו שהוא אצלם, מבשל ומנקה את דירתם, כשהם עבדו או הלכו ללמוד. דניאל השתעשע עם כמה שמות נשיים, כגון יסמין (Jasmine) או דני (Danny), אבל נראה שהוא מתמקד על דניאלה (Danielle).

החוש הפנימי שלי אמר לי שאירועים מרחיקי לכת יתחוללו במהלך הביקור השני של דניאל באריזונה, ושוחחתי עם ילדיי שם כמעט בכל יום, כדי להיות חלק מזה.

דניאלה סיפרה לי על דניס (Denise), שהייתה חברה טובה ושכנה של בן ודוד. דניס הכירה מישהי טרנססקסואלית, וזיהתה את הסימנים אצל דניאלה, כך שהיא נטלה אותה תחת חסותה. בשעה שהגדולים לא היו בבית, היא ודניאלה עשו ניסיונות בתסרוקות ואיפור, ועשו את כל הדברים שחברות עושות – הדברים שדניאלה השתוקקה תמיד לעשות. דניאלה התוודעה שלקחה עימה חלק מתכשירי האיפור שלי – איפור שהיא עודדה אותי לקנות לפני שנה כשראתה זאת בטלוויזיה. לא היה איכפת לי, משום שלעיתים רחוקות השתמשתי בו. דניאלה המשיכה לדווח לי על כל הדברים החדשים שהיא עושה, וסיפרה לי על כל דבר שקנתה במהלך יציאותיה לקניון עם דניס. דוד השתמש בכרטיס האשראי שלי להוציא מזומן לשימושה של דניאלה, והיא סיפרה לי כמה שילמה עבור כל פריט, שכן הייתה מוטרדת מכך שאני צריכה להוציא עליה כסף.

הייתה זאת דניס שסיפרה לדוד על טרנססקסואליות ועל מה שקורה לדניאלה. כשדוד סיפר לי שהוא יודע, בכיתי בהכרת תודה לדניס. תבורך הנשמה היקרה יקרה הזאת – רציתי פשוט לחבק אותה. דוד היה די בלחץ מכל ההתפתחויות החדשות. הוא עשה כמיטב יכולתו להסתיר את רגשותיו מדניאלה – אבל החל להתאמן במכון הכושר יותר מהרגיל. בן התעקש על דעתו שדניאלה פשוט נזקקה ליותר תשומת לב. הוא קנה לה תוכנת מחשב אמנותית, וניסה ללמד אותה איך להשתמש בזאת. זה היה מחוכם מצד בן להעניק לה יותר תשומת לב שבה היה מעורב המחשב האהוב שלו.

דניאלה סיפרה לי שהאחים שלה מתייחסים אליה יפה, והיא חשבה שהם שמחים לגלות שהיא לא הומו. היא סיפרה לי שראתה טרנססקסואלית בת 18 בתוכנית אירוח בטלוויזיה ואמרה, "אני חושבת שהייתי יכולה להצליח טוב יותר לבטא מהן התחושות בפנים".

דניס חשבה שדניאלה 'עוברת' טוב מאד בתור נערה – הבחורים אפילו בחנו אותה במבטיהם בקניונים. דניס הצטרפה להזכיר לדניאלה לא להתגרד במקומות שהחזיות החדשות עשו לה גרוי. כשהחלה דניאלה לקבל שיחות טלפון, חשש דוד שמא ישתמש בשם הגוף הלא נכון, וכך הקפיד שלא להשתמש כלל בשמות גוף. "למטה ליד הבריכה," היה אומר, "בקניות," או "לא בבית."

דניאלה סיפרה לי על גבר בגיל 21, שכן במבנן הדירות (apartment complex), שלקח אותה לחנות לקנות תרסיס לשיער. "אמרת לי שיש לי שני אחים גדולים ומאד מגוננים, כך שלא אוכל לעשות הרבה," היא אמרה. "הוא חמוד, אבל די 'מרובע' שכזה. הוא יכול להיות חבר טוב, אבל זה הכל."

הייתי בטוחה שהבת החדשה שלי עומדת בפני שברון לב, אבל דניאלה הייתה נרגשת לפגוש בנים שחשבו שהיא בת. לילה אחד כשהתקשרתי, דניאלה הייתה מחוץ לבית, ב"פגישה" עם שכן. כשהוא בא לקחת את דניאלה, דניס רשמה את כתובתו ומספר הטלפון שלו. הבנים עדיין חששו לשלומה, ובן חיכה ער עד שובה הביתה. דוד החליט שלפני שהוא יוצא עם נערה, הוא יבקש לראות את אחד מאותם התצלומים החמודים שלה בתור תינוקת ערומה. הוא לא היה בטוח שהוא היה רוצה לצאת עם טרנססקסואלית.

דוד ובן דנו בשאלה איך לספר לאביהם. הם רקמו תוכנית לרכך את המכה. הם יאמרו לו שדוד הוא הומוסקסואל, בן הוא 'מתלבש', ודניאל טרנססקסואלית. אחר-כך, כשיגלה את האמת, שרק דניאל

טרנססקסואלית, ירווח לו שרק לאחד מהם יש בעייה. הם צחקו והשתעשעו במחשבות על מה תהייה תגובתו של אביהם. הם מעולם לא הוציאו את תוכניתם אל הפועל, אבל אני הייתי אסירת תודה על כך שילדיי יכולים לטפל במצב הייחודי הזה בהומור ובהיגיון בריא.

דניאלה שהתה באריזונה שבועיים בלבד, כשסיפר לי דוד שהמצב קצת מלחיץ, והוא מוכן שדניאלה תשוב הביתה. התאבלות הינה חלק מתהליך ההסתגלות של המשפחה כאשר ילד יוצא מהארון בתור הומו/לסבית או טרנססקסואלית, ודוד ביטא באוזני רגשות אלה כשאמר, "אני מרגיש כאילו אח שלי מת זה עתה, ואני לא יודע מי זה הטיפוס החדש הזה." דוד חש גם שזו הייתה אשמתו, במידה חלקית, משום שהוא היה שם בתקופה שאחיו גדל, ובוודאי עשה משהו לא נכון.

כמה פעמים חשבתי, "אני רק רוצה חזרה את דניאל שלי." קיוויתי בחשאי שדניאלה תתקשר יום אחד ותגיד ששינתה את דעתה, והיא מתעתדת לשוב ולהיות הבן הקטן שלי. רציתי לקום ולהסתלק מכל הבעיות החדשות האלה, ולהמשיך בחיים כפי שהיו קודם לכן. אבל היו כל כך הרבה דברים לטפל בהם שלא היה לי ברבה זמן להתאבלות.

כאבי הגדול ביותר היה בידיעת הקשיים אשר עוד מחכים לביתי החדשה בהמשך הדרך. יכולתי לראות שזו הולכת להיות דרך ארוכה, ואין לנו מפה ללכת לפיה. תהייתי אם אהיה חזקה מספיק לטפל במצב החדש הזה. שאלתי את עצמי שוב ושוב, "האם די באהבת אם?"

* * * * *

האם די באהבת אם?

כשכל ילדיי היו בפניקס, יצאתי לחפש מידע, והתחנה הראשונה שלי היתה במרכז הלהט"ב. עד לרגע בו גילה לי דניאל שהוא ילדה, קיבלתי את העובדה שהוא הומו וכך ציפיתי שאצור מתישהו קשר עם המרכז.

כשהייתי צעירה, ההתנסויות שלי עם הומוסקסואלים היו תמיד חיוביות. "הדוד בוב" (Bob) היה מקורב למשפחתי והיה גם האבא של אחת מחברותיי הטובות. ידענו שהוא היה הומו, אבל גם ידענו שהוא אדם טוב, שאפשר לסמוך עליו, ומבוגר חשוב בחיינו.

חבר לכיתה ואחותו התאומה היו החברים הכי טובים שלי בתקופת ביה"ס התיכון. פיל (Phil) יצא מהארון בפני שנים לאחר מכן, כאשר הסביר שעזב את הכנסייה משום שהנוצרים סולדים מבני אדם הומוסביים. בשביקרתי אותו בסן-פרנסיסקו, הוא חי עם עוד שני חברים בדירה מקושטת בצורה יפהפיה, כשכולם חולקים באחריות לטיפול בבית. שמתי לב לאווירה השלווה, השקטה והאיכפתית ששררה בביתם, שהייתה שונה מאד ממערכות היחסים הלחוצות, המרירות והשתלטניות שראיתי עד אז בהרבה בתים הטרוסקסואלים. מורה מאד מכובד בביה"ס התיכון צר-האופקים שלי היה הומו, אבל לא ידענו זאת באותה עת. הוא לימד אנגלית ועשה זאת באופן מעניין ומאתגר. הוא היה נשוי, וילדיו הוא חלק מהחוג החברתי שלנו. שנים לאחר מכן ביקרתי אותו כשגיליתי שהוא גוסס מאיידס, ומצאתי שהוא עדיין התעניין במחשבות ובפעילויות חדשות. חלקתי עימו את דאגתי לבני הצעיר.

שלושה גברים אלה, כמו גם כל שאר ההומואים והלסביית שהיכרתי, נראו לי אנשים מצויינים באופן יוצא מן הכלל. כשהאמנתי שדניאל הומו, קיוויתי שיהיה גם הוא בן אנוש נפלא. לא האשמתי את עצמי שכן גידלתי את כל שלושת הבנים באותה דרך. כבר בגיל המוקדם של חמש, זיהיתי שדניאל נשי ושונה מבנים אחרים, אבל ידעתי שהוא לא בחר להיות כזה. אני מאמינה שחלק מהאנשים נולדים הומוסקסואליים, ממש כשם שאני נולדתי עם שיער מתולתל וראייה עלובה. לא חשתי שדניאל הושפע על-ידי מקור חיצוני, וגם לא האמנתי שאני חוטאת.

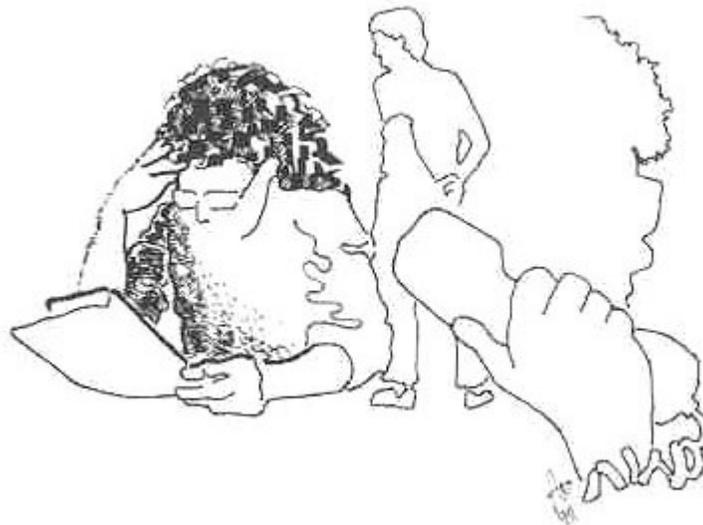
למרבה המזל, כבר קראתי שהמיגדר של העובר שטרם נולד נקבע על ידי ההורמונים שלהם נחשף ברחם. כל התינוקות מתחילים את דרכם בתור נקבה. כמות מזערית של הורמון זכרי בדיוק בזמן הנכון נחוצה להתפתחות הנורמאלית של אברי-מין זכריים ותבנית חשיבה גברית. במקרים נדירים משהו משתבש. עשוי להיות הורמון זכרי בכמות מספקת ליצור אברי מין זכריים, אבל בכמות בלתי מספקת להביא את המוח למתווה ההתנהגות הגברית. על אף שהייתי מופתעת וקצת מזועזעת לגלות שדניאל טרנססקסואלית, אני חושבת שלי זה היה קל יותר לקבל, משום שידעתי כי הוא נולד כזה.

* * * * *

הייתי על סף דמעות באותו ביקור ראשון במרכז הלהט"ב, והייתי אסירת תודה לפגוש יועצת פסיכולוגית מתמחה, אשה, ידידותית ונעימת הליכות. כשביקשתי הדרכה בנושא עזרה לבן שרוצה להיות בת, היא יכלה לעזור לי רק קצת, והודתה שהיא כמעט לא יודעת כלום על הנושא. היא שיבחה אותי כאמא נהדרת על רצוני לעזור לילדי, וקבעה וקבעה פגישה בהמשך עם פסיכולוג מהצוות שהיה בעל ניסיון עם טרנססקסואליות/ים. היא גם נתנה לי מספר טלפון של קבוצת תמיכה מקומית לטרנססקסואליות/ים ו'מתלבשים', שנקראה פינה נייטראלית.

תחנתי הבאה הייתה ספריית בית-החולים, היכן שמצאתי מאמר על השימוש בהורמונים, ועל עצם התהליך של ניתוח לשינוי מין. מחקר אחד שמצאתי העלה השערה שבדרך כלל לטרנססקסואליות יש יותר אחים מאשר אחיות, ומקורן בלידות היותר מאוחרות. אחר העלה תיאוריה שפגמים מסויימים ברחם יכולים להביא ללידת טרנססקסואלית. מאמר אחר סיפר על מעקב אחר קבוצת טרנססקסואליות לאורך מהפך רוחני, גופני ומחשבותי, שנעשו בתמיכה מלאה. קיים מעט מידע על טרנססקסואליות אחרי הניתוח משום שרבות נטמעות בחברה ופשוט ממשיכות בחייהן – לעיתים רחוקות הן שבות על מנת לדווח לאנשי המחקר. היו שם כמה מחקרים פסיכולוגיים מיושנים על ילדים שהיתה להם אי-הלימה מיגדרית, בהתבסס על קבוצות מידגם קטנות.

אבל לא הייתה שם כל עצה עבורי. אני הצטרכתי ספר אחד עם הוראות שלב-אחר-שלב – איך לגדל טרנססקסואלית מושלמת – שאולי יאמר, "כשבן-העשרה שלך מספר לך שהוא טרנססקסואלית, עלייך לעשות זאת, זאת, זאת, וזאת."

איך לגדל טרנססקסואלית מושלמת.

בית החולים האוניברסיטאי המקומי הודיע לי שהמומחים גובים 100 דולר לשעה, וזה יצריך קרוב לודאי שעתיים כדי להגיע לאבחנה. בית-החולים לילדים אמר לי, בעיקרון, אותו דבר, ולסוכנות הממשלתית המקומית למחלות נפש לא היו מומחים. עד מהרה הבנתי שההסדרים הכספיים היו בעלי חשיבות עליונה במעלה, שכן השאלה הראשונה של כל המוסדות הרפואיים הייתה, "איזה סוג ביטוח בריאות יש לכם?" חשתי שאני לגמרי לבדי. אף אחד לא יודע מה לעשות, אבל הם ינסו לגלות זאת, במחיר שערורייתי.

באותה עת, הייתי מקושרת טרייה לעולם המחשבים, אבל גם אילו גלשתי ברשת האינטרנט, היה בה מעט מידע זמין אודות בני-עשרה עם אי-הלימה מיגדרית. על אף שחבריי וקרוביי לא ידעו יותר משידעתי אני, היה מרגיע לשוחח איתם. אימי ואחותי הגדולה העניקו לי תמיכה ועידוד. תגובתה של אימי כששמעה הייתה, "אאה! כמובן! זה מסביר הרבה דברים."

חברתי המקסיקנית ו"קומאדרה" צ'ולה ("commadre" Chula) – סבתו של דניאל, לא הייתה מופתעת לגבי דניאל, משום שזיהתה שהוא הולך כמו ילדה כבר כשהיה בן שנתיים. לא הייתה לה בעייה להבין ולקבל את המצב, והיא אפילו קראה מאמרים בירחונים מקסיקניים אודות טרנססקסואליות. היא ציפתה לבעיות עם אביו של דניאל בגלל גישת המאצ'ו שלו. "מאחר שהוא מעולם לא עזר עם הילדים, היא אמרה, "מוטב לו שיהיה נחמד או שלא יאמר שום דבר."

פריצת הדרך הראשונה נעשתה בפגישת הייעוץ במרכז ה"להט"ב. היועץ המומחה נראה כמו היפי, עם העגילים שלו, הזקן, המקטרת בכיס החולצה בסגנון הוואי שלבש, והסנדלים. הוא ידע רק על מספר זעום של בנות-עשרה טרנססקסואליות, ועל מספר קטן עוד יותר שעברו ניתוח לשינוי מין, אבל הוא ענה על רבות מהשאלות שלי: הוא הטיל ספק בכך שזה היה רק שלב מעבר אצל דניאל; זה לא יהיה קל לקבל הורמונים עבור קטין מרופא המשפחה או מאנדוקרינולוג; הורמונים שקונים ברחוב הם מסוכנים גם אם חלק מהטרנסיות נעזרות בהם כדי לחסוך כסף; הורמונים יעצרו חלק מצמיחת השיער ואלקטרוליזה גם תעזור; מרבית ההשפעות של נטילת ההורמונים נעלמות כשמפסיקים לקחת אותם. הצלחתה של טרנססקסואלית תלויה במידה מסוימת

ביכולתה 'לעבור' היטב בתור נקבה, והיועץ חשב שיוכל לאמר, מראיית תמונה של דניאל, באם הוא 'יעבור' היטב או לא. הוא שאל על מבנה הגוף של דניאל והגובה של אביו. לא הייתי מודאגת האם 'יעבור' משום שכבר ראיתי את דניאל בתור נערה, וידעתי שהוא נראה נשי בצורה שלא תיאמן.

הוא הביא לידיעתי שכמה מקומות בארה"ב מבצעים ניתוחים לשינוי מין ידועים באיכותם במחיר של בערך 10,000 דולר, וטיפול הורמונאלי יעלה קרוב לודאי 100 דולר לחודש. מידע זה היה חשוב משום שאהיה חייבת למצוא דרך להתמודד עם ההוצאות.

הטיפול ההורמונאלי והניתוחי לאנשים עם אי-הלימה מיגדרית נעשה תוך הקפדה חמורה על הנחיות שגובשו על ידי קבוצת פסיכיאטרים, רופאים וגורמים מטפלים אחרים בשנת 1979. אותם נהלים לטיפול, המוכתבים על ידי האגודה הבינלאומית לאי-הלימה מיגדרית ע"ש הארי בנג'מין (Harry Benjamin International Gender Dysphoria Association (HBIGDA) קובעים שמדען מורשה בתחום ההתנהגות הקלינית (פסיכולוג, יועץ, פסיכיאטר, או עובד סוציאלי קליני) עם כישורים מוכחים בשדה חייב להיות מעורב באופן הדוק לפני שעשויה להינתן רשות לניתוח לשינוי מין. קווים מנחים אלה אינם כתובים בשום חוק, אבל כשרק קומץ מנתחים עושים ניתוחים לשינוי מין, וכל אלה מסכימים עם ההנחיות, הם עשויות גם להוות חוק.

הצעד הראשון מחייב שאחד מבעלי המקצוע הנ"ל יעשה הערכת מצב לאדם עם אי-ההלימה המיגדרית לאורך תקופה של שלושה חודשים לפני שייתן הפנייה לטיפול הורמונאלי. נדרשת שנה של חיים מלאו הזמן במין הנגדי, שבמהלכה חייב האדם להיות ולעבוד או ללמוד בתפקיד המיגדרי החדש, לפני שנעשית הערכת מצב לצורך ניתוח. יש לדאוג להמשך מגעים עם המטפל במהלך אותה שנה, משום שנחוץ אישורם של שני מטפלים לפני שניתן לשקול לעשות את הניתוח לשינוי מין.

לא הייתי מוכנה עדיין לחשוב על ניתוח. היו לי צרכים יותר דחופים, כמו למצוא את הדרך הטובה ביותר לעזור לבן-העשרה שלי עכשיו. נראה היה שהיועץ הראשון הזה הוא אדם איכפתי, ומישהו שאיתו חשתי בנוח. הוא אמר שישמח לשוחח עם דניאל, אבל לא היה עדיין במצב בו ניתן לכתוב מכתב המלצה לניתוח. שירותיו היו על בסיס התנדבותי או שהיו ללא תשלום באמצעות מרכז הלהט"ב.

איש אחד מקבוצת התמיכה פינה נייטראלית (Neutral Corner) התקשר אלי במענה לטלפון ממני. לקבוצה לא היה מידע על בני-עשרה תחת ידם, והוא לא הכיר אף טרנססוקסואלית אחרת כל כך צעירה כמו הילדה שלי. הוא הזמין אותי להשתתף במפגש התמיכה שלהם, ולעיין בספרייה שלהם. כתוצאה מקשר זה, התקשרה אלי אשתו של 'מתלבש'. היא גילתה שבעלה הוא 'מתלבש' כשנה אחר נישואיהם, אבל עם אהבה וייעוץ הם למדו להסתדר עם זה. אפילו שני הילדים שלהם ידעו על אביהם ונראה היה שהם מסתדרים עם זה היטב. כומר אחד אמר לה 'התלבשות' איננה חטא אם בעלה אינו פוגע באף אחד. היא הייתה מאד תומכת ומעודדת, ועל אף שהמצב שלנו היה שונה לגמרי, היה טוב לשוחח עם אדם עם יכולת הערכה לבעייה שבפניה ניצבנו. ניחם אותי לדעת שאנשים אמיתיים כבר עברו מאבק בעניין דומה, והמשיכו להיות חיים יצירתיים.

מרבית המידע שמצאתי על טרנססוקסואליות התייחס למבוגרים, וכך חשתי שאני ממצאה מחדש את הגלגל. הורים שכבר טיפלו במצב דומה יכולים להיות לעזר רב. מה הם גילו שכן עובד? אילו משגים הם עשו? מה הם עשו בעניין בית-הספר? איך יכולים הורים לעזור?

ידעתי שאני חייבת לקבל את הילד הזה בתור ילדה, על אף שלא היה לי כל מושג איך לגדל ילדה, ועוד פחות מזה ילדה טרנססוקסואלית, אבל ידעתי שאעשה כמיטב יכולתי להעניק לה חיים טובים. יידרש שינוי באופן החשיבה והדיבור שלי על מנת שיתאימו לבת בגיל-העשרה. נדרתי שעד למועד בו היא תשוב מאריזונה, אהיה מסוגלת להשתמש בשמה החדש ובשמות גוף נשיים. כדי להתאמן, שיננתי לעצמי, "יש לי בת חדשה. שמה דניאלה. היא ממש חמודה. אני אוהבת אותה." המילה שהיה לי הכי קשה להרגיש איתה נח הייתה "בת", מאחר שתמיד השתמשתי במונחים גבריים עבור ילדיי – "הבה נלך, בחורים. הבנים שלי. היי איש קטן". לא עוד. התחלתי להשתמש במונחים "ילדים וצעירים" במקום "בנים ונערים". במהלך אותה עת, כשנאבקתי

בענייני מיגדר, העניקה לי שלושה המחשבה אודות ילדתי כמלאך – טהורה, תמימה, ואבודה, לא זכר ואף לא נקבה. אפילו תהיתי באם עשויה להיות סיבה, במכלול הגדול יותר של הדברים, לכך שילדה זו ניתנה דווקא לי. המחשבה "למה אני?" עברה בראשי, אבל גם התשובה הגיעה מייד. "משום שאת מסוגלת!"

הייתי נחושה להניח לדניאלה לקבוע את הקצב לכיוון העתיד שלה - אני לא אאיץ בה ואף לא אעצור בעדה. האחריות שלי תהייה לספק לה מידע רב ככל שניתן, לדון איתה באפשרויות, ולשלם את החשבונות עבור כל טיפול או ניתוח. נדרתי גם שביתנו, היכן שלא יהיה, יהיה המפלט שלה מהעולם, מקום שבו תהייה בטוחה, בלא מתח או גינוי מצדי. היא תהייה מוזמנת ללכת איתי לכל מקום, ממש כמו שעשתה בעבר: לא אחביא אותה או אתבייש בה.

בעוד דניאלה עושה ניסיונות עם דברים חדשים בפניקס, השתתפתי במסיבת יום-הולדת שבה אורח הכבוד ידע על ההתפתחויות האחרונות בעניין דניאלה, אבל שאר הקבוצה לא. כשהאורחים האחרים שאלו על הבנים חשתי שקשה לי לאמר משהו. הלכתי אינספור פעמים לחדר האיפור לייבש את עיניי.

בחדר היו כמה זאטוטים, ושמעתי את האימהות מחליפות סיפורים על הבנים הקטנים שלהן. רציתי להגיד להן "אתן חושבות שאלו בנים". כשראיתי ילד קטן עם פנים יפות, תהיתי באשר לזהותו האמיתית. הפרספקטיבה שלי על כל העולם השתנתה. אחותי עושה בדיקות אולטראסאונד על עוברים שטרם נולדו, ולעיתים קרובות היא אומרת להורים את המיגדר של העובר בהתבסס על אברי המין שהיא רואה. חשבתי לעצמי, "צריך לתת לכל הורה 'הצהרה' האומרת שלעובר יש אברי מין זכריים, אבל את המיגדר האמיתי ייתכן שלא ניתן לראות אלא בעוד כמה שנים."

לקבוצת התמיכה פונה נייטראלית יש מפגשים חודשיים לאנשים עם בעיות מיגדר. בפעם הראשונה שהשתתפתי, ישבתי זמן מה בחנייה מנסה לאזור די אומץ להיכנס. היו לי חששות לגבי האנשים שאני עתידה לפגוש. לבסוף נכנסתי, מונעת בידי התקווה למצוא תשובות לחלק משאלותיי. אני מודה שגם הייתי סקרנית לראות איך נראות טרנססקסואליות.

לא יכולתי לאמר מי היו 'מתלבשים' או טרנססקסואליות/ים, או אם אלו שנראו גברים היו באמת זכרים. היה לי מאד קשה לדבר עם מישהו/י משום שגיליתי שכל משפטי הפתיחה שלי היו מבוססים על המיגדר של האדם בעבר, כשפגשתי גברים, ניסיתי דבר ראשון לברר אם הם רווקים או פנויים פחות או יותר, ואז דיברנו על עבודתם, ספורט, מכוניות, או מחשבים. כשפגשתי נשים, דיברנו על בגדים, ילדים, עבודה, או גברים. כשהמיגדר היה בלתי ידוע, נאבקתי בכדי לנהל שיחה. הייתי צריכה לחשוב מחדש מה אני יודעת על מיגדר, דברים שפעם לקחתי כמובנים מעליהם.

אחרי כמה דקות, אדם שנראה היה שהוא גבר הציג עצמו בפניי, אמר שהוא 'מתלבש', אבל לא 'לבוש' הערב, ושאל לגבי הסיבה להיותי שם. עד מהרה היה ברור לו שאני בקושי יכולה לדבר בלי לבכות, והוא שינה את הנושא לפוליטיקה, ואז שירותי-בריאות ושאר נושאים שאינם נוגעים למיגדר. הוא היה בן שיחה איכותי, נבון, ואדם מאד נחמד בכל הופעתו. הוא לא נראה משונה, מוזר, או משהו מכל הדברים האחרים שפחדתי שמא אמצא במפגש.

ואז זוג של גבר ואשה גילו לי שהיא טרנססקסואלית מזכר לנקבה (MtoF) והוא טרנססקסואל מנקבה לזכר (FtoM). רק לאחרונה הם עברו יחדיו דרך המעבר המיגדרי. הם לא שמעו על אף טרנססקסואל/ית צעיר/ה, ואף לא היה להם ניסיון בנושא בתי-הספר, אבל הם נתנו לי שמות של יועצים ואנדוקרינולוגים, והביעו תמיכה במאמצי לעזור לבת החדשה שלי. שמחתי לגלות קבוצה נחמדה של א/נשים שהיו שם, אשר דיברו על מחשבים, משפחות, ואופנה, ובלילה ההוא התחלתי חברויות שהיו לי לעזר רב עת פסעתי בחבל-ארץ חדש ובלתי מוכר.

בהמשך הערב הוצגתי לפני כולם, ולמדתי שרבים מהם/ן היו אנשי עסקים עם בני/ות זוג תומכים/ות. חלקם היו 'מתלבשים' בלבוש נשי, וחלקם היו ב"דראב" ("drab") שמשמעותו היא שבאותו ערב הם לא התלבשו

כנשים. למדתי לזהות את ההבדל. אחרים/ות היו MtoF-יות או FtoM-ים, אבל להפתעתי ואושרי, נראה היה שרובן/ם שמחות/ים ומאד נינוחים. חלק מהנשים היו לבושות מאד אופנתי, בעוד אני לבושה כרגיל בלא עגילים, לק-ציפורניים, או עקבים גבוהים. הן הכלילו אותי בחמימות בקהילה הידידותית שלהן, ונתנו לי כמה ספרים לקרוא מתוך הספרייה שלהן. היה מעניין למצוא ספרים אודות דמויות מיתולוגיות מיוון העתיקה, שהיו טרנססקסואליות/ים ולא התייחסו אליהן/ם כאילו לקן במחלת נפש. גם לילידים באמריקה היו הרבה טרנססקסואליות/ים בשבטים שלהם, שאליהם התייחסו בכבוד, בתור מנהיגים ומורים, משום שיכלו לראות את העולם משתי נקודות הראות, הגברית והנשית גם יחד. החברה האינדיאנית המסורתית היתה גם מאד מקבלת כלפי ילדים שהחליטו באיזה מגדר, או תפקיד מיגדרי, הם רוצים להמשיך. על אף שהספרים התייחסו בעיקר למבוגרים, קראתי אותם בכל מקרה. רציתי ללמוד כל מה שיכולתי על הנושא. ההתנסות ההיא עם פינה נייטראלית העניקה לי את ניצוץ התקווה הראשון לכך שעשוי להיות עתיד מאושר ומוצלח עבור דניאלה.

* * * * *

בדרך לשדה התעופה לאסוף את הבת החדשה שלי כשחזרה מפיניקס, תהיתי אם אזהה אותה. האם היא באמת תהייה נערה בת-עשרה חמודה? לא הייתי צריכה לדאוג, משום שהיא נראתה מהממת בעיני – אולי קצת מצועצעת בשמלה ואיפור אבל בהחלט אשה מושכת. היא לא הייתה בטוחה לגבי איך שאקבל אותה. כשחיבקתי אותה ונתתי לה להבין שאני אוהבת אותה, אחד הדברים הראשונים שהיא אמרה לי היה, "אני לא מסוגלת לחזור לבית-הספר בתור בן. אני יותר מדי מאושרת בתור ילדה מכדי ללכת אי-פעם חזרה." אני כבר הגעתי לאותה מסקנה. היא הודתה לי שוב ושוב על שהנחתי לה להיות ילדה, וסיפרה לי עד כמה היא אוהבת את האחים שלה ואת דניס, על שעזרו לה כל כך הרבה.

אחרי כמה שבועות נעשה ברור לגמרי לכל מי שהכיר את דניאלה שהשינוי הזה היה עבורה תהליך נפלא ורב אושר. היא הייתה תוססת, נלהבת ואופטימיסטית לגבי חייה, באשר האדם שהיה חבוי בפנים החל להופיע. היא החלה להיפטר מהתפקיד הגברי שניסתה לקיים בעבר. היא עוד סחבה על כתפיה שדים מתקופת היותה בן, שלחשו תמיד כי הבן עדיין נוכח, אבל הם השתתקו בהדרגה. ככל שנעשתה יותר בטוחה בכך שאחרים רואים בה נערה, היא הניחה ליותר מתוך אופייה היפהפה לפרוה ולהיות גלוי לעולם. הייתה זו חגיגה של החיים!

חלק ב.....למידה

לאחר מכן, בשבועות הספורים שנותרו עד תחילת הלימודים, דניאלה נשארה בקרבת הבית ומאד קרוב אלי. זה היה כאילו עברה נסיגה לגיל ינקות והיא נצמדת אלי. היא רצתה לשבת לציד, לישון בחדרי, ולהיות איתי כל הזמן. היא נזקקה להרבה חיבוקים וחיזוקים תכופים. איך יכולה ילדה לשרוד בנסיבות שכאלו אם אין בנמצא מישהו לחבק אותה? אחרי כחודש היא חזרה להיות עצמה - בת-עשרה עצמאית.

כמה טרנססקסואליות מפינה ניישראלית הפנו אותנו אל מר הנטר (Hunter) בתור היועץ הטוב ביותר בקהילה. הלכתי עם דניאלה לפגישה הראשונה, כי לא רציתי להפקיד את הבת החדשה שלי בידי זר, העלול לשכנע אותה כי היא משוגעת ואז - שהוא מסוגל לרפא אותה, או משהו העלול לתקוע טריז בינינו. דניאלה התלבשה מאד נשית, אך הייתה עדיין בשלב המוחצן שלה - צמוד, קצר, צעקני - מוגזם אבל חמוד מאד. המטפל שוחח איתנו מעט אודות המצב, אבל בעיקר סיפר לנו אודות כל ההתנסויות שלו. הוא התעניין האם דניאלה עברה טראומות בגיל מוקדם, משום שטען כי עשה בעבר מחקר להוכיח את התיאוריה שלו שטרנססקסואליות נגרמת עקב טראומה לילדים בגיל צעיר מ-31 חודש. דניאל היה בן שנה בזמן השיטפון, וחשבתי שכישרו המילוליים נפגעו. הוא הפסיק כליל להשמיע קולות, ועד שהיה בן שלוש הוא רק חיך, בכה והצביע. כעת זה היה חסר משמעות אם הושפע מטראומה מוקדמת, משום שרציתי לדעת מה עושים עכשיו.

היועץ הנטר נתן לנו למלא טופס 'היסטוריה אישית' והורה להחזירו אליו עם 150 דולר. הוא אמר לנו שמישהו אחר יעבור עליו. יהיה גם מבדק פסיכולוגי בהמשך הדרך, שיעלה 750 דולר, אבל עוד אין לנו צורך לדאוג בעניין זה. בתום הראיון, הוא לא אמר לנו מתי ברצונו לראות שוב את דניאלה. ואולם, הוא כן הזהיר אותנו להיות זהירות. כנראה שמרבית הטרנססקסואליות מוכות לפחות פעם אחת בידי בן-זוג ליציאה אם הוא מגלה את עברה.

גילינו שרוב השאלון עוסק בענייני מבוגרים כדוגמת נישואין, ילדים, יחסי-מין, ועבודה. היה שם רק חלק קטן שאותו יכולנו למלא, על משפחה, ילדות ונעורים, ובית-ספר, אבל החזרנו את הטופס בצירוף הכסף. מעולם לא גילינו מי עבר על השאלון הזה עבורו. חודש לאחר מכן קרא לי והפנה אותנו לאנדוקרינולוג.

סוף הקיץ הלך וקרר, והיינו חייבות למצוא דרך להכניס את דניאלה לבית-ספר. היה לי ברור שיהיה לה סיכוי טוב יותר אם תלך לבי"ס חדש. כבר למדתי מניסיון קודם כמה סודות על הכנסת ילד/ה לבי"ס מסויים באזור שלנו. הדרך הטובה ביותר הייתה לעבור זירה לשכונה בקרבת ביה"ס. היו לפחות שני בתי"ס עם רשימות המתנה, שלא קיבלו תלמידים מחוץ לשכונה, אבל אם אתם מהגזע הנכון עשוי להיות שיסיעו אתכם באוטובוס משכונה אחת לשנייה, תלוי במאזן הגזעים שניסה ביה"ס להשיג. כבר שיחקתי במשחק הגזע כמה פעמים עם הבנים הגדולים. מאחר שילדיי חצי היספאניים וחצי תערובת של גזעים אירופיים, יכולתי לבחור איזה גזע נחוץ לכל מצב נתון. בכמה הזדמנויות ניסיתי להתעלם כליל משאלת הגזע, משום שהתנגדתי לבחירה של 'היספאני' או 'לבן'. תלמיד אינו יכול להירשם בתור יוצא גזע-מעורב אפילו אם הוא כזה, ואף אינו יכול להיות סתם 'אמריקאי'.

מציאת בי"ס שיהיה בטוח עבור דניאלה הייתה אצלי בחשיבות עליונה. כששאלתי את מר הנטר אודות בתי"ס, הוא יעץ לי להתקשר למנהלות בתי"ס ולהסביר את המצב. כשאמצא מישהו מסבירת פנים, אוכל לרשום את דניאלה לאותו בי"ס.

לא היה קל ללכת לפי עצתו, משום שבתי הספר היו בפגרה במהלך הקיץ, מרבית עובדי המינהלה נעדרו, ולא ישובו עד סמוך לתחילת הלימודים. הזמן הלך ואזל, ואם עלי לפעול, אני רוצה להתחיל לפעול.

החלטתי ללכת הישר לצמרת ולהתקשר למינהלת המחוז של בתי"ס. יש שם כל מיני ועדות של "מקרים קורעי לב" לקידום רווחת תלמידים, דימוי עצמי, ושיוויון, וסברתי כי יוכלו בוודאי לעזור לדניאלה. לאחר

שהעבירו אותי ממחלקה למחלקה, נראה היה שמי שמטפל במצב הזה נמצא בחופשה. לבסוף קישרו אותי לאלן (Ellen).

"מהי המדיניות של מחוז-בתיה"ס לגבי תלמיד/ה טרנססקסואל/ית?" שאלתי.

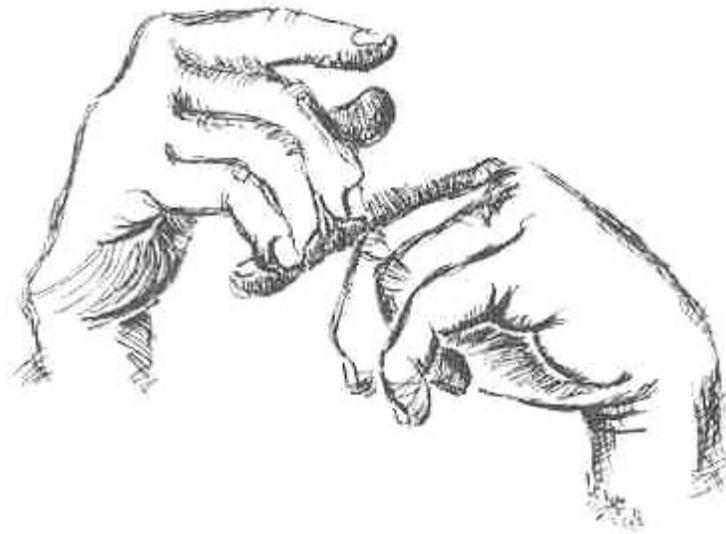
היא שאלה כמה שאלות, ואז החזיקה אותי בהמתנה בעודה מדברת עם הממונה עליה. כששבה לטלפון אמרה, "המדיניות שלנו היא שאיננו יכולים להפלות."

"זה לא ממש עוזר."

היא אמרה שוב, "כל מה שאני יכולה לאמר זה שאיננו יכולים להפלות." זה היה נשמע כאילו שרצתה להגיד עוד משהו.

ניתקתי בדמעות של כעס ותיסכול. אם אינם יכולים להפלות, אז "הבת" שלי יכולה להיות בכיתות של אני חינוך-גופני לבנים, או עם הבנות, ולשלטונות בתיה"ס אין מה לעשות בעניין. אולי אם יבינו את המצב, לא ירצו אותה באף כיתת חינוך-גופני. היה עלי להמתין כמה ימים נוספים עד שמישהו היודע כנראה יותר על שיבוץ תלמיד/ה מיוחדת יתקשר אלי.

אחרי הרבה שיחות מתסכלות, הצלחתי לקבוע פגישה לדון בעניין פנים-אל-פנים עם בכיר ממחוז בתיה"ס. הלכתי לפגישה בתקווה מועטה לקבל עזרה, משום שהבכיר הזה ואנוכי כבר התעמתנו בעבר בעניין הגזע. כמה שנים קודם לכן הוא אמר לי שמחוז בתיה"ס יזמן אותי לבית משפט ויקבע גזע אחד לבנים שלי, משום שסירבתי לציין גזע אחד עבורם. הוא לא המשיך לטפל באיום ההוא, וקיוויתי שהוא לא זוכר אותי או את המילים החריפות שהחלפנו באותה עת.

המדיניות שלנו היא שאיננו יכולים להפלות.

להפתעתי, הוא היה לבבי והפגין כנות ברצונו לעזור לי. (כנראה שלא זכר את ההיתקלות הקודמת שלנו.) ואולם, לא היה לו ניסיון קודם עם מצב כמו זה. אחרי בדיקה, מסרה לו מחלקת המחשב שלא ניתן לשנות שם

של תלמיד אלא אם משנים את תעודת הלידה. ידעתי שניתן לשנות את השם בתעודת הלידה, אבל את המין לא ניתן לשנות עד לאחר הניתוח לשינוי מין.

הוא סיפר לי על תוכניות חלופיות של בתי"ס, אשר אפשריות במחוז בתיה"ס. אחת הייתה לימודים בבית, אבל לא הייתי מעוניינת בזה. הייתה תוכנית המיועדת בעיקר לבני-עשרה עם קשיים, היכן שיכלו להתקדם בקצב שלהם: גם זה לא התאים. דניאלה לא הייתה בת-עשרה עם בעיות, ועל התוכנית הזאת שמעתי רק דברים שליליים. האפשרות השלישית הייתה בתי"ס חלופי קטן שהיה "די נינוח", עם מעט חוקים, אבל עודד אחריות אישית של תלמידים. היו רשומים בו כמה הומאים ולסביות שלא הצליחו בבתי"ס אחרים. תוכנית החינוך הגופני הייתה בלתי-רשמית, כך שהתלמידים לבשו את בגדי ביה"ס הרגילים שלהם. נראה היה שזה המקום הנכון לשים בו את דניאלה, וכך מילאתי את הטפסים הנחוצים. אמרתי לו שעלי לדעת בהקדם מה הוחלט, משום שאני מעדיפה לגור קרוב לביה"ס מאשר שתוסע באוטובוס על פני כל העיר, ויהיה נחוץ לעבור דירה. נפרדנו בידדות. אפילו לא בכיתי.

כמה שעות לאחר מכן הוא התקשר אלי עם החדשות הרעות. הייתה רשימת המתנה של שנתיים לכניסה לביה"ס החלופי.

"האם קיים איזשהו בתי"ס אחר שאת עשויה לשקול?" הוא שאל.

עניתי, "אם אתה יכול למצוא מקום בו תהייה מוגנת מלחטוף מכות, או להיות ללעג, ועדיף – היכן שלא תצטרך להשתתף בחינוך גופני, תודיע לי. מאחר שמנהלות בתיה"ס טרם שבו, יהיה קשה לדבר איתן".

הוא הוסיף, "אני צריך לדבר עם עוד מישהו בעניין ביה"ס החלופי. אולי יש איזו תקווה להכניס אותה לשם אם אותו אדם ידבר עם המנהלת."

וכך, זה היה עדיין משחק המתנה מאד מתסכל, עם זמן המתקצר והולך. בתחילת אוגוסט, מסרתי למנהל הבניין את ההודעה על עזיבה תוך 30 יום, כך שעלינו לעבור דירה בקרוב.

בשיחות עם חברים ועם מורים, גיליתי שהיו לא מעט ילדים של מורים בתוכנית ביה"ס החלופי הזה. תהיתי כמה זמן הם היו ב"רשימה". שבוע לאחר מכן, כשהייתי קרובה לקצה גבול סבלנותי, שוחחתי עם דוד אודות ביה"ס החלופי היכן שחשבתי שדניאלה תהייה בטוחה. התוכנית שלי הייתה לבקש ממחוז בתיה"ס לספק לי מידע על משך הזמן שכל תלמיד בביה"ס החלופי שהה ברשימת המתנה. אז אוכל לאמר שלדעתי הם נוהגים איפה ואיפה, וארעיש עולמות בדרישה לצדק.

דוד אמר, "אמא, אמא. לכי שוב למינהלת מחוז בתיה"ס ואימרי להם שאת עוד מעט יוצאת מדעתך, משום שאת כל כך מודאגת בעניין הבת החדשה שלך. את לא רוצה שהיא תפגע בעצמה או תתאבד, ואת לא יודעת מה לעשות, ותשפכי כמה דמעות."

על אף שאני שונאת לרדת לשיטות נשיות כגון אלה, עשיתי מה שהוא אמר. הדמעות באו לי בקלות, וזה עבד. מינהלן ביה"ס שב מחופשותו, כל מיני אנשים משכו בחוטים, ולבסוף נאמר לי שאוכל לרשום את דניאלה ביום שישי הבא. הם הציעו שארשום אותה בשמה החדש ולא אמסור יותר מדי מידע. מנהל ביה"ס ידע אודות מצבה של דניאלה, והציע שנספר גם ליועצת ההכוונה של ביה"ס. הוא גם סיפר לי שתלמידה טרנססקסואלית אחרת למדה בביה"ס בשנה הקודמת, ואז שאלתי אם יש דרך כלשהי בה אוכל לשוחח עם ההורים. מינהלן ביה"ס הסכים לתת להוריה את המספר שלי, והם יוכלו להתקשר אלי אם ירצו לדבר איתי. אחרי הכל, נראה שלמחוז בתיה"ס יש לב.

בעוד דניאלה מקיימת את פגישתה הראשונה עם האנדוקרינולוג, רשמתי אותה לביה"ס. היו שם המוני הטפסים הרגילים והמיותרים שצריך למלא, והדרישה למסור רשומות קודמות. אמרתי לפקידת ההרשמה שדניאלה הייתה קודם בבי"ס בקנדה, ושאין לי איתי את הכתובת. זה היה נכון בחלקו, משום ששנה או שנתיים קודם לכן היא למדה כמה חודשים בבי"ס בקנדה, כאשר גרה עם אח שלי. דניאלה ואני החלטנו לשנות את תאריך ההולדת שלה בשנה, כך שכאשר שמה הקודם ושמה החדש מופיעים יחד ברשומות המחשב, לא תהיה סיבה לחשד. את השם בכרטיס החיסונים כבר שיפצנו על ידי הוספת שתי האותיות הנוספות של שמה החדש בטופס הכתוב בכתב יד. והפעם לא עשיתי עניין משאלת הגזע.

שכחנו לשנות תאריכים בניירת החיסונים, וזה שב לרדוף אותנו שנה לאחר מכן, כשמישהו שמ לב שהיא חוסנה לפני שהיא נולדה. טענתי שאני פשוט לא מסוגלת לעקוב אחר כל תאריכי ההולדת של ילדיי.

במחשבתי פנימה, כשניסיתי להצדיק את השקר לגבי תאריכים ומיגדר, החלטתי שהכרחי לעשות כעת את התיקונים, משום שהעובדות הנכונות לא היו ידועות כאשר היא נולדה. התחלתי לכנות זאת 'בניית האמת' – האמת כפי שאני ראייתה. לפעמים מוכרחים לעשות את מה שמוכרחים לעשות. הבאתה למיקום בטוח הייתה חשובה לי יותר מאשר המידע שצריכים לדעת פקידי ביה"ס או פקידות המדינה. כאשר טענו שדניאלה תלמידה חדשה, עברו כל רשומותיה הקודמות לתיק הרשומות שלא נדרשו, לא חשוב מה שזה.

היו קיימות סיבות נוספות לחשוש בנוגע ללימודיה של דניאלה בביה"ס, משום שדניאל מעולם לא ממש הצליח להדביק את קצב הלימוד של כיתתו בביה"ס. אפילו בשנותיו לפני ביה"ס, היה ברור שיש לו קשיים עם מספרים וכסף. הוא רצה לשחק במשחקי קלפים, והיה מהיר בלימוד החוקים, אבל לא הצליח לספור את הכתמים על קלפים מעבר לששה. כשהלך לגן הילדים, הוא רק ידע לזהות את הכסף שקיבל לארוחת הצהריים בתור המטבע הגדול, הבינוני והקטן – שמשמעותם רבע-דולר, עשרה-סנט וחמשה-סנט (quarter, nickel and dime). חשבנו שהוא עיוור צבעים משום שלא הצליח ללמוד את שמות הצבעים, על אף שהבחין בצבעים ובצורות והעיר לגביהם יותר ממרבית הילדים בגילו. כשנשאל מה הוא מחבב בגן הילדים החדש שאליו הלך, הוא אמר, "אני מחבב אותו כי יש לו צבעים כל כך יפים." ביום הראשון בביה"ס, כבר הבחין שהדלת לכל חדר מסביב לחצר ביה"ס הייתה צבועה בצבע פסטל אחר.

על אף שביה"ס העלה אותו כיתה, השארתי את דניאל שנה נוספת בכיתה א'. הוא עדיין נאבק עם אותיות הא'-ב', אבל לא משום שלא ניסה. הוא אהב את מורתו והיא אהבה אותו, ולא הייתה כל התנהגות חריגה. הוא נראה מבריק דיו, אבל בגלל הבילבוול שלו בנושא אותיות ומספרים, חשדנו בקיום כמה לקויות למידה. שלחתי אותו להיבדק אצל פסיכולוג חינוכי באוניברסיטה. התוצאות היו שאין לו כל לקויות למידה, אבל הוא לא בשל דיו כפי שניתן לצפות בגילו. הוא נבדק שוב בסוף השנה השניה בכיתה א', כשעדיין לא שלט בדברים הבסיסיים. התוצאות היו זהות – הוא יהיה בסדר גמור כשיבשיל קצת יותר.

בעודו מתקדם בביה"ס, המשיך להיות לו קושי עם אותיות ומספרים, ובמיוחד בלימוד לוח הכפל. הוא למד את הכפולות של שש, אבל עד שלמד את הכפולות של שבע – שכח את אלו של שש, לא משנה כמה עזרתי לו או כמה קשה הוא ניסה. הוא היה נער כל כך אוהב ושמח שלא יכולתי לאבד את סבלנותי איתו. הוא הצליח יפה בצביעה ומלאכות יד, והיה בעל שיפוט יוצא מהכלל בנוגע לאומנות ויופי. הוא היה רגיש מאד לתחושותיהם של אחרים, ותמיד הבחין כשמישהו חש עצוב, חולה, או מדוכא. כבר קראתי שרגישות שכזאת שכיחה אצל בנות, אשר מסוגלות ללקט רמזים סמויים ולהבחין בשינויים קטנים בהבעות פנים, אבל איננה רגילה אצל בנים. אבל לא היה לדניאל מושג אודות אתמול או מחר, או המשמעות של לילה ובוקר. הוא נהג להחליף בין המילים. הוא אהב לבשל ולמד לקרוא די הצורך לעקוב אחר מתכון, אבל לא חשבתי שילמד שברים מעבר לאלו שנעשה בהם שימוש בספר הבישול.

ההתנהלות וההתנהגות הנשיים של דניאל היו, בכל אופן, נושא לדאגה אצל כמה מהמורים והיועצים במערכת בתיה"ס.

"הבן שלך מעכס כשהוא הולך," אמרה המורה של דניאל בכיתה ג'. ידעתי שהתכוונה לכך שהמותניים שלו התנועעו והוא הלך כמו ילדה. "בכל פעם שהילדים הולכים בשורה אל הכיתה וממנה, אני אומרת לו להפסיק לעכס".

ידעתי שהוא "עיכס" כשהלך. אותי ציערה רק העובדה שהיה על דניאל לעבור הטרדות מאותה מורה חסרת בינה. אמרתי לה, "אם זה לא מפריע ללמידה שלו, אנא התעלמי מכך. אנא הפסיקי לציין את זה ופשוט הניחי לו לנפשו".

נראה היה שיש לה הבנה זעומה בנושא ילדים, ולא היה לנו מבחר מורים משום שהיא הייתה היחידה לאותה כיתה. לפיכך, עברנו לבי"ס אחר.

הייתה זו יועצת ביה"ס שקראה לנו בשנה שלאחר מכן. "האם את יודעת שבנך משחק עם הבנות בחצר בזמן ההפסקה?" חשבתי, "למה זה מזיק? גם בנות הן בני אדם, ולמה צריכה להיות חשיבות לעובדה שהוא רוצה לשחק איתן?"

היועצת המשיכה בדבריה. "שמעו את בנך אומר שהוא רוצה להיות ילדה".

"מה את חושבת שאני צריכה לעשות בעניין הזה?" שאלתי.

"ובכן, אל תעודדי את זה," הייתה תשובתה. "עשר זה גיל יותר מדי צעיר לדעת אודות נטייה מינית." סיפרתי על השיחה לדניאל, אבל הוא התחמק מהנושא.

כשהיה דניאל בכיתה ח', נקראתי לביה"ס לפגישת ועידה עם האחות והיועצת גם יחד.

"בנך זקוק לייעוץ," הם המליצו לי.

"למה אתם סבורים כך?"

"משום שהוא בוכה כאשר הילדים האחרים לועגים לו."

זה נשמע לי כאילו שהם מנסים לטפל בסימני המחלה מבלי לטפל במחלה. התחוויר לי שהם ממליצים שדניאל יעבור ייעוץ וכך לשנות את התנהגותו, משום שלא הצליחו לשלוט בילדים שהציקו וקראו לו בשמות גנאי. הם מעולם לא באו ישר ואמרו שהוא הומוסקסואל, אבל זמן מה 'ריחרחו סביב אותו שיה'.

כשביקשתי המלצה ליועץ טוב, הם לא הכירו אף אחד כזה, ולמחוז בתיה"ס לא היה יועץ שכזה.

* * * * *

כשדיברתי עם האנדוקרינולוג לאחר ביקורה הראשון של דניאלה, הייתי מרוצה לגלות שיש לו גישה חיובית, על אף שטרם פגש טרנססוקסואליות כל כך צעירות כמו דניאלה. הוא נתן לה מרשם להורמונים, ולקח דגימות דם לבדיקות מעבדה. דניאלה הייתה נלהבת מכך שהגיעה לאותה אבן דרך חשובה. בחדר ההמתנה היו שתי נשים שכבר פגשתי מקודם במפגש התמיכה, והן התרשמו מאד מכך שדניאלה 'עוברת' כל כך טוב כבר עתה. הערות כמו אלה העלו דמעות בעיניי, אבל השתדלתי להימנע מלבכות בנוכחות דניאלה כדי לא לגרום לה דאגה או מתח.

ממשרדו של הרופא, נסענו לדירה החדשה לחתום על ניירות, ואז נסענו לכיוון בית-המרקחת. רק אמרתי לדניאלה, "אני כבר לא יכולה לטפל היום בשום דבר נוסף," משהבחנתי כי מד הדלק הראה על 'ריק'.

בס"ה זה היה יום טוב, אבל הטיפול ברישום לביה"ס, בפגישות, בטפסים, בכסף, ובהחלטות סחט אותי ריגשית. בתחנת הדלק, הלכתי לטלפן כדי לענות למסר בזימונית בעוד דניאלה מתדלקת. כשזינקתי החוצה מהמכונית, נעלתי את המפתחות בפנים. זה היה הקש ששבר את גב הגמל. הלכתי לעבר אחורי התחנה, התיישבתי בערוגת פרחים, ובכיתי ובכיתי. דניאלה המסכנה! הגברים בתחנה ניסו ממושכות ובלא הצלחה לפתוח את המכונית, בעודם שולחים לעברי מבטים ותוהים אם נפלה עליהם איזו מטורפת. באותו זמן, דניאלה הייתה נהדרת ורגועה. היא הזמינה את שירותי הדרך של איגוד המכוניות ועד מהרה הגיע המכונאי ופתח את הדלת. עד אז חלפה הסערה בה הייתי נתונה, והמשכנו בנסיעה לקבל את ההורמונים שלה – למרבה הגיחוך, אותם הורמונים שאני נאבקתי להחזיק תחת שליטה. על אף שנאמר לנו שהורמונים לא יגרמו לשינויים מיידיים, היא עדיין הייתה מאד נלהבת להתחיל כבר. כמה פעמים מאז כבר צחקנו המון על הישיבה שלי בערוגת פרחים בתחנת הדלק, בוכה. הדרך בה טיפלה במצב המלחיץ ובאמא "על הסף" המחישה את בשלותה.

היינו חייבות לפתור את בעיית המילוי של חזייתה הריקה של דניאלה. בנות-עשרה מרפדות עם קלינקס, ויש גם תותבות לשימוש אחרי כריתת-שד, אבל דניאלה הצטרכה משהו באמצע. אפילו החזיות המרופדות ביותר לא היו מלאות במידה מספקת להתאים לה. ניסינו כמה תרופות תוצרת בית כגון ריפודי כתף גזורים למידה הנכונה, אבל לדניאלה הייתה תחושה שאנשים יוכלו לגלות, משום שהם לא נראו אמיתיים. היא חשבה שאנשים מסתכלים על שדיה בכל מקום אליו הלכה.

במה השתמשו האחרות כל הזמן ובהצלחה? בפגישתי הראשונה עם קבוצת התמיכה של פינה נייטראלית, שאלתי שני שני א/נשים ידידותיים/ות איך הם/ן מרפדים/ות את החזיות שלהם/ן. הם/ן הבינו שזוהי שאלה רצינית, ונתנו לי מידע מעולה. הריפודים נקראים 'תבניות שד' (breast forms). ניתן לקנות כמה סוגים, וכל אחד/ת מהם/ן משתמש/ת בסוג אחר. מאחר שתבניות השד יקרות, ולא קל למצוא אותן, הם/ן התנדבו להיפגש עם דניאלה ולהראות לה את סוג הבגד התחתון שלבשו. שני הא/נשים קיבלו את הזמנתי לבוא אלינו לקפה מאוחר יותר באותו שבוע. אחת הגיעה לבושה באופן מאד מכובד כאשה בוגרת, והשני/יה בחליפת עסקים עם חולצה לבנה, עניבה, והשניים שלו בקופסה. התמונה הייתה כל כך מצחיקה בעיניי, שבקושי הצלחתי להתאפק מלצחקק. שני גברים מבוגרים, האחד לבוש בתור אשה והשני בתור איש עסקים, מראים למי שנראית כמו נערה בת-עשרה את ההבדלים בין סוגי שדיים מזוייפים. אבל ידעתי שזה עניין חיוני.

זוג אחד של תבניות שד היה סיליקון, ודמה במידה רבה לפרוטזות המשמשות לאחר כריתת-שד. הן היו מעולות למגע. האחרות היו עשויות כיס בתבנית שד עם שקיות מעוגלות קטנות ממולאות בחול. תבנית השד ניתנת להגדלה על ידי הוספת עוד שקיות חול, או להקטנה על ידי הוצאת כמה מהשקיות הקטנות. בחרנו את הסוג השני, המכונה "החברים הקרובים מבוסטון" ("Bosom Buddies"), משום שזה נראה יותר עמיד, מה שכנראה יהיה הטוב ביותר עבור בת-עשרה פעלתנית. למדנו איך לרכוש אותם במחיר של קצת מעל 100 דולר לזוג.

כשהחלה דניאלה ללבוש את "החברים הקרובים מבוסטון", עדיין חשה לא בטוחה בעצמה מאחר שהם זזים כנראה ממקום למקום. היא פחדה שהם עלולים להשתחרר מחזייתה ולהתמקם היכן שלא רצתה בהם. כדי לפתור את הבעייה היא, תפרתי קרסים על הבד של הכיס החיצוני, וקרסים תואמים על חזייתה. כיום, הקרסים עובדים באופן משביע רצון כבר יותר משנתיים. כאשר ההורמונים נכנסו לפעולה והיא הצמיחה שדיים קטנים ועדינים משל עצמה, הוא פשוט הוציאה כמה משקיות החול הקטנות. קשה היה להשתמש בהם לשחייה, משום שהיה לה רק זוג אחד והם הצריכו כמה שעות כדי להתייבש.

זמן רב עוד אזכור ואהיה אסירת תודה על העזרה שאותם שני 'מתלבשים' העניקו לנו. זה היה מצחיק, אבל מועיל ביותר.

דניאלה השתמשה בתחוננים מחטבים - מעין מחוך, לפעמים שניים או שלושה זוגות זה מעל זה, לתת לה ביטחון שהחלקים המוצנעים יישארו חבויים. המונח לזה הוא 'כיווץ' (tucking). הורמונים אף הם מסייעים בשמירת העניינים תחת שליטה.

ממש לפני שהחלו הלימודים, התקשרו אלינו ההורים של בת-עשרה טרנססקואלית, באותו גיל כמו דניאלה, על מנת להזמיננו לביתם, אבל הלכתי לבד כדי להגן על דניאלה מכל קושי בלתי צפוי מראש.

לאורה (Laura) והוריה הראו התעניינות עצומה בדניאלה, ולאורה הייתה די מאוכזבת שדניאלה לא באה איתי. אימה ואביה החורג נראו מרוצים לשוחח איתי, בעודנו דנים בדרך שבה גידלנו כל אחת את ילדנו המיוחד. הסכמנו שאין לנו כל סיבה לחוש אשמה. אימה של לאורה רצתה בת, אבל ידעה שסתם לרצות לא גרם לבנה להיות ילדה. אני תמיד שמחתי על כך שיש לי בנים.

תוך כדי שיחה, למדתי שהסרט האהוב על לאורה הוא 'סינדרלה', בעוד הסרט האהוב על דניאלה הוא 'אשה-יפה', שני סרטים המראים אשה הנוטלת לעצמה זהות חדשה. לאורה ניסתה תחילה לעשות את המעבר המיגדרי שלה תוך כדי לימודים בביה"ס התיכון המקומי שלה, אבל כשהתברר שזה לא מצליח, עברה לאותו ביה"ס חלופי שבו תלמד דניאלה בקרוב. מאחר שלאורה לא הצליחה כל כך בלימודיה גם בביה"ס הזה, היא מקיימת כעת לימודים בבית. היא הייתה מאד גלוויה בהסבר על השינויים שההורמונים חוללו בגופה – שדיים מוגדלים, פיזור מחדש של שומן, והפסקת הזיקפה. למרבה המזל, מעולם לא היה לה הרבה שיער פנים.

היה מעודד לראות את הוריה מטפלים במצב בהבנה. הם הביאו לכך שכל זה ייראה כל כך קל. אבל הם לא היו מעורים בקהילה הטרנסג'נדרית.

כששכתי הביתה ונתתי לדניאלה את מספר הטלפון של לאורה, היא טילפנה אליה מייד. הן שוחחו שעות באותו היום הראשון, והן ממשיכות לשוחח מאז ועד היום. הן חולקות בגדים, סודות איפור, וחברים. ללאורה היה אוסף עובות בארבי שהעסיק אותן רבות. היה ללאורה שיער בלונדיני, קול עמוק וסקסי, והופעה של כוכבת קולנוע. והיא אהבה להחליף את צבע שיערה וסגנונו כל שבוע. נראה היה שהיא נזקקת ליותר תשומת לב ולהתרגשות מאשר דניאלה, וכך היא ידעה תמיד היכן דברים מתרחשים, ורצתה להימצא שם. היא הייתה יותר רגשנית מדניאלה, ויותר מהירה לספר לאנשים שהיא טרנססקואלית, אבל לא 'הוציאה מהארון' את דניאלה – כלומר, לא גילתה שגם דניאלה הייתה טרנססקואלית. לפעמים היו לי ספקות אם השפעתה של לאורה על דניאלה הייתה טובה לגמרי עבור דניאלה, אבל חשבתי שאולי דניאלה הייתה טובה עבור לאורה. הן יצרו קשר קרוב משום שחלקן התנסות ייחודית.

ברגע שדניאלה קיבלה את רשיון הנהיגה שלה, היא ולאורה עשו משהו יחדיו כל סוף-שבוע. הן תרו את בתי הקפה בחלק העיר הידידותי-להומולסביים, אבל עד מהרה עיפה דניאלה מכך משום שגברים לא שמו אליה לב. הן גם ביקרו במועדוני לילה במקסיקו, היכן שדניאלה יכלה להתמזג בסביבה בקלילות.

לא ראיתי את הוריה של לאורה תכופות, אבל ידענו רבות המשפחה האחת על בת-העשרה של האחרת, וידענו לאן להתקשר כשהן אחרו לשוב הביתה. כשדניאלה נשארה בחוץ מאוחר מדי, קיוויתי פשוט שהיא מבלה משום שהגיע לה קצת אושר. הנערות בילו לילות רבים האחת בביתה של השנייה – זה בכל-אופן היה הסיפור שלהן. קיוויתי שלא יסתבכו בצרות עם החוק, משום שבעירנו יש חוק נגד 'התלבשות' במהלך ביצוע כל פשע אחר שכוונתו הולכת שולל. מרבית בתי-הכלא יכלאו טרנססקואליות שטרם נותחו עם אלו שלהם אברי מין דומים, ובמילים אחרות – דניאלה ולאורה שתיהן היו עלולות להיכלא עם גברים.

דניאלה לא חשה מעולם צורך בקבוצות התמיכה שעימן הייתי בקשר, אבל היא ולאורה הגיעו לשם באופן מזדמן להצחיק אותי ולהשווין איך הן מסתדרות היטב. הן נהנו כשאמרו להן כמה הן חמודות.

חשתי שלהוריה של לאורה יש נטייה לפנק ולהשחית אותה, וקלטתי שאני עושה אותו הדבר עם דניאלה. מקרה אחד היה כשהלכנו לחפש תכשיטים למסיבת סיום ביה"ס של דניאלה. היא חיבבה סט שעלה 80 דולר, והצדקתי זאת במחשבתי בכך שהיא ראויה לתכשיטים היקרים. ואז היא מצאה סט מאד דומה שעלה רק 20 דולר ואותו קנינו. משעזבנו, היא אמרה, "עכשיו נוכל לבזבז את 60 הדולר שחסכנו." לא עשינו זאת, אבל בתוכי חשבתי - זאת אשה אמיתית.

חיים מאד לא פשוטים נפלו בחלקן של דניאלה ולאורה, וכך אנו - בתור ההורים שלהן - רצינו לעשות ככל שנוכל כדי לעשות את החיים קלים יותר עבורן.

* * * * *

מצאנו כבר זירה שנראתה מקום סביר לגור בו, קרוב לביה"ס החדש, והתחלנו במלאכת מעבר הדירה. היינו טובות במעברי דירה משום שעשינו זאת לעיתים כה קרובות.

אבל מעבר הדירה הזה היה שונה. הייתי חייבת לגחך לעצמי משנוכחתי איך השתנתה הגישה שלי לבתי. בשני המעברים הקודמים מאז עזבו בן ודוד, נתתי לבני הצעיר בן-העשרה לשאת דברים כבדים, ולקחת על עצמו את התפקידים קשים. עכשיו רציתי כל הזמן להגיד לבתי החדשה בת-העשרה להיזהר כשהיא מרימה חפצים כבדים, והייתי נכונה ליטול על עצמי חלק גדול יותר מהמעמסה כדי לחוס עליה. עד אז, לא הייתי מודעת לגישות כל כך מוטות מיגדרית, אבל עכשיו הן צצו ועלו מפעם לפעם. דניאלה, מצד שני, הרגישה חזקה כמו תמיד, והייתה נכונה ממש באותה מידה לעשות את חלקה ואף יותר, כדי לחסוך ממני את העבודה הקשה ביותר. היא רצתה שנעשה את מעבר הדירה בלא כל עזרה מגברים. היא לא אימצה את הגישה של נקבה חסרת ישע וחסרת הגנה, אלא רצתה דווקא להיות אשה עצמאית. הייתי גאה בעצמי על כך שיש לי ממש אותה גישה, אבל באותו יום הייתי בשמחה מקבלת עזרה במעבר הדירה.

הזדמנות נוספת בה הצטרכתי לבחון את גישתי כלפי בתי החדשה הייתה כשלא רציתי שתנהג במקסיקו, על אף שהאחים שלה כן נהגו שם באותו גיל.

כשהתקרב היום הראשון ללימודים, היו לי חששות כבדים לגבי דניאלה. אחת הסיבות לכך שבחרנו את ביה"ס החדש הזה הייתה משום שיש לו מדיניות של קריה פתוחה, כך שתוכל לשוב הביתה כל אימת שתחוש שלא בנוח. היו לה עדיין חששות, והיא הרגישה צורך לבוא הביתה בצהריים ולהתגלח. אבל לא היו לה חששות בנוגע לבגדים. היו ברשותה כל פריטי האופנה האחרונים, ולבישת בגדים אלה עזרה לרומם את בטחונה העצמי. היא גם הייתה מאד לא בטוחה בנוגע לקול שלה. מאחר שהחלה ליטול הורמונים לפני שהתפתח קול גברי עמוק, היה לה סיכוי טוב יותר לשמור על קול יותר נשי. קולה היה בתחום הנמוך ביותר לנשים, ומאד קביל לאוזני, אבל מקור לדאגה עבור דניאלה.

בסופו של אותו יום ראשון ללימודים, רווח לי מאד לדעת שהכל הלך אצלה בסדר. היא הייתה מאושרת מהמצב, ואף אחד לא ניחש שבשנה שעברה היא הלכה לבי"ס בתור בן. ניתנה לה האפשרות להשתמש בשירותים של האחות, אבל היא חששה שזה יעורר תשומת לב, ולפיכך השתמשה בשירותי הבנות. הרגיעה אותה הידיעה שהיא יכולה להשיגני בכל עת דרך הזימונית שלי, אם תהיה אי-פעם בעייה. מאחר שאני מועסקת עצמית, אני קובעת לעצמי את שעות העבודה ויכולה לעזוב בהתראה של רגע. היא ניסתה שלא להדאיגני, אבל היו כמה פעמים שבהן הלכתי הביתה להיות איתה. עדיין היא נזקקה תכופות לחיזוקים ולחיבוקים. ההורמונים גרמו כנראה לטלטלות עזות ברגשותיה. חלק מהימים היא פשוט בכתה. אמרתי לה, "לפעמים יש לאשה ימים של בכי. קוראים לזה הצטברות של דמעות, ולפעמים את צריכה פשוט לבכות, לפני שתחושי הקלה."

פעם היא קראה לי כששבה הביתה מוקדם מבי"ס למחול, משום שהיה לה חצ'קון על האף. בפעם הבאה היא רקדה עד שכיבו את האורות בבגד חדש שתפרה לארוע. שמחתי שהייתה לה ההזדמנות להיות נערה – עם חצ'קונים וכל היתר. היא ואני הלכנו יחד לרקוד 'קאונטר' (Country Western Dancing) לעיתים קרובות ואז, משפגשה בני-עשרה אחרים, השתתפה רק בריקודים לבני-העשרה. כשבאתי לאסוף אותה לילה אחד לאחר הריקודים, אמרו לי המלווים הבוגרים שלדעתם דניאלה מתוקה ומאד בוגרת. אנשים אמרו את זה עליה לעיתים קרובות, ואני תמיד חשבתי, "אין לכם מושג עד כמה..." בדרך הביתה היא סיפרה לי על ארוע מכוער שהיה. "כמה נערות יותר מבוגרות חיקו ילדים אחרים ועשו מהם צחוק," היא אמרה. "כשרקדתי הן כל הזמן הצביעו עליי. הפסקתי, נעמדתי מולן ואמרתי להן שנמאס לי מכך שהן לועגות לכל אחד. הן כינו אותי בשמות והציעו לי ללכת החוצה ולהילחם. אמרתי להן שאינני רוצה להילחם. פשוט נמאס לי מכך שהן לועגות לי כי הן מקנאות שאני רוקדת כל כך טוב. דניאלה חשה שהתמודדה היטב עם המצב, וחשבה שהנערות האחרות גרמו לעצמן להיראות מטופשות. הן עזבו לאחר שהשמיעו איומים לפגוע בה ואפילו להרוג אותה. היא הסבירה לי, "חמש עשרה שנים של כעס כבוש כלפי אנשים שלועגים לי צפו ועלו ואני הוצאתי את הכל על שתי הנערות האלה." הייתי גאה בה, ועצובה על כך שחייה המוקדמים היו כה קשים.

לפעמים יש לאשה ימים של בכי.

עבודתי אילצה אותי לשהות מחוץ לעיר שני לילות בחודש. נהגתי להשאיר את דניאל לבד, אבל עכשיו זה היה אחרת להשאיר את דניאלה. היא הבטיחה לי שהיא תהייה בסדר לבד כל הלילה, אבל אני רציתי להיות קרובה כדי להגן עליה. כשלא יכולתי להיות שם, אירגנתי שחברות יבואו להישאר איתה.

היא השתוקקה מאד שתהייה לה מיטה של נערה. לא ידעתי שלמיטות יש מיגדר, אבל הלכנו לחפש מיטה נשית. מצאנו מיטת מים ליחיד עם ראש-מיטה יפהפה עם מראות ומדפים. הייתי חייבת להודות שהוא אכן נראה כמו משהו השייך לחדרה של נערה. כשהבאנו את זה הביתה, נאבקנו בלא הצלחה להרכיב הכל יחד, וכך בלענו לבסוף את גאוותנו וביקשנו עזרה מגבר. בן אחותי, שהוא בן גילה של דניאלה, שלח לה מטיוול באירופה בקבוק יפהפה עשוי בניפוח זכוכית, שאותו היא שמה על ראש-המיטה. למחוות האהבה והקבלה שלו הייתה המון משמעות בעיני דניאלה.

שנת הלימודים הראשונה הלכה די חלק, והיא הפגינה התקדמות מדהימה בלימודיה בביה"ס. הייתי בטוחה שאצטרך לעזור לה עם אלגברה, אבל היא עשתה זאת בעצמה למן ההתחלה. האנגלית והכתיבה שלה השתפרו, והיא התקדמה בקפיצות ובדילוגים בכל עבודתה. זה היה כאילו משהו הדליק את האורות. דברים החלו לפתע להיות הגיוניים. המורים דיברו בשפה שלה. עכשיו היא יכולה לחשוב על בית-ספר ולימודים, במקום לחיות תחת ההלם של תחושות ורגשות בלתי מוסברים.

יום אחד לפני הלימודים פגשתי כמה ממוריה של דניאלה בבית-קפה. הם היו מלאי שבחים והיללו אותי על הדרך שבה גודלה ילדתי. כשסיפרו לי איזו בת-עשרה טובה היא דניאלה, הייתי חייבת לנשוחך את לשוני. הם לעולם לא יוכלו לנחש את הנכות שאיתה מתמודדת דניאלה. זה הפך לחלק מחיי לקבל את השבחים עדיין, מבלי לגלות את סודה.

רציתי שכולם יחלקו איתי את השמחה והיופי של האדם החדש הזה, אבל דניאלה לא רצתה שכולם יידעו, כך שהייתי חייבת לשמור זאת לעצמי בסביבת חברה, מוריה והשכונה. קבוצת התמיכה *פינה נייטראלית* הייתה מקום אחד שבו יכולתי לחלוק את תחושותיי וגאוותי בהישגיה של דניאלה. הם ידעו איזה מאבק זה היה, ואני ידעתי שהם ישמרו זאת בסוד. קיוויתי שהצורך שלי לספר לאחרים ידעך בסופו של דבר – אבל הוא לא.

חינוך גופני היווה דאגה עיקרית כשהלכנו לבחור בי"ס תיכון עבור דניאלה. היועץ הנטר המליץ שרופא המשפחה יכתוב סיבה רפואית כגון בעיות לב על מנת לשחרר אותה. יש לנו רופא במשפחה שאמר כי ישמח לעשות זאת עבור דניאלה, אבל הסתבר שלא היינו צריכות ללכת בדרך זאת. בביה"ס החלופי, תלמידים לא נדרשו להתלבש לצורך חינוך גופני אלא רק לנעול נעלי ספורט. ככל שדניאלה רכשה ביטחון בעצמה, היא אף החלה ליהנות מחינוך גופני, כיתה שמעולם לא אהבה קודם לכן.

פעם אחת היא הזכירה את התוכנית הנשיאותית למבדקי כושר, "אני מנסה לעשות יותר ממה שנדרש מנערויות כי אני חשה שאני מרמה קצת." היא הייתה עדיין בשלבי כיוונון מחשבתה להתאמה למיגדר החדש הזה – בייחוס יכולותיה לדרישות העבר הגבריות, על אף שנראתה אשה.

בשנה השנייה היא רצתה ללכת לבי"ס רגיל ולהיות בכיתות חינוך-גופני רגילות, כדי החליף בגדים לתלבושת ספורט עם שאר הבנות בחדר ההלבשה. רציתי לחסוך ממנה אי-נעימויות וצרות אפשריות, אבל שוב נשכתי את לשוני ואיפשרתי לה להשתתף בכל דבר שהייתה מספיק אמיצה לנסות. לא רציתי להאיט אותה, או ליצור אצלה תסביך רדיפה, בגלל הפחדים שלי. המחשבה על אמא אחרת שמגלה אודות דניאלה גרמה לי ביעותי-לילה. אילו המדיניות של מחוז בתי"ס הייתה מאפשרת לה להחליף חינוך גופני במחול, או לא לקחת את זה כלל, הייתי יותר רגועה. החלטנו שאם תיחשף, נעבור לחלק אחר של העיר.

שאלנו לגבי מקלחות לפני שעשינו את החלטתנו הסופית בנוגע לביה"ס משולב רגיל (Mainstream). מקלחת לפני שיעור חינוך גופני הייתה רשות, משום שהורים בני דתות המזרח לא מרשים לבניהם ובנותיהם להתפשט לפני אף אחד. היה זה אחד החוקים הדתיים הבדודים שחשבתי אי-פעם לממש הגיוני. עד כמה שזה נוגע לי, זהו מנהג ברברארי לדרוש מבני/ות עשרה עם חששות לגבי עצמם, בשלבים שונים של התבגרות, להתפשט זה

לפני זה. בעת שהחליפה בגדים, לבשה דניאלה עליונית הדוקה מעל לחזייתה, ואת התחתונים הרגילים מעין-מחוך שלה, בכדי לשמור על צינעתה.

בהמשך השנה, אף הצטרפה לנבחרת האצניות במאמץ לשמור על גוף בריא. שוב דאגתי בנוגע להשתתפותה בתחרויות מול בתי"ס אחרים, כי חששתי שמא מישהו יכיר אותה ויתנגד לכך שתרוץ בנבחרת הבנות. היא עשתה כמיטב יכולתה, אבל בגלל המינונים הגבוהים של ההורמונים, נגמרו לה הכוחות לפני תום המירוץ. כשהשתתפתי בפגישות הורי הנבחרת, האזנתי לאימהות אחרות בעודן מספרות על הבעיות שיש להן עם בנותיהן, אבל היה עלי לשתוק בנוגע לדניאלה. רצייתי לספר להן כמה אני גאה בבת-העשרה המיוחדת והמדהימה שלי, אבל נשארתי בשקט. שיחה עם המורה לספורט על דניאלה נראתה לי דבר נכון לעשותו, כך שיוכל לפקוח עיניים אם תתעוררנה שאלות כלשהן, אבל לא עשיתי את זה – ולא היו כל בעיות.

דניאלה שמה לב שלכמה בנות אחרות בנבחרת הריצה לא היו יותר שדיים משהיו לה, אבל היא לא השתכנעה שהיא יכולה ללכת בלי 'תבניות השד' שלה.

במהלך שנתיים של ניסוי וטעייה, מצאנו כמה אפשרויות שניתן לעבוד איתן, עבור תלמידת בי"ס תיכון טרנססקסואלית, העומדת בפני שיעורי חינוך גופני. האחות המחוזית סיפרה לי שבמחוז בתי"ס שלנו קל להשתחרר מחינוך גופני. תלמיד עם בעיית בריאות, פגם מלידה או בעיית אחרת הגורמת לקשיים בהסתגלות חברתית יכול לקבל פטור על בריאות נפשית. אף אחד לא נידב לי את המידע הזה כשהתחלנו לחקור אודות חינוך גופני. מחוז בתי"ס שלנו גם מקנה נקודות זכות על חינוך גופני לתלמידים העושים פעילות גופנית אחרת מחוץ לשעות הלימודים בביה"ס, כדוגמת שחייה או כדורגל.

דניאלה השתתפה בשיעורי מקהלה במהלך השנה השנייה בבי"ס תיכון, היכן שהתלמידים למדו הן מוסיקה והן מחול בהכנה למופע שהם עתידים להעלות בסוף הסמסטר. התלבושת והנעליים עלו 60 דולר, ונתתי לה את הכסף באי-רצון.

כשהתלבושת הגיעה, דניאלה התרגזה משום שמערכת הבגדים עבור הנערות הייתה ממש עלובה. חיתוך הצוואר היה נמוך, ללבישה עם כתפיים חשופות, והרגלים בחיתוך הגבוה כוסו באופן לא מוצלח על ידי חצאית קצרצרה. היא לא תוכל ללבוש את החזייה שלה או את תחתוני המחוך עם התלבושת, ובסך-הכל תרגיש מאד לא נוח. כמה סנטימטרים של בד חוללו הבדל עצום במערכת הבגדים הזאת.

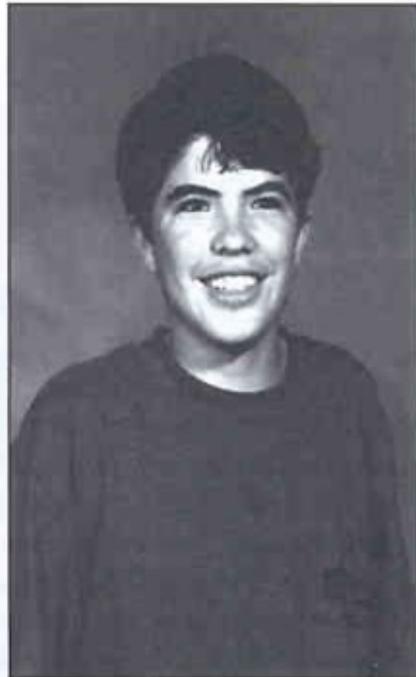
תהיתי לגבי שיפוטו של המורה הזכר הכחוש, שבחר את התלבושת הלא נאותה, אשר בהחלט לא תאמה את תקנות ביה"ס. הדחף הראשון שלי היה לפתוח במלחמה עם ביה"ס, אבל דניאלה רצתה לטפל בכך בעצמה, ולעזוב את הכיתה בלי לעשות גלים. היא עשתה זאת בדרכה שלה, ואני מאוחר יותר השחלתי פנימה את שני הסנטים שלי כאשר התעוררו שאלות וחששות אחרים בנוגע לכיתה הזאת.

דניאלה נאלצה להיתקל בכמה מצבים קשים, אבל נראה היה שהיא מסתגלת היטב בביה"ס. על אף שהייתה כה אמיצה בכמה מקרים, בפעם הזאת היא פשוט רצתה להסתלק.

היא הראתה בשלות מפתיעה בכך שידעה באילו קרבות להילחם. היא בחרה את מלחמותיה בתבונה, באופן שונה מהדרך שבה אני בחרתי - להילחם בכל קרב שנקרה על דרכי.

Daniel at 8 years

Daniel at 14 years

Danielle at 15 years

Danielle at 19 years

למעלה: דניאל בגיל 8 (משמאל) ו-14 (מימין); למטה: דניאלה בגיל 15 (משמאל) ו-19 (מימין).

חלק ג.....קבלה

במהלך השנים מאז הגירושין שלי, דאגתי שהבנים יהיו בקשר עם משפחתם המקסיקנית וניסיתי, למען הילדים, לשמור על יחסים תקינים עם אביהם. הבנים ואנוכי נסענו לשם לבקר את הקרובים המקסיקניים בהרבה אירועים משפחתיים מיוחדים, ותמיד התקבלנו בתור חלק מהמשפחה. לדניאל ולסבתו המקסיקנית היה קשר מיוחד, וכך נותרה סבתו שבורת לב כאשר עברנו להתגורר בארה"ב. דניאל בילה עימה כמה חופשות קיץ במקסיקו.

לאחר מכן סלוואדור נישא מחדש, עבר לקליפורניה, והיו לו עוד שני ילדים. הבנים שלי ממש חיבבו את אחיהם ואחותם למחצה, ובמיוחד דניאל היה נלהב מכך שיש לו אחות למחצה. ילדיי ביקרו את אביהם תכופות, ואפילו עשו שמרטפות לקטנים. לאם החורגת לא היה איכפת שילדיי נמצאים אצלם, ומפעם לפעם נסעו הבנים למקסיקו עם אביהם ומשפחתו לבקר קרובים.

אביה של דניאלה היה קתולי (Roman Catholic) עם השכלה זעומה, והיתה לו דיעה נחרצת לגבי אנשים שאותם החשיב לא-רגילים. במהלך המעבר המיגדרי מדניאל לדניאלה, היא דיברה עם אביה על תחושותיה, והסבירה שהיא בעצם הייתה בת. היא בכוונה לא התלבשה בתור בת במהלך הדיון הזה איתו. כשסיפרה לי על הפגישה הזאת עם אביה, אמרה שהוא גילה הבנה, ואני קיוויתי לטוב ביותר. זמן קצר לאחר מכן, מאוחר באחד הערבים, חזרה דניאלה באוטובוס מביקור אצל משפחתה במקסיקו. ביקשתי מסלוואדור לאסוף אותה בגבול משום שהוא גר יותר קרוב לשם יחסית אלי.

הייתה זאת הפעם הראשונה שהוא ראה אותה לבושה כילדה.

הייתה זאת הפעם הראשונה שהוא ראה אותה לבושה כילדה. פגשתי אותם בביתו, והסתכלתי בשעה שדניאלה הודתה לו וניסתה לחבק אותו כשנפרדה לשלום. אביה הפנה אליה את גבו בדחותו אותה. היה ברור, ממבטיו הכועסים לעברי, שהוא חושב שתקעתי אותו למצב הזה בכוונה. ההבנה שכאילו גילה, בנוגע לשינוי שלה, נעלמה כאשר ממש ראה אותה כילדה.

לאחר האירוע ההוא, כאשר אירע שדניאלה ביקרה באותה עיירה מקסיקנית קטנה באותה עת שאביה ביקר שם, הוא היה עוזב. פעם אחת הוא יצא מהכנסייה הקתולית ברגע שהיא נכנסה. הוא עשה אותו הדבר כשהיא הגיעה באמצע ארוחה בביתם של קרובים.

דיברתי איתו על דניאלה בהמון הזדמנויות, ועד כמה זה יהיה משמעותי בעיניה אם יסכים להיפגש איתה. ביקשתי שישוחח עם כומר קתולי שידעתי כי הוא מגלה הבנה כלפי הקהילה הטראנססקסואלית. תגובת אביה לכך הייתה, "דניאל הוא זה שיש לו בעייה. הוא צריך לדבר עם הכומר".

אחיה הגדול אף הוא דיבר עם אביהם ואשתו, אך ללא תועלת. אחרי שנה או יותר דוד ובן החלו להתרחק מאביהם מאחר שהמשיך לדחות את אחותם. דניאלה המשיכה להתקשר לאביה, שהסכים לשוחח עימה בטלפון, אך לא הסכים לבקר או לפגוש אותה, ולא השתתף באף אחד מהאירועים החשובים בחייה. על אף שברון לבבה, היא המשיכה להתקשר אליו, עדיין מקווה שתצליח לגרום לו להבין. היא התגעגעה בעצב לאחיה ואחותה למחצה. כשנולדה תינוקת חדשה, דניאלה כלל לא הורשתה להכירה.

סבתה המקסיקנית ניסתה להתעלם מהעניין עד שדניאלה נסעה לבקר אותה בשמלת קפלים, עם מגפי עקב וארנק נשי.

המילים הראשונות של סבתה היו, "מה פתאום אתה עם ארנק נשי?"

במהלך הביקור ההוא, דניאלה וסבתה צחקו ובכו יחד, וסבתא השתכנעה שדניאלה יותר מאושרת לחיות בתור בת. באותה דרך אמיצה, ניצבה דניאלה מול שאר המשפחה, ועד מהרה התייחסו אליה הדודות ובני/ות הדוד כאילו תמיד הייתה בת.

בן דוד אחד הפך מאד מגונן, והשגיח על בטחונה כשלקח אותה לריקודים ולמופעי רוכבים (rodeos). היא הלכה לריקודים בעיירה הקטנה, מקום בו כולם הכירוה קודם בתור בן. בתחילה הבחורים לא הזמינו אותה לרקוד, אבל בני הדוד שלה כן, ועד מהרה הפכו כמה אחרים לחבריה ואף רקדו עימה. משום שהייתה אמיצה וגאה, אחרים לא התייחסו אליה כאל מישוה נחות, ועד מהרה התייחסו אליה כלאישיות מפורסמת. היא שבה מביקוריה מאושרת אך תשושה, משום שעדיין זה היה מלחיץ עבורה להיות כל העת תחת מבטים.

אביה ואחד מאחיו המשיכו לדחותה, ולא הסכימו להשתתף בטקסים משפחתיים אם היא תכננה להיות שם. אביה שלח לה הודעות האומרות לה לא להשתתף בריקודים בעיר מגוריו, ולא לדבר עם ילדיו אם היא פוגשת אותם. היא התעלמה מההודעות. היא נפגעה עמוקות מהמריבה במשפחה, וחשה שהיא הסיבה לכך.

שוב ושוב אמרתי לה, "זו איננה אשמתך, ואביך הוא היחידי שיכול להפסיק את המריבה בשינוי גישתו."

אביה האשים את שאר המשפחה על כך שקיבלו אותה משום שלתפישתו, היא לא הייתה ממשיכה בתהליך הפיכתה לאשה אילו בהתחלה כל המשפחה הייתה דוחה אותה.

לעיתים קרובות אני מלאת תודה על כך שלא נאלצתי להתמודד עם בעיות המיגדר של דניאל כשעדיין גרתי עם סלואדור, משום שקשוי המעבר המיגדרי היו מוגברים עשרות מונים. הניסיון להגן על דניאלה וגם לשמור על הנישואין היה קורע אותי לגזרים.

לפעמים אני מרחמת על אביה משום שהוא מפסיד כל כך הרבה. בפעמים אחרות אני שונאת אותו על שפגע בה והיה כל כך אנוכי, בחשבו רק על עצמו. אינני יכולה להבין הורה הדוחה ילד, במיוחד ילדה כזאת יפה, נחמדה ומאושרת כמו דניאלה. איך הוא מסוגל לחיות עם עצמו בשלום?

* * * * *

*משום שהייתה אמיצה וגאה,
אחרים לא התייחסו אליה כאל מישהו נחות.*

פעילות-הפנאי החברתית שלי במשך שנים רבות הייתה בתיאטרון הקהילתי. אני עושה ניהול במה, ונוטלת חלק בפעילויות אחרות מאחורי הקלעים על מנת להבטיח שההצגה נמשכת, אבל אין לי כל שאיפה להיות באור הזרקורים על הבמה.

בקרב קהילת התיאטרון, רכשתי לי במהלך השנים כמה חברים מאד טובים, וחלקם הומוסקסואלים ולסביות. היה זה בתקופה בה הייתי באמצע החזרות על "עשרה אינדיאנים קטנים", עובדת עם הבמאי החביב עלי וכמה חברים, עת נודע לי על דניאלה. ניסיתי לא להניח לבעיותי האישיות להפריע להעלאת המחזה, אבל לפעמים

הייתי בוכה בלא סיבה נראית לעין. לבסוף סיפרתי לחבריי בלהקה על דניאלה משום שהיא עתידה להשתתף בחזרות יחד איתי. הם הכירו את הבנים שלי בעודם גדלים, והביעו הרבה התעניינות ותמיכה כאשר נודע להם המצב.

כשדניאלה הלכה עימי לתיאטרון לילה אחד, חבריי התנהגו כאילו הכירו אותה מאז ומעולם בתור נערה – ולא עשו מזה עניין גדול. הם אפילו ביטאו נכון את שמה! אחד השחקנים החביבים עליה חיבק אותה ואמר לה שהיא חמודה. לשחקנים שלא הכירוה מקודם לא היה כל מושג שמתרחש משהו בעל חשיבות עליונה.

היו שם כמה מצבים מעניינים כאשר שחקנים חדשים חיזרו אחרי דניאלה וניסו להכירה טוב יותר. על אף שרציתי להגן עליה מהיפגעות ולהימנע ממבוכה בקרב השחקנים החביבים עליה, לא היה ביכולתי לעשות הרבה. ואולם, הבמאי זוהיר פעם אחת שחקן חדש שדניאלה היא "קטינה", משום שהיא נראתה הרבה יותר בוגרת מחמש-עשרה שנותיה. הופתעתי מכך שחבריי, אשר ידעו אודותיה, לא סיפרו אף לאחד מאנשי התיאטרון האחרים.

דניאלה הלכה עימי לנשף פרסים שנתי היכן שרבים מחבריינו ברכו אותה בחום ונתנו לה מחמאות על הופעתה. איש אחד שאל אותה אם הורמונים העניקו לה את הגזרה הנהדרת הזאת. חשבתי שהיא תיעלב משאלה ישירה שכזאת, אבל היא ענתה בחיוב ואז חיבקה אותי.

מאוחר יותר אמרה לי, "הוא היה האדם היחיד שבעצם אמר משהו אודות מצבי החדש ישירות אלי. זה באמת נותן לי הרגשה טובה. כל האחרים רק אומרים לי כמה אני נראית טוב, אבל מתעלמים מהנושא האמיתי."

הייתה זאת האמונה שלי **שהחברים** שלי יבינו, והם אכן הבינו.

* * * * *

דניאל החל להתגלח בגיל שלוש-עשרה מאחר שהייתה צמיחה רבה של שיער פנים – שלא כאביו ואחיו הבוגרים שהיו להם זקנים דלילים. בעבר כבר הערתי שכמה נערות אוהבות בחורים עם המון שיער, בלא שקלטו איזה כאב לב גרם כל השיער הזה לדניאל. ממש באותה עת בה ניסינו לטפל בהורמונים, ייעוץ, מעבר לדירה חדשה ולבי"ס חדש, היה עלינו לטפל גם בעניין הרחוק שיער הפנים של דניאלה באמצעות אלקטרוליזה.

אחד מחבריינו ה'מתלבשים' המליץ לנו על אלקטרולוגיסטית, ודניאלה קבעה תור. היא ואנוכי הלכנו יחד לפגישה הראשונה שבה האלקטרולוגיסטית הסבירה את התהליך, אבל לא הצליחה לענות על כל השאלות ששאלתי. כמה זמן יהיה עליה לעבור אלקטרוליזה, וכמה זה יעלה? היא אמרה שזה תלוי במשתנים רבים, כולל סף הכאב, סוג העור, ונתונים גנטיים.

היא הוסיפה בהמשך שדניאלה תצטרך בסופו של דבר אלקטרוליזה סביב אברי המין שלה כהכנה לניתוח, ולפיכך היא רצתה תמונה של דניאלה בלי בגדים. נראה היה שלדניאלה לא איכפת, וכך לא עשיתי מזה עניין גדול, אבל מאז כבר למדתי שצילום תמונות עירום איננו נוהג קביל. על אף שהאלקטרולוגיסטית ואני נעשינו ידידות, מעולם לא ראינו את התמונה שהיא צילמה באותו יום או שוחחנו עליה.

כך החלו השעות הרבות שהעבירה דניאלה באלקטרוליזה, והדולרים הרבים שהוצאתי כדי לשלם בעד זה. אלקטרוליזה הינה תהליך איטי, והיו ימים שלא הייתי בטוחה שאנו מתקדמים בכלל. שמענו שזה עלול לקחת עד כדי 300 שעות. היו ימים שבהם דניאלה נשארה בבית ולא הלכה לביה"ס משום ששיער הפנים שלה היה ארוך מדי מכדי להסתירו, והיא לא יכלה להתגלח ביום של תור לאלקטרוליזה. קראנו להם ימי שיער-רע.

בימים ששהיתי מחוץ לעיר, דניאלה לקחה על עצמה את האחריות להגיע לטיפול בכוחות עצמה באוטובוס או על גלגליות.

עת התבוננתי בתהליך בתשומת לב, חשבתי שזה עשוי להיות משהו שאני יכולה לעשות. זה יהווה עבורי חיסכון עצום, וזה עשוי בסופו של דבר להפוך לעסק נוסף במשרה חלקית. חקרתי ולמדתי שנדרשות 600 שעות לימוד ועוד בחינה כדי לקבל תעודת הסמכה ממשלתית, אבל ביה"ס הקרוב ביותר נמצא במרחק 160 ק"מ. התחלתי את הלימודים ממש אחרי שדניאלה השלימה את שנת הטיפול הראשונה שלה. נהייתי מהאימון ומשעות התרגול על דניאלה. היא לימדה אותי להיות עדינה, סבלנית וזהירה בשעת התהליך, ובאותו זמן גם לשוחח עימה. היו לנו הרבה שיחות טובות בזמן שעבדתי עליה, ואף נעשינו קרובות עוד יותר לאחר שעברנו את הזמן הזה יחדיו.

אלקטרוליזה היא סוג של אומנות, לא מדע. הכאב, הזמן והכסף שצריך להוציא על אלקטרוליזה מבריחים את אלו שיש להם סתם גחמה חולפת לעשות שינוי למיגדר הנגדי.

בכמה הזדמנויות התלוותה אלי דניאלה לשיעור, היכן ששאר התלמידות נדהמו מהופעתה הנשית. בילינו הרבה לילות במוטלים בקרבת הכיתה להגדיל ככל שניתן את הזמן שלי בביה"ס. בשאר תעסוקות-החווה שלי עבדתי במהלך הימים שבין השיעורים. לעולם לא ביזבזתי דקה – הרגל ששיכללתי בתקופה שבה גידלתי את שלושת ילדיי.

עד למועד בו סיימתי את לימודיי ושעות התירגול הנדרשות, ועברתי את בחינת ההסמכה הממשלתית, כבר שכרתי משרד. עסק האלקטרוליזה שלי במשרה-חלקית גדל באמצעות סיפורים מפה לאוזן ברחבי הקהילה הטרנסג'נדרית. כנראה שהן חשו איתי בנוח מאחר שאני מכירה את הבעיות שהן מתנסות בהן במהלך השינוי המיגדרי. עם הזמן, העסק שלי התפתח והיה לנמל-מבטחים שבו הטרנסג'נדריות חשו בנוח וידעו שהן מתקבלות בברכה. הלקוחות שלי החלו לקפוץ לביקור בין הפגישות כדי ליצור קשרים עם אחרות בקהילה. מתוך כך התפתחו מפגשים חברתיים במועדים קבועים. נראה היה שהמאמצים שלי עודדו אווירת קהילה בקרב הטרנסססואליות, מאחר שהכירו טוב יותר והתקרבו זו לזו.

הדברים להם זכיתי כתוצאה מהעסק שלי היו יותר מאשר כספיים. אחותי אומרת לי לפעמים, "נראה שמלימונים את עושה לימונדה." ולזה בן מוסיף תמיד "לימונדה טובה, לעזאזל."

מעולם לא עשינו לדניאלה אלקטרוליזה גניטלית, כי למדנו מאלו באזורנו שכבר עברו את הניתוח בלי זה, שלאף אחת מהן לא היו סיבוכים. היו שם כמה דיווחים על שערות בווגינה החדשה, שזה לא נעים, אבל הן לא גרמו לבעיות רפואיות אחרות כמו זיהומים. כנראה שאין הסכמה כללית בקרב המנתחים באשר לאיזה שטח מצריך אלקטרוליזה. בנקודת הזמן הנוכחית, אני אף סבורה שהפיתרון יותר גרוע מהבעייה.

* * * * *

אחת מחברותיה של דניאלה הזמינה אותה לצאת עם **הצופים** לשייט קייקים בנהר הקולורדו. היה עליה לקחת עימה מזון, מים, וכל מה שצריך לארבעת הימים שתשהה בקייק קטן. היה עליה ללמוד לשוט בקייק ולהיות מסוגלת לשחות. כשלקחתה לאגם קטן ללמוד לשוט בקייק, למדה בהתלהבות והצליחה יפה מאד.

הקבוצה נועדה לכלול צופים וצופות גם יחד, ולפיכך דניאלה הייתה אמורה לישון באוהל עם בנות אחרות. הקבוצה כללה גם כמה מבוגרים שנראו לי מאד חברותיים. חשבתי שזה יהיה נכון לספר לפחות לאחד מהם על דניאלה, אבל היא לא רצתה שאספר לאיש. אחרי שדנו במצב באריכות, החלטנו שאם תתעורר בעייה, אוכל להגיע לשם תוך שלוש שעות לקחת אותה הביתה.

היא תורגלה בטכניקות הישרדות והיה עליה לעבור כמה מבחני שחייה, למקרה שהקייק מתהפך. כל אחד מהצופים/ות הצטרכו לקפוץ למים לבושים לגמרי, מעל בגד ים, להסיר את הבגדים, ולשחות ככרת דרך. נאמר להם לא ללבוש ג'ינס או סוודר משום שאלו יהיו כבדים מדיי כאשר יירטבו. דניאלה בחרה למבחן זוג מכנסי ריצה מניילון עם גומי סביב הקרסול. צפיתי מהיציעים בעניין רב אך לא מודאגת, כי ידעתי שדניאלה שחינית חזקה. כשנכנסה למים, מייד התמלאו מכנסי הניילון שלה במים. בד הניילון והגומי סביב הקרסוליים החזיקו את כל המים במכנסייה, וכך גרמו לה לשקוע מטה. לפני שהספקתי לצאת מהיציעים, היא כבר פנתה למציל וביקשה עזרה. הוא נכנס למים והביא אותה לקצה. נדהמתי באיזו מהירות יכול אפילו שחיין טוב להיקלע לצרה במים.

מאחר שהשלימה את כל שאר פעילויות המים באופן משביע רצון, לא דרשו ממנה המדריכים לחזור על המבחן. הם כן אמרו לה שלא ללבוש את המכנסים האלה בטיול. אחרי שהפסיקה לרעוד ונרגעה, שמנו פעמינו הביתה.

היא שאלה אותי, "ראית כמה חמוד היה המציל? מעניין אם הבחין שאני לובשת תבניות-שד כשכרך את זרועו סביב החזה שלי."

קנינו את כל המצרכים הנדרשים כולל בגד-ים שלם, מאד שמרני, עם מכנסונים וקו צוואר גבוה כך שהיא תוכל ללבוש מתחת את החזייה שלה. רוב הזמן היא לבשה מכנסונים חתוכים מאד קצר, וחולצה קשורה מלפנים. לא משנה מה לבשה, היא נראתה סקסית אפילו כשכלום לא נראה אלא טבורה. הכנו תיק בד קטן לתבניות השד הרטובות שלה, כדי שתוכל לתלות אותן לייבוש במשך הלילה. היא יצאה לטיול, ואני ניסיתי להעסיק את עצמי כדי שלא אדאג.

היא ישנה באוהל עם ארבע בנות אחרות, ויועצת. הן הלכו בזוגות ל'חדרי הנוחיות' – השיחים – והיא הקפידה להיות מוסתרת היטב. באחד מחינוני הלילה היו קיימות מקלחות. היא השאירה את הלבנים עליה כשהתקלחה, כי הוילונו לא היו ממש אטומים.

היה לה כיה ביציאה ולא היו לה בעיות, אבל התברר לה ששייט בקייקים על הנהר זה די משעמם. בשבילה זה היה טוב להשתתף בחוויית הצופות, בתור אחד מהדברים שבנות עושות. לי היה פיתוי עז לספר לצופות שהן לקחו עימן טרנססקוואלית לטיול בנהר ולא נגרם כל נזק, אבל לא סיפרתי. בהרצאה שנתתי שנים לאחר מכן, סיפרתי למאזינים על הטיול בנהר. בתום ההרצאה ניגש אלי מדריך בצופים לספר לי שהיה נאלץ לשים את דניאלה באוהל נפרד לעצמה אילו היה יודע, על אף שהוא מבין ובעצמו 'מתלבש'.

* * * * *

דניאלה שמעה על קיומה של **קבוצת התיאטרון תדמיות חדשות** הנתמכת על ידי ארגון **הורות מתוכננת**. כולם שם היו נערים/ות שהעלו מערכונים ומחזות בימתיים העוסקים בענייניהם של בני-העשרה. היא נבחנה בכדי להתקבל ללהקה. אם תקבל, תהיה לה מלגה של 200 דולר בחודש. למרות שאני דאגתי לגבי הבחינה, כי חששתי שהיא מאד תתאכזב אם לא תקבל תפקיד, היא הייתה מאד בטוחה בעצמה שתוכל לעשות זאת ושתהיה חלק מהקבוצה.

בבחינה התבקשו השחקנים לעתיד להציג בעל-חיים, ודניאלה בחרה להיות חתולה. כולם צחקו כאשר החיקוי שלה נשמע כמו חתולה שמגיעה לאורגזמה. הם נדרשו שם גם לבצע אילתורים שכללו שירה וריקוד. הייתי מאד גאה בה על כך שנבחרה להיות חברה בלהקה.

החברים בתיאטרון ייצגו מיגוון עדות ונטיות מיניות. הם כתבו ויצרו את המערכונים שלהם, ואלו היו מאד בשלים. דניאלה למדה שם אודות התעללות בילדים והתעללות מינית, אמצעי מניעה, חלקי גוף, ייעוץ, וקבלה

של שונות. במהלך סדנת תרגול על טרנססקסואליות/ים, סיפרה המדריכה את מה שידעה, ואז דניאלה הוסיפה מידע, בטענה שיש לה חברה טרנססקסואלית. הקבוצה יצאה לטיולי מחנאות ושהיות לילה בחוץ יחדיו, ונעשתה מאד קרובה. רצייתי לספר למדריכה על דניאלה כי חשבתי שהקבוצה הזאת של נערים/ות תהיה תומכת ומבינה, אבל דניאלה עדיין לא רצתה שהם יידעו. נראה היה שנוח לה בסביבת א/נשים שאינם יודעים על עברה.

אחרי הרבה הופעות, כשהקבוצה כבר הייתה יחדיו מעל שנה, הם יצאו לטיול עם שהיית לילה. הנערים/ות נעשו די רגשניים לאחר ההופעה, וכפי שקורה לעיתים קרובות במסיבות שינה, הם סיפרו את סודותיהם זה לזה. המדריכה ניסתה לחלק את הקבוצה להתארגנות שינה סבירה בחדר היחיד, הגדול והריק שהיה מעונם למשך הלילה. לכל בן/ת עשרה היה שק שינה, ולא התקיימו ביניהם קשרים רומנטיים כלשהם, אבל היא שלחה את הבנים לפינה אחת של החדר ואת הבנות לאחור. אחת הבנות אמרה למדריכה שאם היא מנסה למנוע סקס, זה לא יעבוד משום שלפחות אחת מהבנות לסבית, ולפחות אחד מהבנים הומו. המדריכה ניסתה אז להפריד את הסטרייטים וההומוסביים אלו מאלו. בשלב הזה החליטה דניאלה שזה הזמן לגלות את סודה. מאוחר יותר סיפרה לי המדריכה שזה היה הרגע בו ויתרה, והניחה לכל הנערים/ות לישון יחדיו באמצע החדר. פשוט לא היה לה לב לדרוש מדניאלה לישון באזור מבודד אחרי גילוי כל כך מרגש. הייתי מאד אסירת תודה על מדריכה מבינה שכזאת. האחרים נדהמו כאשר שמעו. הם חיבקו אותה ובכו עימה. דניאלה היתה מאושרת על שנתנה לחבריה לדעת על עברה, ועל כך שהיו מאד תומכים.

כאשר תמה השנה של דניאלה עם **תדמיות חדשות**, היא עזרה בסדנת התרגול על טרנססקסואליות/ים לקבוצה הבאה. השנה עם הקבוצה הזאת הייתה מאד טובה לביטחונה העצמי, והייתי מלאת תודה על כך שקיבלה חינוך בריא בהרבה נושאים שנויים במחלוקת.

פעם אחת דניאלה נסעה למסיבה עם אחדים מחבריה, אבל הנער שנהג במכונית השתכר עד כדי כך שדניאלה נאלצה למצוא דרך אחרת לשוב הביתה. בפעם אחרת היא נבהלה משום שהנהג דהר במהירות. ברגע שהייתה מספיק מבוגרת, דאגתי שדניאלה תקבל רישיון נהיגה וקניתי לה מכונית נוסעים-משא משומשת (pick-up), כדי להימנע מנסיבות מלחיצות ומסוכנות שכאלה. אם היא תהיה זו שהמכונית בשליטתה, היא תוכל לעזוב אם תמצא עצמה במצב לא בטוח או לא מכובד. היה לה יותר הגיון בריא והיא הייתה יותר אחראית ובוגרת מאשר בני-עשרה אחרים שיצא לי להכיר.

חוק חדש עבר זה עתה במדינה שלנו, אשר דורש מכל מי שמבקש רישיון נהיגה חדש להציג תעודת לידה. דבר זה נועד לאמת גיל ואזרחות, לא מיגדר. ניסיתי להימנע ממעורבות של המדינה בשינוי המיגדרי של ילדתי, וכך שקלנו הרבה דרכים כיצד לגשת לבעייה. למדינה יש נוהל לשינוי של שם ומין ברישיון נהיגה קיים. אנדוקרינולוג חייב להצהיר, על גבי טופס של מחלקת כלי-הרכב, שהאדם חי חיים מלאים בתור אשה ומתכוון לעבור ניתוח לשינוי מין. נאמר לי בעבר שמידע רפואי שכזה הוא חסוי, אבל כל שם קודם יופיע מיד בחיפוש במחשב. לא צריך להיות מדען טילים כדי להבין שאם אדם שינה את שמו מג'ו לג'יין, אותו אחד הוא קרוב לוודאי טרנססקסואלית. יכולתי ממש לדמיין את **האה הגדול** עם מגרה ועליה תווית "**שינויי שם חסויים**" (טרנססקסואליות/ים).

היו לנו כמה אפשרויות. האחת הייתה לקנות תעודת לידה מזוייפת. אחרת הייתה למצוא מכונית כתיבה ישנה, עם אותו דפוס כמו תעודת הלידה המקורית, ולשנות את המידע. ניסינו ליצור תעודת לידה ממוחשבת הדומה לזאת שהממשלה מנפיקה כיום. אף לא אחת מהאפשרויות האלה עבדה, אבל דניאלה מצאה פיתרון שכן עבד. יום אחד היא ישבה עם המשקפיים המגדילות שלי, ובעזרת עיפרון הוסיפה את שתי האותיות החסרות בסוף שמה הגברי לעשותו נשי. היא הוסיפה "Fe" לפני "Male", הכהתה קצת את האותיות כך שיתאימו, וזה עתה ביצענו עבירה. חלק מהאנשים לא יסכימו עם שיטותינו, אבל עכשיו תעודת הלידה הציגה את האמת. פשוט לא היה לנו את כל המידע כשהיא נולדה.

בדרך למחלקת כלי הרכב, היא אמרה, "אני מרגישה כמו "תלמה ולואיז" ("Thelma & Louise").

אמרתי לה, "אל תעשי מתעודת הלידה עניין גדול. תני להם את אחד מחיוכיך הנהדרים."

לא הייתה לה כל בעייה. הם העיפו מבט בתאריך הלידה ולא שמרו העתק. לא הייתה להם כל הוכחה המראה שהיא שינתה את תעודת הלידה, ולה היה עתה את רישיון הנהיגה שלה המראה שהיא אשה, עם השם שהיא רוצה.

כשהגישה בקשה לרישיון נהיגה של מדינת אריזונה, הם דרשו מספר ביטוח לאומי בתור זיהוי, אבל לא עשינו שינוי בכרטיס הביטוח הלאומי. יכולנו לעשות זאת די בקלות עם טפסים שניתן לקבל, אבל שוב, רצינו להימנע מלהודיע לשלטונות.

דניאלה הראתה את כרטיסה לפקיד ששאל, "האם זה כתיב חליפי לשמך?"

היא ענתה, "כן", והסתפקה בכך.

בהזדמנות אחרת, היא נאלצה להציג את כרטיס הביטוח הלאומי שלה לצורך העסקה במסעדת מזון מהיר. אמרתי לה, "אל תעשי מזה עניין גדול. פשוט הראי אותו כאילו אין בכך שום דבר מיוחד."

כשדניאלה הגיעה הביתה, שאלתי, "נו, איך הסתדרת עם כרטיס הביטוח הלאומי שלך?"

"הם אפילו לא דיברו אנגלית," היא אמרה.

אנשים מארצות אחרות לא תמיד יודעים אילו שמות הם באופן מסורתי נשיים או גבריים, כך שהם לא זיהו כל בעייה.

להיות נורמאלי

נורמאלי זו מילה שאני משתדלת לא להשתמש בה עוד. דניאלה פגשה נער שהלך ל'צרכני סמים אנונימיים' (Narcotics Anonymous) בגלל צריכת הסמים שלו. היא הלכה איתו לפגישה אחת לראות על מה זה, ובדרך הביתה, הוא ניסה לנגן על רגשותיה.

"לך יש חיים נורמאליים. אין לך כל מושג כמה זה קשה להיגמל מסמים."

הוא לא קיבל ממנה כל אהדה, ולכן ענתה, "אני מלכתחילה לא עשיתי שום דבר מטופש כמו להתחיל להשתמש בסמים."

וכך הנער הזה הצטרף לאחרים שהיא פגשה לאורך הדרך, שאותם לא היה לה כל צורך להכיר טוב יותר.

על אף שידעתי כמה קשים חיייה, היא נראתה ממש כמו כל בת-עשרה אחרת. בעיני זה נחשב להישג אמיתי.

נורמאלי (Normal) זה סתם מצב הרשום על מכונת הכביסה.

ארוחות משפחתיות

דניאלה הייתה בטלפון, עסוקה בהגנה על הארוחות הלא-מסורתיות שלנו. שמעתי אותה מסבירה לחבר, "אמא שלי עסוקה בעבודה, ואנו באים ויוצאים בזמנים שונים. אנחנו פשוט אוכלות מה שאנו רוצות ומתי שאנו רוצות, ומתחלקות זו עם זו אם אנו בבית יחדיו ורעבות באותו הזמן."

כשהילדים היו צעירים והכסף היה בצמצום, אכלנו יחדיו המון חטיפי טורטילה (tortillas) ושעועית. כשהיה לנו יותר כסף היו לנו יותר אפשרויות, אבל אני כבר למדתי כי מה ומתי שהילדים רוצים לאכול לא תמיד מתאים ללוח הזמנים שלי או למה שנחשב בעיני לארוחה. הם לא אהבו פשטידות ולפיכך, כשהכנתי אחת, נאלצתי לאכול אותה כמה ימים. לפעמים, כשהיינו כולנו בבית באותו הזמן, הייתה לנו ארוחה משותפת של ספגטי או טאקו (tacos) עם מילוי, מאכלים שכולנו אוהבים. דניאלה עברה את שלב הצמחונות שלה, ואת שלב ה-"אני יותר מדי שמנה" שלה, ובסך הכל אכלה יותר טוב ממני, מאחר שהרבה פעמים הייתי בנסיעה במקום לאכול.

כשדניאלה ניתקה, לאחר ששוחחה עם החבר, הערתי, "החבר שלך לא נשמע כאחד שהשתכנע."

דניאלה אמרה, "כל ערב אמא שלו מכינה את הארוחה, וכל המשפחה יושבת יחד. אבל הוא הומו, ועדיין לא סיפר להוריו, כי הוא יודע שהם לא יבינו."

עד כאן בעניין קירבה וזמן איכות בארוחות משפחתיות.

עין הרוח

כאשר היינו כבר כמה חודשים בתוך המעבר המיגדרי, חבר טוב היה בביקור כשדניאלה עברה דרך חדר המגורים, בעליצות פראית של נערה בת-עשרה, כדרכה באותה עת.

אחרי שיצאה, שאלתי את חברי, "נכון שהיא פשוט הדבר הכי חמוד שיש?"

תשובתו הדהדה באוזניי במשך ימים. "בעיני רוחי", אמר, "אני עדיין רואה את הנער שהכרתי מקודם."

המשפט הזה עבר במוחי שוב ושוב. אני אימנתי מחדש את עין הרוח שלי, כך שעתה ראיתי רק את הילדה, אבל הבנתי את תגובתו. בהתחלה, על אף שעיני האמיתית יכלה לראות את הילדה, מוחי הקודם היה פולט שמות גוף זכריים. אחרי החווייה הזאת, יכולתי להבין טוב יותר מדוע לחלק מההורים יש קושי להרשות לילדיהם להתבגר ולהשתנות. בעיני רוחם, עדיין ראו את הדמות של עולל אהוב, ילד תמים בן שבע או שמונה, או בן-עשרה מורד. זה לוקח זמן מה לעין הרוח להחליף את הדמות מלאת הנעורים בתמונה חדשה של מבוגר. זה עשוי להסביר מדוע בעל איננו מבחין בתסרוקת חדשה, או מדוע המשפחה איננה מבחינה בקמטיה של סבתא. זה קשה אף יותר להחליף את הדמות הישנה באחת השייכת למיגדר הנגדי.

מאחר שראיתי את דניאלה כל יום, עין הרוח שלי כבר עברה אימון מחדש עד שלא ראיתי עוד את הילד הקטן, אלא רק נערה בת-עשרה אהובת-כל. זה היה יותר קשה לקרוביה של דניאלה לאמן מחדש את עיני רוחם כשראו אותה לעיתים לא מזומונות או רק בתמונות. על אף שעיינינו ראו את אותו האדם, חברי עדיין ראה את הנער שהיה קיים פעם, בעוד שאני פשוט ראיתי בת עולצת.

חברי עדיין ראה את הנער שהיה קיים פעם,
אני פשוט ראיתי בת עולצת.

צ ל ב י ם

לכולנו יש סודות וצלבים שעלינו לשאת.
את חלקם נוכל לראות,
וחלקם - לעולם לא נדע כי היו שם.

הבת המיוחדת שלי הייתה פעם בן.
לא תוכלו לדעת זאת אם תפגשו בה.
כמה הרבה אנו פוגשים, מבלי דעת?

אנא אל תשפטו אותה על פי
איך שדברים צריכים להיות,
כי הם לא.

התמלאו הערכה לנוכח היופי והשנינות.
היא לא תפגע בכם או תשנה אתכם,
אלא אך תרכך את דעותיכם הקדומות.

קשה לדמיין איך מרגישים מבפנים,
אבל לכל אחד/ת יש את הנטל שעליו/ה
והצורך להיות מי שהוא/יא.

חלק ד.....מלאכת הגימור

היועץ הנטר הפנה את דניאלה לאנדוקרינולוג תוך שבועות ספורים, על אף שהנהלים לטיפול של הארי בנג'מין ממליצים שלושה חודשי ייעוץ לפני שמתחילים הורמונים. דניאלה הייתה כבר בתהליך ההתבגרות וזמן היה הדבר החשוב ביותר. האנדוקרינולוג הראשון עשה בדיקה גופנית שלמה והמון בדיקות מעבדה, ורשם לה את האסטרוגן – פרמין. המחיר שלקח היה 360 דולר. הרופא היה הבעלים של המעבדה, וזה גרם לי לתהות לגבי ניגוד עניינים. דניאלה הייתה נלהבת ומתוחה משקיבלה את המרשם שמולא כך שהיא יכולה להתחיל ליטול את האסטרוגן.

זה לא חולל פלאים כלשהם, אבל היא החלה לקבל מעט רכות בשדיים, ונראה היה שצמיחת שיער הפנים שלה הואטה מעט. קולה אך זה החל להשתנות, וקיוונו שההורמונים ישמרו שלא יעשה נמוך יותר. אבל היה גם צד שלילי לנטילת הורמונים. היא חוותה חולשה, סחרחורות, וטלטלות רגשיות מעלה-מטה כשהחלה לרדת במשעול הארוך והנוקשה של תופעות לוואי מטיפול הורמונאלי. היא נעשתה רגישה ביותר לאנשים המביטים בה, לא אחוזת תסביך רדיפה, אך מודעת מאד לכך שאנשים כביכול שמים לב אליה. היא נעשתה מתוחה אפילו בסביבת אנשים שאוהבים ומקבלים אותה, והצטרכה להסתלק ולנוח אחרי כמה שעות איתם.

במהלך הביקורת הרפואית הראשונה, שאלתי את האנדוקרינולוג בנוגע לחולשה, אבל הוא לא סבר שהיה לפרמין כל קשר לכך. רמת הטסטוסטרון שלה טרם פחתה לרמות קבילות, ולפיכך הוא רשם אף יותר פרמין. כבר במינון הנמוך היא נעדרה מביה"ס ימים שלמים משום שהייתה עייפה ולא הרגישה טוב.

אחרי שיצרתי קשר עם נשים טרנסג'נדריות אחרות, למדתי שחולשה היא תופעת לוואי מאד נפוצה כפי שמדווח בבירור בדף המידע שמצורף לפרמין. הן גם אמרו לי שיש אנדוקרינולוג אחר שמחיריו סבירים יותר, והוא רושם חוסם אנדרוגן, ספירולקטון, בנוסף לפרמין. במהלך פגישתה הראשונה עם האנדוקרינולוג החדש, שאל הרופא את דניאלה לשם מה באה אליו, והיה מאד מופתע ללמוד שהיא טרנססקסואלית. הוא הוריד את מינון האסטרוגן והוסיף ספירולקטון. הוא אמר עוד שאיננו סבור שהחולשה קשורה להורמונים. הסכום שלקח, עבור הבדיקה הגופנית המלאה ובדיקות המעבדה החיוניות, היה 160 דולר.

אחרי קריאת כל הספרים שהצלחתי למצוא אודות הורמונים, שנכתבו בידי מומחים, ושיחות עם כמה אחרים, הגעתי למסקנה שקיימות כמה אפשרויות בטיפול של טרנססקסואליות, ולכל אחת יש יתרונות וחסרונות משלה. כנראה שלכל רופא יש את סוג וכמות האסטרוגן החביבים עליו, אשר אותם הוא רושם. ממש נדהמתי מכך שהאנדוקרינולוגים אינם מודעים למעמס הריגשי שחוות המטופלות שלהם בגלל הטיפול באסטרוגן. הם עושים בדיקות לגבי נזק לכבד ובעיות לב, אבל אין להם כל דרך למדוד חולשה, דיכאון, ובלבול. חברותינו הטרנסג'נדריות מצאו מה עבד בשבילן, לרבות זריקות הורמונים, או הורמונים נוספים בלי-מרשם ממקסיקו. כל אחת חווה מידה שונה של יתרונות ותופעות לוואי כתוצאה מהטיפול ההורמונאלי, וחלקן לא חשות חולשה ואף לא דיכאון.

דניאלה עשתה מחקר משלה והקטינה את המינון שלה עד שיכלה להתמודד עם החולשה והרגשות, אבל זה לא היה מספיק כדי להעניק לה שדיים. לבסוף החליטה שהיא מעדיפה לקנות את השדיים שלה ממנתח פלסטי ולהישאר על מינון הורמונים שמאפשר לה לתפקד.

המטפל הראשון (ההיפי) שאיתו נפגשנו בעניין אי-ההלימה המיגדרית עשה עלי רושם טוב, אבל דניאלה עדיין לא הייתה מוכנה להיפגש עם יועץ. היא חשה שאין לה קשיים רגשיים, היא פשוט רוצה להיות בת. ואולם, גילינו שאין לנו ברירה בעניין זה, משום שנזקקנו למכתב אישור של יועץ-פסיכולוג לצורך ההורמונים ומכתב

המלצה לניתוח. על אף שהייתי מוכנה לסמוך על היועץ הראשון שעבד עם דניאלה, לא יכולנו לבזבז את זמננו על מטפל שאיננו יכול לתת לנו הפנייה לניתוח, לא משנה עד כמה הוא נחמד.

אחרי המתנה של שלושה חודשים בלא לשמוע דבר מהיועץ הנטר, התקשרתי לברר עימו האם יש משהו נוסף שאנו צריכות לעשות. הוא קבע פגישה נוספת שבמהלכה דיווחה דניאלה שמאז שהיא בטיפול הורמונאלי, יש לה חולשה בלתי רגילה ונטייה לבכות בקלות. הוא סבר שהיא צריכה פרוזאק (Prozac) לטפל בדיכאון שלה; גם הוא אמר שהורמונים לא גורמים לחולשה. דחיתי את ההצעה לגבי הפרוזאק בגלל התדמית שלו כתרופה להפרעות נפש, ולא הייתי מוכנה להוסיף עוד תרופות לגופה הצעיר. מהשאלות ששאל היה ברור שלא הסתכל בשאלון המידע שהחזרנו לו (עם 150 דולאר) שלושה חודשים קודם לכן. לא ראיתי שאנו מתקדמות למשהו שיכול להיקרא "ייעוץ". עזבנו בלא לקבוע תור למפגש נוסף, ובלא להזכיר שנבוא שוב לפגישה.

דניאלה רצתה ניתוח, אבל אני הייתי חייבת לדעת באילו מחירים מדובר, והאם מישהו יעשה ניתוח לשינוי מין לטרנססקסואלית צעירה. רצייתי הערכת זמן מציאותית לפני שאני מפתחת את ציפיותיה של דניאלה.

למדנו שבארה"ב ובקנדה יש רק ארבעה או חמשה מנתחים מוכרים היטב העושים ניתוחים לשינוי מין. מנתח אחד לא הסכים לנתח אף אחת מתחת לגיל 21. אחר לא היה מוכר היטב באזורנו כך שהיה רק מעט מידע אודותיו. הניתוח עולה פחות בקנדה, אבל הגיעו אלינו שמועות על סיבוכים שלאחר הניתוח. לא היה זה הזמן לחסוך בהוצאות משום שרצייתי את הטוב ביותר עבור הבת שלי. כשדיברתי עם טרנססקסואליות מנותחות, ניתנו לד"ר שרנג (Schrang) בוויסקונסין חוות דעת נלהבות בידי כל המטופלות שלו, ולמדתי שהוא מקבל מטופלות צעירות יותר. הרגשנו שחשוב לעשות את הניתוח בהקדם כדי להעניק לדניאלה את הסיכוי הטוב ביותר להסתגל לבגרות צעירה. כאשר יצרנו קשר עם ד"ר שרנג והוא שמע על הנסיבות, אמר שישמח לעבוד עם דניאלה. הוא נקב במחיר שעתיד לכסות את שכרו, עלות השהייה בבית-החולים וכל ההוצאות הכרוכות בניתוח עצמו.

במשך שנים הייתי בלא ביטוח רפואי, והימרתי על כך שילדיי ואנוכי נוכל להימנע מכל פציעה או מחלה עתירי הוצאות. משלמדתי על ההוצאות הצפויות לצורך הטיפול ההורמונאלי והניתוח של דניאלה, ביררתי אודות כיסוי ביטוחי עבור צרכיה, על אף שידעתי כי נילץ לחכות שנה כדי לעמוד בדרישות ההמתנה עבור בעייה קיימת. כמה חברות אליהן התקשרתי כלל לא התקשרו חזרה. הנציג של חברה אחת אמר שההוצאות עבור ההורמונים תוכלנה קרוב לוודאי להיות מכוסות אם הרופא משתף פעולה, אבל אין כל דרך שהניתוח יהיה מכוסה.

הגשתי בקשה לקרן לילדים נכים, באמצעות מדינת קליפורניה, ולמדתי שהוצאות רפואיות לא-חיוניות אינן יכולות להיות מכוסות. פניתי לאירגון הבונים החופשיים ולכמה קבוצות אחרות המסייעות בכיסוי הוצאות רפואיות מיוחדות עבור ילדים. הם התייחסו אלי בטלפון בנימוס רב, אבל הסבירו שהאירגונים שלהם לא מכסים את המצב הזה. פניתי לקבוצה אחת שמוכנה לכסות הוצאות רפואיות רק עבור ילדים שיש להם מחלה סופנית. קיימות תוכניות "הרגשה טובה" לאדם, שזמינות עבור בני-עשרה למניעת התאבדות, שיכרות ושימוש בסמים, אבל לא קיימות קרנות מתאימות עבור הילדה שלי. לבסוף הגעתי למסקנה שמקורותי הכלכליים יוכלו לכסות את עלות הניתוח בעוד כשנה או שנתיים, אם אני משתמשת בכרטיס אשראי לכיסוי חלק מהעלות.

עכשיו כשידענו שניתוח הוא אפשרי, הצטרכנו לרוץ אחרי ייעוץ, על מנת לקבל את שני מכתבי ההפנייה-לניתוח שלנו.

מאחר שלא שמעתי דבר מהיועץ הנטר ששה חודשים, התקשרתי לקבוע פגישה שלישית. במהלכה דנו במבחנים הפסיכולוגיים שהוא הזכיר קודם לכן, במחיר 700 דולר. המבחנים כללו:

– מבחן הפרעות אישיות	MCMIII (Million Clinical Multiaxial Inventory)
– מבחן לקויות למידה.	Bender Gestalt
– מבחן דימוי עצמי במשפחה.	The Draw A Person/Family
– מבחן מנת מישכל.	Wechler (IQ)
– מבחן יחסים אישיים ובין-אישיים.	TAT (Thematic Apperceptual Test)
– מבחן הכתמים לתכנים תת-הכרתיים.	Rorschach
– מבחן מבנה האישיות	MMPI (Minnesota Multiphasic Personality Inventory)

הטלתי ספק בצורך במבחנים, מאחר שהוא כבר כתב לי מזכר בו נאמר כי "דניאלה נראית יציבה יחסית בהתחשב בכל הדברים". הוא אמר, "אין במבחנים 'עובר' או 'נכשל'. אני רק חייב לעשות זאת כדי להגן על עצמי כנגד תביעות. אינני חייב להצטדק. כל השותפים הקודמים שלי פשטו רגל בגלל תביעות. אשתי עושה את המבחנים ו-700 דולר זה ממש מחיר מציאה שאני נותן לך. זה יעלה כפול באוניברסיטה."

איכשהו המשכתי להרגיש כמו קורבן. הוא כל הזמן לקח את כספי, ולא העניק כל ייעוץ. הערכתי את העובדה שהוא לא דרש מאיתנו להמתין במשך שלושה חודשי ייעוץ לפני ששלח אותנו לאנדוקרינולוג, ולא בזבז את זמננו עם הרבה מפגשים. אבל לא קיבלנו ממנו כל עזרה, ונראה היה שהוא רק רוצה כסף.

משלמדנו יותר על המצב, קלטנו שאין לנו הרבה ברירה. אם אנו רוצות יועץ אחר, יתחילו מחדש ששת חודשי הייעוץ (במחיר 100 דולר לשעה) הנדרשים לפני ניתוח. כדי לחסוך זמן, אנו יכולות באותה מידה לשלם את ה-700 דולר ליועץ הנטר ולהיפטר מזה. התקשרתי ליועץ ואמרתי לו באופן בלתי-דיפלומטי, "או-קיי, אני מוכנה שידפקו אותי." הוא התקשר חזרה כדי לאמר, "אני ממש לא רוצה אותך בתור לקוחה, אבל אני אשלח את התיק שלך ליועץ בל (Bell)."

כבר פגשתי בעבר את היועץ בל, כשהשתתפתי בפגישה של קבוצת תמיכה לטרנססקסואליות שהוא הינחה יחד עם שותפה, היועצת ג'ני (Jenny). במהלכה, הייתה לי ההזדמנות לשאול אם יש משהו נוסף שאוכל לעשות עבור דניאלה. הם אמרו שאני פועלת מאד נכון עם דניאלה, ולא הייתה להם כל עצה נוספת לתת לי. כשאמרתי להם שלהרגשתי היועץ הנטר לא מבצע כל ייעוץ, אמר לי היועץ בל שהוא לא יכול לקבל אותנו אלא אם מר הנטר יפנה את דניאלה אליו, עקב כללי הנימוס המקצועיים.

המשכתי להשתתף במפגשי התמיכה שלהם והפכתי לחלק ממערכת התמיכה. היועץ בל הציע שדניאלה תשתתף במפגשי התמיכה כדי לפגוש אחרות/ים כמוה. דניאלה הלכה רק פעם אחת. היא כבר פגשה כמה טרנססקסואליות שהזמנתי אלינו הביתה לשוחח, ובאותה עת היא ולאורה כבר היו חברות שמבלות יחד.

בסוף הקיץ הפסיקו היועצים את המפגשים שלהם, אבל דניאלה המשיכה להיפגש באופן פרטי עם היועץ בל. הוא היה איש מאד שקט ובעל דיבור רך, ואני הכרתי אותו מספיק טוב לחוש בנוח לשלוח את דניאלה להיפגש עימו לבדה. דניאלה אמרה לי שהיא צריכה לאסוף דברים לדבר עליהם בזמן הטיפולים, מאחר שהיועץ ממש לא מדבר הרבה. דניאלה תמיד התייחסה להיותה טרנססקסואלית בתור "המצב" שלה; היא מעולם לא קראה לזה בעיה. אחרי הטיפול הראשון שלה, אמר לי היועץ כי נראה שדניאלה בסדר גמור, והוא לא רואה בעיה להפנות אותה לניתוח בבוא העת. הוא גם יארגן עבורה חוות דעת שנייה על-ידי שותף נוסף במשרד שלו. היועץ בל סבר שהמבחן הפסיכולוגי איננו נחוץ.

התאריך לביתו נקבע לבסוף, והיה בידינו המכתב הראשון של הפנייה לביתו. ד"ר בל הפנה אותנו ליועץ וולף (Wolf) לקבלת מכתב נוסף, אבל זה לא היה כל כך פשוט כפי שזה נשמע. ההיתקלות שלנו עם ד"ר וולף מתועדת היטב בשני המכתבים שלהלן:

Tim Wolf, Ph.D.
Individual, Child, Adolescent & Relationship Psychotherapy

April 5, 1995

Mrs. Evelyn [REDACTED]
[REDACTED]
San Diego, Ca, 92109

RE: Danielle [REDACTED]

Mrs. [REDACTED]

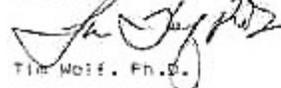
After my evaluation of Danielle [REDACTED] on 3-15 and 3-29, 1995, I am not referring her for Sexual Reassignment Surgery. Although Danielle may be an excellent candidate for SRS in the future, she does not appear to be developmentally and socially mature for such a decision at this time.

Danielle appears to be experiencing alterations of mood, impulsivity of behavior, social oppositionalism, and peer adjustments. While these may be developmentally appropriate characteristics for her age, they may also cloud judgments about the future.

Danielle was given three subtests of the Wechsler Intelligence Scale to measure her social maturity. The Wechsler is a standardized intelligence test normed with other 17 year olds. Her scores are as follows:
Similarities: This is a test of ability to understand abstract concepts, logical thinking, and concept formation. Danielle scores in the average range on this test.
Comprehension: This is a test of practical judgment and common sense regarding social situations. Danielle scores in the low average range on this subtest.
Picture Arrangement: This is a test of planning ability related to social intelligence. Danielle scores significantly low on this test.

I would recommend Danielle have two years before she makes a decision for SRS.

Sincerely,

Tim Wolf, Ph.D.

cc: [REDACTED], Ph.D.

4525 Park Boulevard, Suite 207 • San Diego, CA 92116 • (619) 542-0088

23 ביולי 1996

ד"ר טים וולף

פסיכותרפיה אישית, לילדים, מתבגרים ומערכות יחסים

שדרת פארק 25, חדר 207

סן-דייגו, קליפורניה 92116

ברצוני להביא לידיעתך את התייחסותי לכמה סוגיות הנוגעות לאי-הלימה מיגדרית של בנות-עשרה, ובת-העשרה שלי במיוחד. אלו הן העובדות כפי שדניאלה ואנוכי רואות אותן, בנוגע למפגשים שלנו ב-15 למרץ, וב-29 למרץ.

הופנינו אליך ע"י ד"ר כריס בלטסיס (Chris Beletsis) לקבלת מכתב חוות-דעת שנייה לניתוח SRS. אתה דרשת לפחות 2 שעות במחיר 90 דולר לשעה, ו-25 דולר עבור מכתב. מילאנו את הטפסים הרגילים של הסכמה-מודעת, אמרת שתעשה עם דניאלה כמה מבחנים, ואמרת שתתקשר אלינו לקבוע מפגש שני. אחרי השעה הראשונה, היא אמרה שדיברה איתך במשך דקות ספורות ואז עשתה כמה מבחנים שנראו מטופשים, בהם שאלת אותה שאלות על מצבים דימוניים וגם ביקשת ממנה להניח תמונות על פי הסדר, שאותן – כך חשה – ניתן לסדר נכון בכמה אופנים, עם הסבר מתאים. מאחר שבמפגש הראשון לא נראה היה שאתה זקוק למידע ממני, היא חשה שהיא יכולה ללכת לבדה למפגש השני כך שאני לא אאבד שעות עבודה. היא התקשרה אלי בערך ב-4:30 אחה"צ, לאחר המפגש השני שלה, שלא ארך אפילו חצי שעה, לספר לי על ההתנסות השנייה שלה איתך. בחוכמתה, היא המתינה עד שיום העבודה שלי כמעט תם, כי ידעה שאני אתרגז. היא אמרה שאתה אמרת לה כי אינך מאמין שצריך לעשות ניתוח SRS למישהו מתחת גיל 21, אבל תהייה מוכן לשקול זאת לכאלו שתוצאות מבחניהם מעל לממוצע. ואז אמרת לה שציוניה מראים כי לה אינטליגנציה מתחת לממוצע.

התקשרתי וביקשתי ממך סיכום כתוב של ההערכה שעשית לדניאלה, וזאת שלחת. במכתב אמרת "נראה שדניאלה סובלת ממצבי רוח מתחלפים, התנהגות אימפולסיבית, אי-הליכה בתלם בנושאי חברה והתאמה לחברים." והמלצת שהיא תמתין שנתיים לפני קבלת החלטה לגבי ניתוח SRS.

לדניאלה הייתה תמיד לקות-למידה שעזמה אנו מתמודדים כבר שנים רבות. עבדתי מאד קשה לשמור אצלה על הערכה עצמית חיובית בנוגע לאינטליגנציה שלה. שני אחיה הגדולים תמיד הצטיינו בלימודיהם והיא הרגישה רע כי לא יכלה להגיע להישגים דומים. תמיד שמת דגש על הכישורים האחרים שיש לה. מאז המעבר המיגדרי שלה, היא התקדמה באופן מדהים ביכולותיה הלימודיות, והרגישה ממש טוב לגבי עצמה. בגללך היא התרסקה, כשאמרת לה שיש לה אינטליגנציה מתחת לממוצע. היא התייאשה מאד מהמחשבה שתעמוד בפני 2-4 שנים בהן תצטרך להצמיד לאחור את אבר המין שלה, תצטרך לקחת מנות עצומות של הורמונים, שהיא עצמה יודעת כי הם משנים את מצבי הרוח שלה וגורמים לה סחרחורת. המחשבה על אי-יכולת לצאת עם בנים, כפי שעושות חברותיה. הפחד שיחשפו אותה. בת-עשרה עם בגרות פחותה משלה עלולה הייתה לשקול לשים קץ לחייה.

1. אתה ידעת שהיא בת 17 כשבאנו אליך. היית צריך להיות גלוי עימנו, באשר לאמונתך הברורה אותה כבר גיבשת מקודם, שאסור לאף אחת/ד מתחת לגיל 21 לעבור ניתוח.

2. חשבתי שאתה עתיד לבסס את החלטתך על ריאיון איתה, ולא על מבחנים תקיניים. לא ידעתי שקיימת בעיית עובר/נכשל במבחנים תקיניים.

3. חשבתי שאתה מבין שאנשים הנוטלים כמויות עצומות של הורמונים הם רגשניים וקופצניים. זה מקביל למצב שלפני מחזור, או גרוע מכך.

4. אילו בכלל היית מדבר איתי, היית מבין שהיא קיבלה ממני את גישתה החברתית של אי-הליכה בתלם. זוהי אחת הסיבות לכך שהיא מסתדרת כל כך טוב במצב שבו היא נמצאת. תמיד עודדתי גישה יחידנית, והטלת ספק בבעלי שררה, בלא לשים לב למה שאחרים עלולים לחשוב.

5. אסור היה לך לעולם לאמר לבת-עשרה, המתחבטת בכל כך הרבה עניינים אחרים, שיש לה תבונה מתחת לממוצע. מבחינתי זהו מעשה בלתי נסלח. במיוחד כשאתה מומחה, כביכול, לפסיכותרפיה של מתבגרים ומערכות יחסים. אני מצטערת שחשפתי את בת-העשרה שלי למעשיך. גרמת יותר נזק מתועלת. כמה פעמים מאז שנפגשה איתך היא ביקשה ממני חיזוקים לכך שהיא באמת נבונה. התבייש לך.

6. אילו בכלל הקדשת את הזמן להכיר אותה אישית, במקום לבסס את דעתך על בחינה, היית מבין שהיא ממש בסדר גמור בנסיבות הקיימות. היא לומדת מלוא הזמן בבי"ס תיכון רגיל עם ממוצע ציונים 'טוב'. היא לא משתמשת בסמים, לא מעשנת, ולא שותה. היא עובדת ביעוץ מעמיתים, באמצעות אגודת "הורות מתוכננת". לעיתים קרובות עליי להישאר בלילה מחוץ לעיר, והיא אחראית מספיק כדי להישאר לבד מבלי להסתבך בצרות. אני חשה שהיא נבונה מעל ומעבר לשנותיה, בתובנות שהיא מבטאת תוך כדי התמודדות עם מצבה והעולם האמיתי שסביבה (ולא מצבים דימוניים).

7. הבת שלי ואנוכי ידועות היטב ומכובדות בקהילת הטרנסג'נדר, ודעותינו נחשבות. העתק של מכתב זה יופץ בהרחבה. שמך ייכלל ברשימת אלה המנצלים את הקהילה שלנו ומתעשרים על חשבוננו.

..*.*.*

הוא מעולם לא הגיב למכתב שלי.

כשהתלוננתי על ד"ר וולף בפני הוועדה הרפואית הממשלתית, למדתי שהוא השלים את לימודיו לתואר דוקטור, אבל לא קיבל רישיון לעסוק בפסיכולוגיה בתואר הזה.

ההנחיות של הנהלים לטיפול ע"ש הארי בנג'מין אומרות כי מטפל המכיר את הטרנססקסואלית ואת התוכנית ויכול לעזור במשך התהליך. במקרה של דניאלה, גילינו שמרבית המטפלים קיימים כנראה כדי לעכב את התהליך ולא כדי לעזור. היועצים, אשר הודו כי יש להם ניסיון מועט מאד עם טרנססקסואליות בנות-עשרה, היו עדיין מוכנים לגבות מחיר של מומחים. נראה היה שלאיש מהיועצים לא היה איכפת מה אני חושבת, והם ניסו להתעלם ממני, אולי בתקווה שאסתלק.

המועד לניתוח התקרב במהירות, והמצב נעשה נואש. עדיין לא היה לנו מכתב הפנייה שני, ואני לא רציתי לראות יועץ נוסף לעולמי עולמים, אבל לא הייתה לנו ברירה.

בדמעות, שיתפתי את היועצת ג'ני בתוכן מכתבו של ד"ר וולף. היא ואנוכי היינו בכמה הזדמנויות מרצות מטעם לשכת המרצים לחינוך בקהילה, ובשעתו חיפשנו יחדיו בי"ס חלופי עבור דניאלה בעיר אחרת, כך שהיא הכירה הן את דניאלה והן אותי. היא שקלה את העניין בזהירות, והחליטה שהיא תוכל קרוב לוודאי לכתוב מכתב לצורך הניתוח, על אף שמעולם לא כתבה אחד שכזה קודם לכן. רווח לנו כשכתבה עבורנו את מכתב חוות-הדעת הנוספת אחרי מפגש אחד בלבד עם דניאלה.

היו קיימים גם יועצים אחרים בקהילה שלנו. אחת האמינה בתיאוריית אופן הגידול – היעדר אב, אם שתלטנית, או אמא שממש רוצה ילדה – זו הייתה האבחנה לגביי. היא האמינה שטרנססקסואליות הן כולן

הומאים שאינם יכולים להתמודד עם היותם הומוסקסואלים. זוהי תיאוריה מיושנת, משום שכיום מבינים שנטייה מינית וזהות מיגדרית הן שני עניינים שונים בתכלית. חלק מהטרנססקסואליות מחפשות בת זוג כשהן לאחר הניתוח. חלק מהיועצים מאמין שאי-הלימה מיגדרית היא רק שלב חולף כשה קורה אצל ילדים צעירים יותר. אני תוהה אם זהו רק שלב חולף, או שילדים אכן לומדים מאד מהר להסתיר תחושות שאחרים מסתייגים מהן.

חייבים להיות כמה יועצים טובים בעולם הזה, שבאמת איכפת להם ושעוזרים לקהילה הטרנססקסואלית להתמודד עם הבעיות שלהם. משום שהנהלים לטיפול של HBGDA דורשים ייעוץ כהכנה לניתוח, הופכות הטרנססקסואליות בנות ערובה במשחק של ניגוד אינטרסים. הנהלים הללו משתמרים ומתעדכנים הלאה בידי אנשי מקצוע שהוסמכו לבצע את הייעוץ ועומדים להרוויח מכך כספית. על אף שייעוץ לפני החלטה חשובה כדוגמת ניתוח לשינוי מין יכול להיות מועיל, הוא יהיה מועיל גם לפני נישואין והורות. התועלת שבייעוץ מוטלת בספק משום שטרנססקסואליות לומדות לתת תשובות שהיועץ רוצה לשמוע.

הנהלים לטיפול ע"ש הארי בנג'מין

אני מקווה לראות את הנהלים של HBGDA עוברים בעתיד שינוי, אשר יביא בחשבון שחלק מהטרנססקסואליות (ואולי הרוב) אינן מעורעות נפשית. אם טרנססקסואליות הן נכות נפשית, הן כנראה לא תוכלנה להשיג די כסף שיספיק לניתוח. אין הוכחה לכך שטרנססקסואליות עם בעיות פסיכולוגיות לכאורה תהיינה פחות מתאימות לעבור ניתוח.

הייתה לי לאחרונה התכתבות עם הפסיכולוג ג'וד פאטון (Jude Patton) שאמר, "אני ממש לא כמו כל הפסיכולוגים האחרים שבהם נתקלת, ואף לא פסיכולוגים מנוסים אחרים העוסקים בבעיות מיגדר. עשוי להיות לי יתרון באמפאטיה, משום שאני גם מקצוען וגם עמית. (אני טרנססקסואל מנותח, מנקבה לזכר, מעל 25 שנה.) אלו שטיפלו בי עצמי בזמנו, בוודאי 'כופפו את החוקים' לתת לי את הטיפול שלו בזקקתי, ולעולם לא שכחתי זאת."

הוא הסביר, "כל מטופל צריך להיות 'קברניט הספינה של עצמו' עם הפסיכולוג בתפקיד 'נווט'. לא שומר הסף, אלא מדריך, מחנך, מערכת תמיכה ומליץ יושר. יעדי הטיפול צריכים להיות מאמץ משותף של מטופל ומטפל שבו המטופל שותף מלא בתכנון הטיפול".

אני לגמרי מסכימה עם הפילוסופיה הזאת, ומאמינה שישנם כאלה שאינם זקוקים לטיפול רגשי בתהליך המעבר המיגדרי, במיוחד אם יש להם משפחה תומכת וחברים תומכים.

חבר השאיל לי סרט וידאו המראה את תהליך שינוי המין המתוכנן ע"י ד"ר שרנג. סיפרתי לדניאלה שהסרט נמצא אצלי, אבל היה לי ספק אם תרצה לראותו, אבל טעיתי – היא הייתה מאד מאד מעוניינת. זו הייתי אנוכי שלא הייתי נלהבת לדעת את פרטי הניתוח, אבל חשתי שאני חייבת לצפות בו יחד איתה למקרה שתהיינה לה שאלות כלשהן. כשהקרנתי את הוידאו, היא השתלטה עליו לגמרי ואף הריצה את הסרט חזרה לראות שנית כמה קטעים, כדי להיות בטוחה שהבינה את הכל. לא התרשמתי מהתמונות של 'אחרי הניתוח', שהראו את התוצאה הסופית, אבל דניאלה העירה "כל דבר כל כך נקי ומסודר לאחר מכן. כל ה'עסק' הלך".

אז הציג ד"ר שרנג מכשול נוסף. הוא לא ינתח את דניאלה בלא הסכמה בחתימת שני ההורים, או הורה שיש לו משמורת מלאה. גם נישואי וגם גירושי נערכו במקסיקו, היכן שעניין המשמורת לא עלה מעולם. דניאלה התגוררה עימי מאז שהייתה בת שנתיים, ואני שילמתי את כל ההוצאות, כך שהבנתי שהיא במשמורת. "החזקה היא תשע-עשיריות מהחוק." ביקשתי עזרה מחבר עורך-דין באשר לעלות ולהשלכות של השגת צו משמורת רשמי. עם צו שכזה, ייתכן שאוכל לגבות דמי מזונות לילדים עבור כל השנים שעברו, על אף שבאופן מציאותי התקווה לקבל עזרה כספית מאביה הייתה כיום מועטה אף יותר ממה שהייתה בעבר. גיליתי שצו משמורת בלבד, גם אם לא תוגש התנגדות, עולה 400 דולר או יותר.

לסדר שאביה יחתום על ההיתר לניתוח תהיה הדרך הטובה ביותר, אבל לא בהכרח הקלה ביותר, מאחר שהוא עדיין כעס על כך שהבן שלו חי בתור נערה. בלא תקווה מרובה, התקשרתי אליו לתת לזה סיכוי. כשסרב לחתום, התחננתי, איימתי, וניסיתי כל גישה.

"אני אלך לבית-משפט לקבל משמורת יחידה," אמרתי, "אבל זה יעלה לי קצת כסף."
"אני אגיש התנגדות לצו בית המשפט."

"מבחינתי זה יהיה מצויין, משום שהשופט יכפה עליך לשלם דמי מזונות לילדים עבור כל השנים שבהם לא שילמת מאומה."

אם סבר שמגיע לו להצביע בעניין עתידה של דניאלה, יהיה עליו לשלם עבור הזכות. למחרת התקשר להגיד שהוא מוכן לחתום על הניירות, והתארגנתי לפגוש בו בלא שהות במשרד נוטריון ציבורי לפני שישנה את דעתו. עם חתימת אביה ביד, התגברנו דניאלה ואנוכי על אבן דרך ענקית.

קבענו את מועד הניתוח לתחילת קיץ 1996, בין כיתה 'א' ל-'ב', כשתהייה בת 17½. בין המועד בו גיליתי שהיא טרנססקסואלית ומועד הניתוח תעבורנה שנתיים, והנחתי שבכך נסיים את תקופת הייעוץ הנדרשת.

בסוף השנה השנייה בתיכון, בעודנו מתכוננות לניתוח, היה לדניאלה חבר קבוע. הוא בילה לעיתים קרובות בביתנו, כי היו לו כנראה חיים קשים עם משפחתו. מבחינתי זה היה בסדר גמור, משום שחיבבתי את האיש הצעיר. הוא לקח אותה למסיבת הסיום של ביה"ס, ואפילו בילה כמה פעמים את הלילה בביתנו. בעודנו עושות את ההכנות לנסוע לוויסקונסין לניתוח, היא סיפרה לבסוף לו אודות עצמה. היא לא יכלה לשקר לו בשאלה למה היא הולכת להיעלם לשבועיים, ואז להחלים כמה שבועות נוספים. הוא היה שקט זמן ממושך, ואז העיר שזה רק עושה אותה יותר מעניינת עבורו.

כשסיפרה לנער אחר שעזמו יצאה, הוא הפסיק לצאת איתה במובן הרומנטי, אבל המשיך להיות ידיד ורע. כמה בנים איבדו את עניינם בה משום שהייתה שמרנית ולא התירה שייגעו בה יותר מדי. היא מעולם לא חוותה אלימות עקב היותה טרנססקסואלית, על אף שבמקסיקו היה עליה להימלט ממצב מסוכן משום שברנש אחד חשב 'שיצליח ללכת עד הסוף' עם הנערה הצעירה הזאת.

לפני שיצאנו לוויסקונסין נאלצתי לעבוד המון שעות נוספות כדי להיעדר את השבועיים הנחוצים לניתוח. יכולתי לחוש את המתח גובה את מחירי בעודנו עושות את ההכנות האחרונות. דניאלה הפכה נרגשת ככל שהתקרב הזמן, אבל נראתה רגועה למדי. אבל, במהלך השבועיים האחרונים שלפני הנסיעה, היו לה כמה התקפי חרדה. המשכתי לתור בנבכי נשמתי, תוהה אם הניתוח הוא הדבר הנכון לעשותו.

במשך טיסתנו לוויסקונסין, חשבתי על ההשלכות הרציניות של נסיעתנו. לאחרים במטוס לא היה מושג כי הנערה היפהפיה בת-העשרה הזאת בדרכה לבית-חולים לניתוח מאד מורכב בכדי לזכות בשלווה פנימית. תהיתי מה יחשבו עלי הורים אחרים, על כך שאיפשרתי את הניתוח לשינוי מין. עלולים להיות סיבוכים, ודאגתי גם בשל כך. הייתי על סף דמעות בכל הדרך, אבל לא רציתי שדניאלה תדע שאני מותשת. יהיה זה משגה מצידי להוסיף על חרדה כלשהי שאולי כבר יש לה. דניאלה נראתה שלווה, אבל גיליתי מאוחר יותר שהיא ניסתה למנוע ממני לחוש בחרדתה.

נחתנו בשדה תעופה ענק במינאפוליס/סיינט-פול (Minneapolis/St. Paul) ונותרו רק כמה דקות להגיע לטיסת ההמשך לאפלטון (Appleton). כשיצאנו מהמטוס, הדריכה אותנו הדיילת לשער היציאה שלנו בקצה השני של שדה התעופה. דניאלה הלכה קדימה לדאוג שיכניסו אותנו לטיסה, משום שיכלה להגיע לשם הרבה יותר מהר ממני. כשהגעתי אליה, היו לה בשורות רעות - השער שרצינו היה בעצם מאחור במקום שממנו באנו, קרוב לשער ההגעה שלנו. ידעתי שמאוחר מדי להגיע לשם, אבל דניאלה הלכה שוב קדימה לעשות את הסידורים אם המטוס יאחר במקרה. המחשבות שחלפו במוחי אינן ראויות לדפוס. למה זה צריך להיות כל כך מסובך לעבור מטיסה לטיסה? האשמתי את חברות התעופה והרבה אנשים ודברים אחרים בעודי שועטת, מקללת ובוכה, במהלך הדרך הארוכה אל המקום שבו התחלנו.

כפי שפחדתי, כשהגענו לשער הנכון פיספסנו את המטוס. אני נשכבתי על ספסל והתפרקתי. אמרתי לדניאלה שאני כבר לא יכולה יותר – אני הולכת הביתה. היא סילקה מעלי את עובדי שדה-התעופה עם תירוציהם, הרגיעה אותי, הלכה להשיג כרטיסים לטיסה מאוחרת יותר, ואז הלכנו לאכול ולעשות סיבוב בחנויות המתנות של שדה התעופה.

משפחתי והרבה ממכריי העריצו אותי תמיד על כך ששמרתי על שלווה וגישה הגיונית לאורך כל הפרשה הזאת של שינוי מיגדרי. שמחתי שלא יכלו לראותני בשדה התעופה בתוך שלולית דמעות. למרות שידעתי כי הייתי כל העת תחת מתח, לא קלטתי את מידת עוצמתו. אחת הסיסמאות שלי היא "לשכב ולבכות זמן מה, ואז לאסוף את השברים ולהמשיך הלאה." שיטה זו לשליטה במתח כבר עבדה בעבר, וכך גם הפעם. אחרי בכי טוב, אספתי את עצמי והמשכנו לאפלטון.

משהיינו במכוניתנו השכורה, לא היה קשה לאתר בעיר הקטנה את משרדו של הרופא, בית החולים, מרכז הקניות, והמוטל. אחרי שהתמקמנו, הלכנו למסעדה מקומית לארוחה האחרונה של דניאלה לפני הניתוח.

בבוקר המחרת, כשפגשנו את ד"ר שרנג במשרדו, הוא היה מאד נעים. הוא פנה לדניאלה כיאות, משום שהיא הייתה המטופלת, וכמעט התעלם ממני. הוא הדגיש שהניתוח המוצע לא ישנה את הדרך בה העולם יתייחס אליה, ולא ישנה את חייה כבמטה קסם, ואף לא יפתור את כל בעיותיה. דניאלה צריכה לקיים בקפידה את כל ההנחיות שלאחר הניתוח, וליטול אחריות ל"טיפול שאחרי". הוא יכול לבצע ניתוח, אבל ההגעה לתוצאות מוצלחות תלוייה בה.

אחרי רישום הקבלה לבית החולים, סיירנו בקומה שבה משוכנות המטופלות העוברות ניתוח לשינוי מין. בקצה אחד של המסדרון היה חדר הסבה הצופה אל נהר הפוקס – אזור רוגע שהפך למקום החביב עלי. פגשנו את שותפתה לחדר של דניאלה, גלוריה (Gloria) אשר זה עתה שבה מניתוח, ואת האשה המאד מסורה שלה. הן התרשמו מאד מעלומיה ויופייה של דניאלה. במהלך עשרת הימים שלאחר מכן נעשינו די מקורבות אליהן מאחר שהן עודדו אותנו ועזרו לנו. גילינו שמרבית הטרנססקסואליות באגף הניתוחים היו לבדן, בלא אף אחד לתמוך בהן במהלך ההתנסות הקשה.

דניאלה נראתה שלווה ובלא פחד לכל אורך ההכנות ההכרחיות באותו ערב ובבוקר המחרת, ויצאה לניתוח בלא שביטאה פעם אחת פחד, אלא אך ורק ציפיה קדימה, אל עבר העתיד.

* . * . * . * . *

(תכננתי לתת את השירה/התפילה הזאת למנתח, אבל איבדתי את אומץ ליבי.)

תשרה עליך ברכה

מי ייתן ותשרה עליך ברכה בעודך מתקן את נתיביה השגויים של אמא טבע.

מי ייתן ותהיינה ידיך יציבות בעודך עושה במלאכת אומנותך שאולי רק מעט יחזו בה.

מי ייתן ותהיינה עיניך צלולות בעודך מעניק את טיפולי הגימור לחייה של היקרה לנו.

מי ייתן ותהיינה מחשבותיך צלולות בעודך מקבל את החלטות מומחיותך.

מי ייתן ותשרה עליך ברכה בעודך דואג לאלו שלא מובנות לרבים ונאהבות בידי מעטים.

* . * . * . * . *

דיווחים על תהליך הניתוח עצמו, שלב-אחרי-שלב, ניתן לקבל ממקורות אחרים, ולפיכך לא אכלול כאן את המידע הטכני הזה.

אימי הגיעה בשעה שדניאלה הייתה עדיין בניתוח, ואנו שוחחנו ופתרנו יחד תשבץ בחדר ההמתנה כדי להעביר את הזמן. הבאתי עימי תשבץ משום שידעתי שלא אוכל להתרכז בקריאה, ועבורי פתרון תשבצים היה תמיד דרך מרגיעה ונינוחה להעביר זמן. מחשבותיי היו עם דניאלה ומה שהם עושים לה, אבל הפור הוטל, ועתה אנו צריכות פשוט להתמודד עם תוצאות החלטותינו.

היא הוחזרה לחדרה, וברגע שיצאה מערפל ההרדמה הכללית, שאלה אותי, "האם זה הסתיים?"

כשאמרתי, "כן", היא חייכה מאוזן לאוזן. היא נראתה חיוורת מאד, ומראה כל כך הרבה צינורות וחוטמים מחוברים אליה היה מלחיץ עבורי, והתחלתי לבכות, כי גם אמא סובלת כשילדתה בכאבים. אבל ידעתי שהכאב הזה זמני, והרבה יותר טוב ממכאובי הנפש ומאומללות הנשמה שמהם סבלה במהלך השנים בהן הייתה כלואה בתוך הגוף הלא נכון. האשה של גלוריה ואחרות חשבו שאני בוכה על שאיבדתי סופית את הבן שלי. הן עודדו אותי שבני לא נעלם, אלא היה עדיין שם בתור אדם חדש ומאושר יותר, אבל אני כבר מזמן קיבלתי את האדם החדש הזה, וכמעט שכחתי שהיא הייתה אי פעם משהו אחר, מלבד בת נפלאה.

לאוזן היא חייכה מאוזן

הימים שבאו לאחר מכן היו קשים למדי עבור שתינו. חשבתי שאוכל לשבת ולכתוב הרבה מתוך הספר הזה בזמן שהיא ישנה, אבל לא היה לנו זמן רב למנוחה, משום שהיא נזקקה לעזרה בכל כך הרבה דברים קטנים. היו הרבה שיחות טלפון של איחולי החלמה, ופרחים מחברינו בקליפורניה ומקומות אחרים. קיבלנו אפילו שיחה מטרנססקוואלית צעירה מאוסטרליה, שפגשנו באינטרנט, שתעבור ניתוח בקרוב. נראה היה שדניאלה לא קלטה את השטף האדיר של אהבה כלפיה ותקווה עבורה. חשתי כאילו היא ילדת הייצוג של הקהילה הטרנססקוואלית. לדניאלה הייתה הזדמנות שהרבה אחרות יכלו רק לחלום עליה – התמיכה של משפחתה, וניתוח בעודה צעירה. כל היתרונות האלו לא נעלמו מעיני דניאלה, שכן היא שבה והודתה לי פעמים רבות, והביעה את הערכתה כלפיי על כך שניתנה לה האפשרות לעבור את הניתוח.

סבתה נשארה יומיים לאחר הניתוח ונתנה לדניאלה דובי צעצוע שמנמן שהעניק לה כנראה מעט רוגע.

* * * * *

גלוריה, שותפתה לחדר של דניאלה, כתבה עבורה שיר:

היום אנחנו פרפרים

טיילנו בתור זחלים, כל אחת בדרכה שלה,
פיטמנו את עצמנו בכל המידע שיכולנו להשיג,

אודות חיינו המבולבלים, ולמדנו, וצמחנו.

לבסוף נפגשו הדרכים בהן טיילנו, למסענו הסופי.
טוונו את גלמינו, ועם הרבה טיפוח ואהבה
נכנסנו לתרדמת המעבר.

והצלחנו בעזרת ידי הרופא המיומן
לפרוץ מתוך כבלי המעבר ולהיוולד לבסוף,
לחיות את החיים שנועדנו לחיותם.

בעודנו מיבשות את כנפינו ומתכוננות להמשך,
בחיינו החדשים כפרפרים מרהיבים,
אנו עוצרות לאמר תודות.

* * * * *

דניאלה סבלה מהקאות שלאחר-ניתוח, שלא היו חמורות, אבל במהלך כמה ימים לאחר מכן איבדה די דם
להצריך מתן עירווי של שלוש מנות. על אף שהרבה אנשים הציעו לתרום דם, המוסד לא השתתף בתוכנית
התרמת דם; אבל עלות העירווי הייתה קטנה. ד"ר שרנג עשה דברים מאד מהר מבלי להסבירם לדניאלה לפני
מעשה. הוא לא אמר לי יותר משתי מילים בכל תשעת הימים שהיינו שם. הייתה לי התחושה שהיינו עבורו
גופים חסרי שמות ופנים. הוא בא והלך כל כך מהר, והתבדחנו שהסיבה היחידה שידענו כי היה שם הייתה
הניחוח שהשאירו מי הפנים שלו. האחיות היו מאד קשובות, והערכנו את עזרתן.

כששבנו למוטל שלנו, אחד מתוך שנים בלבד בעיר, החלה דניאלה לבצע בקפידה את תהליך ההרחבות
התכופות לווגינה החדשה על פי הוראות הרופא. זה היה כמעט בלתי אפשרי עבור דניאלה להסתדר לבד.
עסקתי בלא הרף ביציאה לקנות אספקה ובמציאת אוכל שיתחשק לדניאלה לאכול. מאחר שדניאלה נאלצה
בביה"ח להישאר שבעה ימים שטוחה במיטה, לקח כמה ימים טובים להוציא את הקשרים משערה. לאחר זמן
מה, התחלתי לסבול מתחושת כלא. לאחר הביקורת לפני שיבה הביתה אצל הרופא, שמחנו שתינו לשים
פעמינו הביתה.

המסע הביתה היה ממושך ומתיש. החבר של דניאלה פגש אותנו בשדה התעופה לעזור להביאה הביתה
ולהתמקם. דניאלה הייתה עייפה מכדי לעשות את ההרחבה באותו הלילה ורצתה לוותר על זה לגמרי, אבל
אחרי שנת לילה טובה היא הייתה נכונה להמשיך הלאה עם לוח הזמנים התובעני. במהלך כמה השבועות
שלאחר מכן הוקדש זמנה לטיפולים בעצמה, על פי ההוראות שניתנו לה. היא יכלה לעזוב את הבית רק לשעה
בערך, בין הטיפולים, וכשהחבר שלה ואחרים באו לבקר היה לה רק זמן מועט לבלות עימם כי נאלצה לשוב
לחדרה לעשות הרחבה. הייתה דלקת היכן שהיה תפר בחוט הדוק, ונותרה צלקת באותו אזור, אשר מכוסה
כיום די טוב על ידי שיער הערווה. הצלקות באזורים מהם נלקח עור, במותנים משני הצדדים, היו הרבה יותר
גדולות משיפיות, אבל נראה היה שלא איכפת לה. הייתי מרוצה מהמראה של תוצאות הניתוח הווגינלי,
לפחות מהצצה חטופה. דניאלה הסתובבה בכל הבית במערומיה או קרוב לכך לעיתים תכופות, כדי להתענג על
האופן שבו חשה בלי כל "העסק" שם למטה. ניתוח נוסף (עיצוב שפתים) יהיה נחוץ במועד כלשהו בעתיד
כדי להעניק לאזור הגניטלי את נגיעות הגימור הקוסמטי.

אחרי חודש של הרחבות, דניאלה הייתה אמורה לעבור בהדרגה למרחיב עם קוטר גדול יותר. המנתח נתן לנו
עלון שהציע חמישה מרחיבים בגדלים משתנים בהדרגה עבור 90 דולר. המרחיבים האלה היו מוצקים ולא
רטטו, ושנים מהם היו קטנים מהנדרש. מאחר שידעתי שאני יכולה לקנות הרבה סוגים וצורות של מרחיבים

בחנויות ארוטיקה באזורנו, לא קנינו את הסט היקר. אחרי קניית שני ויברטורים שונים שלא תאמו את ציפיותיה של דניאלה בצורה או בצבע או במשהו, כנעתי בתיסכול ואמרתי לה שאני פשוט לא מבינה מה היא רוצה. היא אמרה שתלך לקנות את מה שהתכוונה. היא הייתה רק בת 17 ולא הורשתה להיכנס לחנויות שכאלה, אבל בכל זאת יצאה לדרך עם תזכורת ממני לא למסור את שמי אם היא תיתפס. היא התלבשה לה בבגדים שנראו הכי "בוגרים" ויצאה למשימתה. בחנות היא מצאה את מה שרצתה ושאלה את הקופאי אם הוא יודע מה הקוטר של המרחיב שאותו בחרה כדי לוודא שהוא יותר גדול מזה שכבר היה לה בבית. הוא הלך לבדוק בקטלוג וחזר בהכריזו בקול רם על פני כל החנות, "זה גודל אחיד שמתאים לכולם." היא שילמה עבור קנייתה ואיש לא שאל אותה לגילה או ביקש תעודה מזהה. אני הגעתי לגיל 40 לפני שהייתי מספיק אמיצה להיכנס לחנות ארוטיקה.

* * * * *

בקנדה נעשים שני הניתוחים בתהליך אחד ואינם מצריכים שימוש בשתל עור. מאוחר יותר עברה שם לאורה את הניתוח שלה עם החלמה מהירה יותר, תכיפות הרחבות פחות מאומצת, ותוצאות מצויינות. לאחרונה נסעו כמה מהקהילה שלנו לאורגון, עם תוצאות טובות. ד"ר שרנג דרש את השכיבה הממושכת ביותר במיטה, ואת תכיפות ההרחבות המאומצת ביותר, אך התוצאות של מנתחים אחרים נראות משביעות רצון באותה מידה. גם בקנדה וגם באורגון יש מתקני שהייה לטיפולים שלאחרי הניתוח, שיקול חשוב למי שנוסעת לשם לבדה.

כל הטרנססקסואליות שפגשתי כל כך אסירות תודה על הניתוח, שהן מדברות בהתלהבות על החווייה הנפלאה ומאשרות מהתוצאות. הן שוכחות עד מהרה את הסיבוכים או אי-הנעימויות המתלוות לחווייה. אני קוראת לזה "תופעת המושיע". הן מעלות את המנתח שלהן על נס, ואינן אוביקטיביות תמיד כשהן נשאלות אודות חווית הניתוח שלהן.

אני עשיתי את הבחירה הטובה ביותר שיכולתי עם המידע שהיה לי בשעתו, אבל אם הייתי צריכה לעשות זאת שוב, ייתכן שהייתי מגיעה לתוצאות אחרות. מנתחים מנסים תמיד לשפר את ביצועיהם בהתבסס על ידע מתקדם יותר, ובאמצעות עשיית ניסיונות בטכניקות שונות.

הטיפול ההורמונאלי של דניאלה המשיך לגרום לה עליות ומורדות נפשיים ורגשיים, שהציקו לה מאד. עשינו כל שיכולנו לנסות ולייצב את רגשותיה כולל משטר תזונה עשיר, המון מנוחה, גישה חיובית ותרופות טבעיות. לבסוף, אחרי שנראה כי שום דבר אחר לא עוזר, ואחרי הרבה מחקרים, עודדתי אותה לנסות פרוזאק, על אף שבעבר לא רצינו להשתמש בו, משום שקיבלנו את האמונה הרווחת שאנשים הנוטלים פרוזאק הם מטורפים. זה אכן עזר לה, בכך שהקלה את חרדתה ואת תחושות חוסר האונים שלה.

בכריסטמס, נסענו דניאלה ואנוכי לבקר את בן. הוא היה עתה בשנה ב' במכללת פלאגסטף (Flagstaff) וחלק דירה בת שלושה חדרי שינה עם צעיר אחר. במהלך החופשה הקצרה נהנו דניאלה וכן להיות יחדיו בעודם עושים סקי, קניות, וצפייה בסרטים. אחיה הגדול היה אצילי, מגונן, וגאה באחותו. הם נדברו ביניהם בחשאי ובאו אלי עם תוכנית. דניאלה צריכה לעבור לגור בפלאגסטף כדי שתוכל להתחיל מחדש היכן שאיש אינו מכיר אותה, ובן חשב שיהיה נחמד לקבל אותה בתור שותפה שלישית לדירה. הוא לא הודה בכך, אבל התגעגע קרוב לוודאי להיות מעט עם בני משפחתו.

על אף שכבר הייתי למועד בו ילדי יהיו כולם בוגרים, כך שאוכל לזכות מחדש במעט חופש ופרטיות בחיי, לא הייתי מוכנה לזה **מיידי**. אבל יכולתי לראות את ההתלהבות ורוח ההרפתקאה בעיניהם, ואחרי הרבה דיונים, החלטתי שאני חייבת שלא להניח לתחושותיי להאט את מסעם של ילדיי לאושרם ולעתידם. חימם לי את הלב לראות קשר חדש מתפתח ביניהם.

בסתר ליבי ידעתי שזה יהיה צעד חיובי עבור דניאלה, שכן זה עתה מלאו לה 18 והיא הפגינה הרבה נטיות לב לכונן לעצמה את הקן שלה.

אם היא תוכל לבשל ולנקות עבור הבנים האלה, זה יעכב אולי את המועד בו תעבור לנהל משק בית עם בן-זוג. היא ובן-זוגה הקודם נפרדו כשהיא נעשתה טרודה בלימודיה בתיכון והוא המשיך למכללה. אבל הייתה עוד סיבה מכרעת למעבר שלה. בעודה מתבססת בחייה החדשים בתור נערה, לא איפשרו לה הפעילויות התכופות שלי בקהילה הטרנסג'נדרית לשכוח לרגע את מסכת הייסורים שהיא עברה. ראיתי כבר נשים טרנסג'נדריות אחרות שעזבו את הקהילה אחרי הניתוח, כדי להיטמע בחברה ולהמשיך הלאה בחייהן בתור נשים. אחרי הכל, להיות מסוגלת לחיות בתור נערה בת-עשרה הייתה המטרה של הניתוח של דניאלה.

זמן קצר אחרי ששבנו הביתה מחופשת הכריסטמס, ארזה דניאלה את כל חפציה בטנדר שלה – טלוויזיה, האופנים שלה, המיטה הנשית שלה, הרבה ממצרכי המטבח שלנו, שק אשפה גדול מלא בנעליים (בקבה אמיתית) ועוד הרבה דברים שאולי היא תצטרך. "את יכולה לבוא הביתה מתי שתרצי", אמרתי לה, "אבל מותר לך להביא רק מזוודה אחת."

דניאלה נעלמה כמו נווד במדבר, כשהטנדר שלה מלא בכל הדברים שהיו לה. היא התקשרה אלי כמה פעמים לאורך הדרך, אבל שכחה להתקשר כשהגיעה בשלום. היה זה יום ארוך מאד עבורי ועבור כבלי הסינור האימהי שלי שהיו בשימוש נדיר. בהתחלה התקשרתי בכל יום, אבל נגמלתי מכך בהדרגה כשהנעשה קשה יותר ויותר למצוא אותה בבית בין ביה"ס התיכון והפעילויות החברתיות. מאחר שדניאלה יצאה מהבית לעת עתה, עברתי להתגורר בדירת סטודיו קטנה.

מותר לך להביא רק מזוודה אחת.

מאחר שדניאלה הייתה חייבת עתה ליטול הורמונים במינונים כל כך נמוכים, בגלל סערת הרגשות שלה, השדיים שלה לא התפתחו הרבה. בגיל 18 עדיין לא התברכה בחזה שניתן להבחין בו. חלק חושבות שהשדיים יצמחו אם תחכי זמן ארוך דיו. חלק בטוחות שקיים שילוב קסם של הורמונים שיוצר שדיים. ישנן אלו שחושבות ששטוח זה או קיי, אבל דניאלה ממש רצתה שדיים. אני זוכרת עד כמה רציתי שדיים בהיותי בת-עשרה, אבל לא זכיתי לכך עד שהתחלתי ללדת ילדים. מאחר שזו לא הייתה אפשרות קיימת עבור דניאלה, החלטנו ללכת להגדלת חזה בעזרת שתלים בקיץ הבא. היא עשתה את כל הסידורים לניתוח אחרי התייעצות עם כמה מנתחים פלסטיים בפיניקס. מנתח אחד דרש איבחון פסיכולוגי עדכני. חשבתי שזה לא הוגן מאחר שכל אחת אחרת יכולה לעשות הגדלת חזה כרצונה. חלק מהנשים זקוקות קרוב לודאי ליעוץ כדי לגלות למה שדיים ענקיות כל כך חשובות להן. למה צריך להניח שנשים טרנססקסואליות לא מאזנות בנפשן רק משום שהן רוצות שדיים?

נסעתי לפיניקס להיות איתה לפני ואחרי הניתוח. היא שוב הייתה מאד אמיצה –לא התלוננה אף פעם. בעודה מתעוררת מההרדמה, אמרה דברים מצחיקים. "תהיי בשקט. את מדברת בקול רם מדי. אל תגעני בי. אני לא רוצה את השדיים שלי יותר, כי הם מכאיבים לי." אחר כך התנצלה על כך שהתנהגה בגסות. לא הבנתי למה היא חושבת שהיא מתנהגת בגסות, אבל יותר מאוחר אמרה שהיא מצטערת על כך שאמרה לנו להיות בשקט ולהניח לה לנפשה.

הניתוח נעשה על בסיס אישפוז חיצוני, ולפיכך שבנו למוטל שלנו בפיניקס כמה שעות לאחר שהסתיים. היומיים הללו במוטל היו מאד בלתי נוחים וממושכים עבורה, משום שהתקשה להחזיק בתוכה מזון ושתייה, אבל הייתה חייבת לאכול משהו כשנטלה את הכדורים להקל את הכאב החזק. בכל פעם שרצתה לזוז, הייתי חייבת לעזור לה לשנות תנוחה, ולארגן מחדש את שקית הקרח על השדיים החדשים שלה כדי לצמצם את הנפיחות. בכל פעם ישנתי רק שעה או משהו כזה. אחיה התנדב להשגיח עליה אחרי הניתוח, אבל הוא שמח שאני שם על אף שהיא נזקקה ליותר תשומת לב ממה שציפיתי. אבל עשינו את זה.

כיום היא מאושרת עם הגוף שלה, ההולם את נפשה, ואני מאושרת על שהיינו מסוגלות לבצע את כל הדברים לעשותה שלמה.

דניאלה המשיכה להתגורר בפלאגסטף עם בן, והחלה שם את שנתה האחרונה בתיכון. יום אחד הראתה הזימונית שלי מספר עם אזור חיוג באריזונה, אבל לא הכרתי את המספר. המלים משטרה, בית-חולים, תאונה, חלפו במוחי בעודי מחייגת את המספר. היה זה ביה"ס של דניאלה, וסגן המנהל רצה לשוחח איתי.

"האם זאת אמא של דניאלה?" הוא שאל.

"כן."

"אני רק רוצה לוודא משהו שדניאלה אמרה היום בכיתה."

"כן." חיקיתי בציפייה דרוכה.

"היום היא אמרה לכיתה שהיא עברה ניתוח לשינוי מין."

"או שיט!"

"ובכן," הוא אמר וכחכח בגרונו, "אני משער שזה מהווה אישור."

"האם אתה יודע איך זה קרה?"

הוא אמר, "זמן רב יש שמועות, ודניאלה חשה בבידור שזה הזמן הנכון לאפשר לאנשים לדעת אודות עברה, כך שיוכלו להתגבר על העניין ולחדול מההתלחשויות."

"הלוואי שלא הייתה מספרת לאיש," אמרתי.

"היא זכאית לספר. היא זכאית להיות בטוחה בביה"ס הזה ולסיים את התיכון כאן. אנו מחבבים אותה מאד, והולכים לסייע לה בכל דרך שנוכל. אנו נשמור על סודיות בעניינה אם עיתון או הורים כלשהם ישאלו אודותיה. אנו הולכים להבטיח שהיא לא תהייה נושא ללעג או להטרדה כאן במתחם ביה"ס. כבר שוחחתי איתה על כך שלא תבוודד את עצמה. האם את חושבת שהיא חזקה מספיק להתמודד עם זה?"

"יש ימים שבהם היא יותר חזקה מאחרים," עניתי בכנות מלאה. "אני אתקשר ואשוחח איתה."

הודיתי לו עמוקות על הבנתו ועזרתו, ואמרתי שאשוב אליו מאוחר יותר. קיבתי שיקשקה. האם היא לעולם לא תצליח להשתחרר מהעבר שלה? האם המעבר לפלאגסטף היה לשוא? אם יהיה עליה לעבור שוב, היה קיים עדיין דוד בסאן-חווה. הוא עבר להתגורר שם בגלל משרה טובה לאחר שסיים את המכללה, באותה שנה בה סיים בן את ביה"ס התיכון.

אחרי שסגן המנהל התקשר אלי, לא נשאר סיכוי שאצליח להתרכז בעבודתי, ולפיכך התקשרתי מייד לדניאלה. היא אמרה שלא התקשרה אלי משום שלא רצתה להדאיג אותי. "בכל אופן", היא עודדה אותי, "זה לא עניין גדול."

היא סיפרה לי עוד על הנסיבות שהובילו לגילוי שלה. נודע לה לאחרונה שיש שמועות אודותיה. בת אחת שאלה אותה אם היא עברה פעם ניתוח לשינוי מין. דניאלה ענתה לעומתה, "זוהי שאלה מטומטמת לשאול אדם כלשהו." בתור שיעורי בית בכיתת סוציולוגיה היא כתבה אוטוביוגרפיה, אבל בלא לגלות את האמת, שידעה כי איננה הגיונית. היא הייתה עצובה על כך שלא יכלה לגלות את עצמיותה האמיתית, במיוחד משקיבלה ציון 'מספיק' על העבודה. אחרי מחשבה מרובה, ולגמרי בעצמה, היא החליטה לבקש רשות ממורה מחליף להודיע הודעה בסמוך לסוף השיעור. היה זה אז כשהיא הציגה את סיפורה לפני בני כיתתה והמורה, ומייד עזבה מאחר שהיה זה סמוך לסוף יום הלימודים.

בתוך חמש דקות התפשט הסיפור ברחבי כל בית הספר.

מייד כששמעו על כך המנהל וסגנו, ביקרו אותה בבית לראות שהיא בסדר ולא לבד. בן כבר היה שם כי אחת מחברותיה של דניאלה התקשרה אליו להזהירו שדניאלה עלולה להזדקק לו. נציגי ביה"ס שוחחו זמן מה עם בן ועם דניאלה, ואח"כ שבו לביה"ס, השעה בה התקשר אלי סגן-המנהל. אפילו לאחר ששוחח עם הילדים, הוא לא יכול היה להאמין עד הסוף שדניאלה הייתה פעם בן.

תוך כדי זה שסיפרה לי על כל מה שהתרחש, היא המשיכה לעודד אותי. "זה לא עניין גדול, הכל יהיה בסדר, אז פשוט אל תדאגי."

"אני אמא שלך. זה התפקיד שלי."

רציתי להיכנס למכונית, לנהוג שמונה שעות לפלאגסטף ולהביא אותה הביתה, לביטחון, אבל הבנתי שאני לא יכולה לתת לה ביטחון בשום מקום. היא חייבת להתמודד עם זה למען עצמה. היא יכולה להיות או אמיצה וגאה בהבלטת הדבר, או לעבור למקום חדש אחר ולשמור את פיה סגור, ובכך - להתכחש לחלק ממי שהיא.

כשהתקשרתי לחבר לבקש תמיכה, הוא אמר, "את צריכה להיות גאה בה. היא מתפתחת להיות פעילה בציבור ממש כמו אמא שלה, ולא ציפיתי ממנה לפחות מכך, משום שכבר ראיתי בה את האומץ והנחישות להיות היא עצמה."

למחרת התקשרתי לסגן-המנהל כדי להגיד לו שדניאלה חושבת שהכל הולך להיות בסדר. גיליתי שהוא קיים פגישה עם המורים של דניאלה כדי ליידע אותם אודות המצב ולבקש את עזרתם להבטיח שהיא לא תהיה נושא ללעג או להטרדה בכל דרך שהיא.

אבל הייתה לו שאלה אחת. "האם הניתוח שלה מושלם כך שאני יכול לאמר שמבחינה חוקית היא נקבה?" הייתה זאת שאלה חשובה, מאחר שהיא בכיתת ההתעמלות של הבנות. הבטחתי לו שהיא נקבה מבחינה חוקית. אמרתי לו גם שאשלח לו חבילת מידע על טרנססוקסואליות.

אמרתי, "היה גאה בה למעני."

והוא הוסיף, "כולנו גאים בה."

ביום המחרת, התבוננתי בשעון ללא הרף בעודי מנסה להתרכז בעבודתי עד שהתקשרתי לדניאלה לאחר יומה הראשון "מחץ לארון" בביה"ס. היא אמרה לי, "היום הלך לי ממש טוב. אנשים נתנו לי פתקים ומכתבי תמיכה. נערה אחת אפילו הביאה לי פרחים! אנשים זרים לי לגמרי באו אלי להגיד לי כמה שאני אמיצה. הם קוראים לי בשמי, אבל אני לא יודעת מי הם."

שבוע לאחר מכן התקשרתי שוב לסגן-המנהל לראות אם הוא שרד. הוא אמר לי, "לא היה כאן עיתונאים, לא הורים, ולא בעיות. נראה שדניאלה מסתדרת מצוין. לא עניין גדול. הוזהרתי את סגני-המנהל של שני בתיה"ס התיכונים האחרים בעיר שיוודאו איתי כל שמועה שהם עשויים לשמוע על ביה"ס הזה, אבל הם לא שמעו דבר."

הוא הודה לי על חבילת המידע על טרנססקסואליות, שאותה העביר הלאה לממונים עליו מינהלית ולסגל שלו. שנינו הסכמנו שזוהי חוויית למידה עצומה לתלמידים ולסגל. הודיתי לו שוב על הדאגה וההבנה שלו. ביה"ס התיכון טיפל במצב באופן מופתי ביותר. סוף סוף מצאתי איש ניהול בכיר של בית-ספר, שהיה באמת דואג ומתחשב באשר לצרכי התלמידים שלו.

המועדון המקסיקני אמריקני בחרו בדניאלה בתור הנשיאה שלהם. נער שעזמו יצאה בא שוב לביתה לצפות בסרטים על אף שידע על עברה. דניאלה המשיכה להגיד לי, "זה לא עניין גדול. לאיש לא איכפת." רציתי להגיד לה שזה עניין מאד גדול. זה עשוי אולי להיראות צעד קטן עבורה, אבל היה זה צעד גדול לקראת הבנה טובה יותר של אלו עם אי-הלימה מיגדרית.

..*.*.*

נושא הטרנססקסואליות הוא בלתי מובן עבור מרבית האוכלוסייה, שחשיבתה מצוייה עדיין בתקופות החשוכות. נולדתי להיות פעילה בציבור, ועכשיו יש לי סיבה.

באזור מגוריי יש למחוז בתיה"ס וועדה לטיפול בענייני הומוסקסואלים ולסביות ולחינוך סגל ההוראה לגבי שיטות להגן על תלמידים בפני אפלייה. הארגון **הורים וחברים של לסביות והומוסקסואלים (PFLAG)** נזקק לנציג בוועדה הזאת, ואני התנדבתי. באחד המפגשים הראשונים פגשתי את אלן (Ellen), עובדת מחוז בתיה"ס שדיברה איתי בשעתו עת ניסיתי לגלות מהי מדיניות מחוז בתיה"ס לגבי טרנססקסואליות. המידע היחיד שהייתה מוכנה לתת לי באותה עת היה, "אנחנו לא עושים אפלייה." כפי שחשדתי בשעתו, היא הונחתה בידי הממונה עליה שלא לאמר דבר מעבר לכך. אלן סיפרה לי שהרגישה נורא כשלא התירו לה לעזור לי מעבר לכך, ושמהה מאד לשמוע שמצאנו בית-ספר בטוח עבור דניאלה.

הצטרפתי לצוות אשר משוחח עם מורים בבתיה"ס יסודיים ותיכונים במחוז שלנו אודות יחס שוויוני לכל התלמידים, והפיכת ביה"ס למקום בטוח לכל אחד. אני חולקת עימם את האירועים שבהם מורים ויועצים לא ידעו מה לעשות עם דניאל. המטרה שלי היא פשוט לאפשר לכל מורה לפחות לשמוע את המילה טרנססקסואל/ית. תקוותי היא שבעתיד כל בית-ספר יהיה מקום בטוח עבור דניאלה ואחרות/ים כמותה. אנו משאירים בביה"ס מידע כתוב הכולל מקורות מידע וסיוע, ואנשים להתקשר עימם לצורך מידע נוסף.

מורים בהרבה מבתיה"ס כבר פגשו תלמידים עם בעיות מיגדר. על אף שיכולתם של המורים לעשות משהו עדיין מצומצמת מאד, הם יכולים לפחות להפגין קבלה ולנסות להגן על התלמיד/ה מהצקות ולעג. אבל, ידיהם של המורים קשורות, אלא אם ההורים מעורבים בבעייתו של התלמיד.

תאגיד הכינוס הבינלאומי על משפט טרנסג'נדר ומדיניות תעסוקה (ICTLEP) הינה קבוצה של עורכי דין ואנשי מקצוע העובדים על סוגיות משפטיות ותעסוקתיות עבור טרנססקסואליות/ים. השתתפתי באחד מהמפגשים השנתיים שלהם בטקסס וגיליתי שהוא מעניין מאד, למרות שמרבית הנושאים שבהם עסקו נגעו למבוגרים טרנסג'נדריות/ים: תעסוקה, משמורת ילדים, נישואים, ניירות משפטיים, וכו'. נראה היה שאין שם אף לא אחד שעוסק בעניינים אשר חשובים לבנות/י עשרה ולתלמידות/ים. שוב התרשמתי מהטרנססקסואליות/ים, שהיו 'אנשי-מקצוע עובדים' מאוזנים היטב, כמו גם ה'מניעים' וה'מטלטלים' בתנועה הטרנסג'נדרית. על אף שדניאלה פשוט רצתה להיות ילדה, קיימים גם אלו הרוצים להיות אנדרוגינוסים, או דו-מיגדריים, (לפעמים זכר, לפעמים נקבה), או רוצים להקים מין שלישי או חמישה מינים, או לחסל לחלוטין את כל עניין המיגדר. למדתי על האינטרסקסיות/ים או ההרמאפרודיטיות/ים ומסע החיפוש שלהן/ם לבחור את המיגדר העצמי שלהן/ם, בלא שאיזושהו מנתח יחליט עבורם בלידה.

כשנעשיתי מעורבת יותר בפניה נייטראלית, הצטרפתי לחבר המרצים שלהם, המרצה לסטודנטים בכיתות מכללה שונות. אחד או שני טרנססקסואליות/ים או מתלבשים/ות ואנוכי היינו מראים לתלמידים הללו שאוכלוסיית הטרנסג'נדריות/ים הינה אנושית, ואיננה פוגעת באיש. סטודנטים נמצאים במכללות על מנת להתחנך ואנו רוצות/ים להוסיף על חינוכם. אנו רוצים שאנשים יבינו כי זהות מיגדרית איננה בחירה. מי היה בוחר שיהיו לו חיים קשים שכאלה? אנו מדגישים שזאת איננה מחלת נפש.

לרוע המזל, יש לתעשיית הייעוץ עניין חזק ביותר להנציח את האמונה העממית שזוהי בעייה נפשית או פסיכולוגית. קיימות קבוצות תמיכה עבור האנשים הטרנסג'נדריות/ים כך שהן/ם לא יתייאשו ויפגעו בעצמם/ם דרך שימוש בסמים או באלכוהול או במקרים קיצוניים, בהתאבדות.

כמה פעמים הזמין אותי ארגון ה-PFLAG הלאומי לנאום על מנת לסייע לחנך את חבריו. כיום יש רק מעט הורים שמבינים את הבעיות, אבל אנחנו מקווים שבעתיד יהיו יותר.

בכל מקום אליו אני הולכת ומספרת את סיפורי של דניאלה והצורך שלה להיות ילדה, מישוהו מספר לי "אמא כל כך נפלאה." ההצהרה הזאת עדיין מפתיעה אותי משום שתמיד חשתי שאינני טובה במיוחד במלאכת האימהות, בהיותי הורה די לא-שיגרתית ובלתי צפויה. עשיתי אך ורק מה שכל אמא יכולה לעשות: להעניק לילדתי אהבה בלא-תנאים.

כשטרנססקסואליות/ים שומעות/ים את דבריי, הן/ם אומרות/ים לי כי ידעו שהן/ם טרנססקסואליות/ים כשהיו בנות/י-עשרה, אך פחדו לספר להוריהן/ם. משהשתפרה יכולתי להשתמש במחשב ובאינטרנט, הצטרפתי למספר קבוצות דיון העוסקות בטרנססקסואליות. קיימת כיום קבוצת הורים המוכנים ורוצים ליצור קשר עם הורים אחרים דרך האינטרנט. קיימים גם כמה סיפורים על בנות/י עשרה ומידע אחר הקשור לעניין אשר זמינים דרך האמצעים האלה.

נראה שקיים מספר גדול והולך של ילדים צעירים המספרים להוריהם כי הם חשים שהם צריכים להיות במיגדר הנגדי. אני מקווה שנצליח להפיץ את התובנה שהילדים האלו זקוקים לאהבה ולהבנה.

כאשר דניאלה התגוררה בבית, תמיד סיפרתי לה היכן אני הולכת להרצות והזמנתי אותה לבוא איתי. היא הלכה איתי פעם או פעמיים אבל לא חשה בנוח לדבר על מצבה בפני קהל, או שהיו לה דברים אחרים לעשותם שהיו יותר חשובים לבת-עשרה. אני כיבדתי את רצונותיה שלא לדבר בביה"ס שלה, והיא הבינה את הצורך שלי לנסות לשנות את העולם.

מכתבים מהמשפחה

יש לנו רשימת דוא"ל משפחתית הכוללת משפחה מורחבת. להלן שני מכתבים אשר נכתבו אודות דניאלה על מנת שכל המשפחה תקרא אותם. הראשון הוא מאחיה, והשני מסבתה קלילה (Clela). המכתב השלישי הוא מדניאלה לכל שאר המשפחה.

* * * * *

שוב שלום לכולם.

זהו נושא שהרבה אנשים דנו בו קרוב לוודאי, אך פחדו קצת לשאול שאלות אודותיו. הנושא שעליו אני מדבר הוא אחותי הנפלאה דניאלה.

דניאלה החליטה לגשת אלי בגלוי עם סודה עת הייתה אצלי בביקור בפניקס. יום אחד הלכתי לעבודה ואמרתי שלום לדניאל, ושבתי הביתה לדניאלה. בתחילה הייתי מלא רחמים עצמיים, ולא ידעתי מה אני הולך לעשות או מה כולם יחשבו על זה. במשך כמה שבועות בקושי הצלחתי לישון בלילה בחושבי על מה שיקרה לה ולמה הדבר הזה קרה למשפחתנו. כבר עברנו כל כך הרבה, ועכשיו זה. לפני שזה קרה למשפחתנו, צפיתי בתוכניות אירוח בטלוויזיה שבהן היו אנשים במצבים דומים, והייתי חייב להחליף ערוץ משום שזה כמעט החליא אותי. תמיד חשבתי לעצמי שאנשים שהיו במצב כזה גדלו בוודאות במשפחות ממש הרוסות. מאז שיניתי את דעתי ואני מסתכל על כל האנשים באור שונה.

זה מוזר למדי איך דברים יכולים להשתנות ב-180 מעלות כשזה קורה קרוב לבית. בהתחלה חשבתי ששום דבר טוב לא יכול לצמוח כנראה מהשינוי הזה שדניאל עשה. הוא היה האח שלי במשך 16 שנים, 16 שנים זה זמן ארוך להכיר מישהו ואז, לפתע פתאום לעשות כזה שינוי. הנערה השכנה שהייתה חברה מאד קרובה עזרה לדניאלה לעבור את המהפך הזה והן נעשו מאד קרובות. הכרתי את השכנה, דניס, במשך שנתיים בערך, והיינו חברים די טובים. היא עזרה לי להבין קצת מדוע דניאלה עשתה את זה, והייתה זמינה לשוחח איתה על זה כשנזקקתי לה. כמעט הרגשתי קצת כאילו זו אשמתי שזה קרה, משום שהייתי שם כמעט כל הזמן והנחתי לזה לקרות. ניסיתי לחשוב היכן זה יכול היה להשתבש ולמה הדבר הנורא הזה קרה לנו.

עם הזמן התחלתי לחוש יותר בנוח עם העניין, ובסופו של דבר אפילו הגעתי לנקודה שבה יכולתי לקרוא לה דניאלה ממש בפניה. ביקרתי את אמא שלי לפני כמה חודשים ולקחתי את דניאלה לחוף, להסתובב באזור הטיילת.

נהניתי בצורה מדהימה מהשעות שביליתי איתה, ואני יודע שזה לעולם לא יכול היה להיות אפילו קרוב לכך אילו לקחתי אותה לפני שעברה את המהפך. היא הפכה מנער די מעצבן לנערה הכי נפלאה שאפשר לפגוש. החבר שלי בפניקס ראה אותה בטקס סיום ביה"ס ומייד התאהב בה ובחיוך החמוד שלה.

כיום נראה לי שהיא מאושרת ביותר בחייה ומשדרת את הגישה הזאת לכל מי שהיא מכירה. אני יודע מסיפורים שאמי מספרת שהיא מאד חברותית ופוגשת כל יום חברים חדשים. בכל פעם שאני מתקשר, היא מאד נלהבת בנוגע לכל מיני דברים שהיא עושה בחייה, וזה פשוט ממלא את לבי בגאווה, כי אני יכול לראות את החיוך הגדול שעל פניה, ויודע את העבודה הקשה והמאבק שעמם היה עליה להתמודד על מנת להגיע להיכן שהיא כעת. אני יודע שאילו הכרתם אותה כולכם כפי שהיא כיום, הייתם המומים בין רגע מהגישה המחוייכת שיש לה לחיים, מהאומץ ומהביטחון העצמי שיש לה להיות אדם טוב, לא משנה מה קורה.

על אף שבתחילה חשתי רחמים עצמיים, כיום אני רואה עצמי בר-מזל שיש לי אחות כמוה. רוב האנשים רבים עם אחיותיהם ולא מעריכים אותן ביותר. אני חושב על כמה שאני גאה באחותי ויודע שהיא אחד האנשים האמיצים ביותר והחמים ביותר שאני מכיר, ורק במקרה היא אחותי. בעת שמרבית הנערות בגילה מודאגות בענייני איפור ובושם, ואיך הן לא מוכנות לחיות בלי בגד מסויים, אחותי נהנית מהחיים ומביאה שמחת חיים לאלו המכירים אותה. היא גדלה להיות אמיצה ממש כמו אמי, ולא ניתן יהיה לעצור אותה בכל מטרה שתציב לעצמה, ואני אעמוד אחריה, לא משנה מה שתחליט.

זה מביא אותי לנושא אחר שעליו אני צריך לדבר. חלקכם עשויים לתהות מדוע אינני נשוי ועד עכשיו אין לי ממש אף חברה רצינית בחיי. ובכן, לכל נערה שאני פוגש והיא מועמדת, יש ציפיות מאד גבוהות ממני, משום ששתיים מהנשים שאני מעריץ הכי הרבה הן במקרה בנות משפחתי. אלו הן אמי ואחותי, ויהיה מאד קשה לנערות כלשהן לבוא ולהשתוות אליהן. אבל בעצם, חצי מהכיף זה מציאת הנערה המיוחדת ההיא, שאני יודע כי היא קיימת בוודאי אי שם.

באהבה

דוד

II

הנדון: הנכדה החדשה שלי

דוד דאג היטב להציג בפנינו את אחותו, דניאלה. עד עתה היו לי שמונה נכדים ושתי נכדות, ועכשיו יש לי שבעה נכדים ושלוש נכדות, והחדשה ביותר היא הגדולה ביותר. להסביר את זה עלול להיות קשה, אבל לא אחרי שפגשתם בדניאלה.

היה זה לפני מעט יותר משנה מאז שאוולין סיפרה לי שבנה בן ה-15, דניאל, גילה לה שהוא מאמין שהוא בעצם בת. כמעט מייד אמרתי, "הוא תמיד היה בת!"

אתם רואים, יש לי הרבה זכרונות על אותו ילד מיוחד. אני זוכרת ילד פעוט כבן שלוש שלעיתים קרובות ישב על מסעד הכורסה ועסק בסירוק ובסידור שיערה הארוך והמתולתל של אמו. (שנים לאחר מכן הוא עדיין המשיך ועיצב את שיערה.) הילד הפעוט ההוא אהב לשחק עם בובות והפיק תועלת אפילו מבובת בארבי שבורה מבין הצעצועים ששמרתי עבור ילדים שמבקרים אצלי. ביום הולדתו התשיעי, משאלתו הייתה לקבל בובה עם שיער ארוך וסוס פוני עם שם ארוך – והמשפחה מילאה את משאלתו. הוא נעזר בי כמה פעמים להכין בגדים לבובה שלו. הוא היה מביא בד כלשהו מתיבת השאריות ויחדיו הכנו בגדים אופנתיים. הבד האהוב עליו היה תמיד החתיכות המבריקות והנוצצות.

בגיל הגן, כאשר עבר לבי"ס חדש, שאלתי אותו מה דעתו על ביה"ס. הוא אמר, "זה יפהפה! הצבעים כל כך יפים." לא הבנתי את האמירה הזאת עד שהייתה לי ההזדמנות לאסוף אותו מביה"ס. הדלת של כל כיתה מסביב לחצר הגדולה הייתה בצבע אחר – ורוד, סגול, ירוק, כחול, צהוב – כך שזה היה מאד צבעוני. הוא תמיד תיאר מרקמים, כמו גם צבעים, בכל פעם שזה היה מתאים.

הוא מעולם לא עסק במשחקי ספורט, למעט הפעמים בהן השתתף בשיעורי אקרובטיקה, שהתאימו לו כנראה באופן טבעי. הוא הצליח בזה באופן יוצא מן הכלל.

הנכד הקטן הזה היה אוהב ביותר. תמיד קיבלתי חיבוק גדול כשבא לבקר, ועוד אחד כשעזב, ובדרך כלל פעם או פעמיים בזמן שהייתו. הוא היה תמיד מאד רגיש לרגשותיהם של אנשים אחרים.

הוא ידע לאמר כשמישהו לא הרגיש טוב, או היה כעוס או הרגיש לא נוח.

בגיל שבו רוב הילדים הקטנים מצאו את החברים הטובים שלהם מקרב הבנים, החברות שלו היו ילדות. כשהייתה לו הזדמנות ביום הולדתו לקחת שנים או שלושה חברים לבילוי, הוא תמיד בחר ילדות, והדפוס הזה לבחור בנות בתור החברות הקרובות שלו התמיד גם במשך חטיבת הביניים.

דניאל היה תמיד קרוב לאימו בדרך שלא הייתם מצפים מבן. היה נראה שמאד כיף להם ביחד. כשנעשה בוגר דיו להיות מודע לבגדיה של אימו, היחה מייעץ לה מה ללבוש ומאוחר יותר תמיד לקחה אותו איתה לקנות בגדים חדשים למלתחה שלה. לפני שנתים אימו ואנוכי עזרנו לארגן מסיבת כלולות לחברה. בנה, אז בן 13, סידר את שיערה. הוא השתמש בתוספת שיער קטנה עשויה תלתלים על עורפה, ובעזרת סרט מיזג אותם יחד עם שיערה הטבעי. העיצוב היה מושלם יחד עם הדפס-הפרחים והמלמלה שעל שמלתה. היא הייתה יפה כמו תמונה, ודניאל העריך והילל את יופיה עד אין קץ.

הוא היה האחד במשפחה שהיה נתקף בדחף לנקות ולסדר את הבית, והיה הולך בעקבות אחיו לשים דברים במקום. משהחל לחשוב על תעסוקה בחיים, בחר עיצוב פנים. בשלב מסוים שלחתי לו מינוי לירחון עיצוב פנים, וידעתי שהוא אהב לבקר בבתים לדוגמה לראות את האיבזור.

אלו מאיתנו הקרובים לילד המיוחד הזה הכירו בכך שהוא שונה, אבל לא היה להם מושג באשר לסיבה. היה המון משחק בדיבורו, עם תנועות לא רגילות של ידיו וגופו. כשהתבוננתי בו הולך, חשבתי לפעמים, "האם הוא לא יכול ללכת כמו בן? האם הוא יודע שהוא הולך כמו ילדה?" הוא ידע, משום שחבריו בביה"ס לעגו לו בעניין הליכתו, והיום אני יודעת שהוא לא יכול היה לעשות דבר בעניין הזה. עתה אנו רואים את אותן תנועות ומשחק והליכה נשית בתור מושלמים, עבור נערה בת עשרה.

הגיל שבו עשתה דניאלה את השינוי העצום הזה הוא בלתי רגיל, משום שלעיתים יותר קרובות זה נעשה הרבה יותר מאוחר בחיים. זה לא היה רעיון פתאומי, משום שאוולין ידעה כמה חודשים לפני ההכרזה שדניאל נסער נפשית. חלק תהו באם צריך נער בן 16 לעשות את ההחלטה החשובה זאת. חישובו על השאלה הזאת: באיזו נקודה בחיים עשיתם אתם את "ההחלטה" להיות זכר או נקבה?

הרבה מחקרים נעשו כדי לקבוע מדוע בנות מתנהגות כמו בנות ובנים כמו בנים. ממה שאני קראתי, זה לא משום שאנשים מצפים מנערות להתנהג כנערות, אלא פשוט משום שההתנהגות הזו נקבעת באופן גנטי. בנות משחקות עם בובות, תומכות ומטפלות, ומעניקות חשיבות רבה למערכות יחסים. בנים משחקים עם מכוניות ומשאיות, הם תחרותיים, ומשחקים בכדור. למידע נוסף, קראו, 'מין המוח' מאת מוהר (Mohr) וג'סל (Jessel).

אני יכולה להזדהות עם אי הנוחות שחש דוד בהאזינו לטרנססקסואליות בתוכניות האירוה בטלוויזיה. גם אותי זה דחה, משום שהתחורר לי שיש משהו לא בריא ובלתי מאוזן לגבי אנשים אלו, ועדיין אינני מבינה את כמיהתם להיעשות ידוענים. הכרתי אשה אחת שהפכה לאיש אחרי שילדה שני בנים, ומאוחר יותר הפכה שוב לאשה. היא סיפרה את סיפורה בטלוויזיה הלאומית. אבל רכשתי סובלנות כלפי אותם יחידים שזהותם המינית איננה תואמת את אברי המין שלהם, כתוצאה מהקשר הקרוב שלי עם דניאלה. היא איננה רוצה שיעניקו לה תשומת לב משום שהיא טרנססקסואלית. היא ילדה ותמיד הייתה ילדה, ואיננה רוצה שאנשים יחשבו על שום דבר נוסף.

מה שראוי לציון לדעתי זה שאוולין מייד חיפשה ייעוץ מקצועי איך לעזור לדניאלה לעשות את המעבר המיגדרי בדרך שתהיה הטובה ביותר עבורה. זה הוביל לאבחון פסיכולוגי, אלקטרוליזה, וטיפול הורמונאלי – טיפולים שהיו לדניאלה בלתי נעימים ולפעמים מכאיבים. העובדה שהאחים שלה, בני הדוד, הדודות והדודים,

משני הצדדים של משפחה, היו תומכים, עם חריג אחד או שניים, ראוייה אף היא לציון. אחדים שמלכתחילה היה להם קושי נפשי לבוא ולהכיר את דניאלה – ספקותיהם נעלמו לחלוטין כאשר פגשו את העלמה הצעירה, היפהפיה, התוססת והחברותית. אבל למרות שהבנתי את המצב וידעתי שזה נכון עבור דניאלה, גם לי היה קושי אמיתי עם שמות הגוף – הוא, היא, אותו, אותה – אבל אני משתפרת בזה. אני כל כך מרוצה לראות אותה פורחת לימודית וחברתית, וההתלהבות שלה מהחיים היא מדבקת. דניאלה עמדה באומץ בפני הקשיים ההכרחיים, והכירה בכך שהדרך שלפניה לא תהיה קלה, אבל היא נכונה לכך. לחיים יש לפעמים דרכים משונות ללמד אותנו סובלנות והבנה לגבי אנשים שלהם יש בעיות שונות מאלו שלנו. כמה ברי מזל אנו להיות מסוגלים ללמוד את השיעור הזה מדניאלה.

III

משפחה יקרה,

שלום, שמי הוא דניאלה. חשבתי שהגיע הזמן שאציג את עצמי למשפחה, מאחר שאני תוספת מאוחרת לתוכה. לקח לי זמן רב להחליט להציג את עצמי ואני שמחה שסוף סוף אזרתי קצת אומץ לעשות זאת. עברתי הרבה מכשולים ואתגרים בשלוש השנים האחרונות האלה, ועל כך אני חייבת תודה לחיבוטי הנפש שלי (לאושרי).

אמי היא (כפי שרבים מכירים אותה) "סתם אוולין". אוולין שאותה אני אוהבת ומוקירה, ואסירת תודה לה על שהעניקה לי חיים ואושר. היא אשה מאד אמיצה, עובדת חרוצה, ואחת שיש לה את הלב הגדול ביותר, שאינו נראה במלואו על ידי כל אחד, אבל לעולם לא נגמר כשרואים אותו. במהלך זמנים קשים או טובים, גידלה אמי שלושה ילדים: על אף שהיא אולי תכחיש את התפקיד המכובד הזה, ילדיה יודעים את האמת.

נולדתי ב-30 בדצמבר, 1978. מאז, חייתי שני מהלכי חיים שהינם שונים לחלוטין זה מזה. בהווה, אני בת 18 ומאד מאושרת להיות אני עצמי. אתחיל את כיתה יב' בסתיו הזה; אני כבר מצפה לזה. אני גרה בפלאגסטף, עיר קטנה באריזונה בסמוך לגראנד-קניון (grand canyon). פלאגסטף היא עיר מאד יפה עם הרים סביב לה. יש בה גם הרבה עצים. רכשתי חברות טובות מאז שעברתי לגור בעיר הקטנה הזאת: חברויות שלעיתים קרובות קשה למצוא, ואני שמחה בהן כי הן עזרו לי להבין את עצמי ואנשים אחרים. אינני יכולה לאמר כמה אני מאושרת משום שלפעמים זה כואב וזה קשה להסביר, אבל אני יודעת שזוהי תחושה טובה, שלה חיכיתי כל כך הרבה זמן, ואני יודעת שהיא לא תיעלם.

כפי שמרבית משפחתי יודעת ועבור אלו שלא, כיום אני נקבה אבל נולדתי זכר מבחינת אברי המין. בגיל חמש-עשרה סיפרתי לאמי שאני אומללה להיות זכר והלוואי שיכולתי להיות אשה, משום שבתוכי חשתי תמיד כאשה. אמי קבלה הלם, מאחר שחשבה שאגדל להיות הומוסקסואל. הדרך שבה ראיתי זאת היתה: אני חשבתי שאני אשה המחבבת גברים, וגברים מחבבים אותי בשל היותי אשה, ולא חשתי הומוסקסואל. אחרי שסיפרתי לה זה היה כאילו קיר שהיה בינינו נופץ לרסיסים. באותו לילה התאחדנו בתור בת ואמא. אמי ידעה שאני הולכת להזדקק לה יותר מתמיד, והיא הולכת להזדקק לי לצורך תמיכה. יחדיו, אמי ואנוכי יכולנו לעשות כל דבר שרצינו, ולא היינו מוכנות לסגת.

התלבשתי כילדה למחרת היום בו סיפרתי לאמי על כך שאני בעצם ילדה. אמי עזרה לי להתלבש בפעם הראשונה, היא לא אמרה זאת אבל יכולתי לחוש שהיא ממש נהנית מזה. אני חושבת שאמי, בתור ילדה קטנה, מעולם לא פרחה משום שהוטלו עליה מגבלות רבות. וכך יכלה אמי לחיות את ילדותה בהתבוננה בי פורחת והופכת לנערה מאושרת ביותר. כאשר חלף ההלם מכך שסיפרתי לה, החלה אמי במשימה לגלות מידע רב ככל האפשר מאחר שהייתי לחוצה להתחיל את חיי החדשים. עד מהרה גילינו שהמהפך המלא שלי עתיד לקחת קצת זמן. תחילה היה עלי לחיות חיים מלאים כאשה במשך שנה ולעבור הערכת מצב אצל שני יועצים לפני שאוכל לעבור ניתוח לתיקון המין (שינוי מין). היה עלי גם להחליף בת-ספר כך שאוכל להתחיל בתור

בת, מאחר שבבית-הספר בו הייתי הכירו אותי בתור בן. התחלתי חיים חדשים. באותם כמה שבועות אחרי שסיפרתי לאמי עסקנו בבריאת אדם חדש. לידתה של נערה. שמה הוא דניאלה.

בתאריך 27 ביוני 1996 עברתי את הניתוח שלי לשינוי מין בנינה (Nee Nah), ויסקונסין. במהלכו הייתה לי אמי לעזר רב ולא הייתי יכולה לעשות זאת בלעדיה. קלילה פולר (Clela Fuller), סבתי, קפצה לבקר מיד לאחר הניתוח שלי, ושיימה אותי מאד שיש לי תמיכה ממשפחתי. הייתי בבית החולים תשעה ימים. ביום השביעי קמתי מהשכיבה במיטה. הניתוח, כך הסתבר, כאב פחות ממה שחשבתי בתחילה. שנה חלפה מאז, וזה עתה עברתי ניתוח להגדלת חזה שהיה מאד כואב, אבל שוב הייתה אמי שם לעשותו קל עבורי ככל שניתן. כעת, כשעשיתי הכל באשר לניתוחים, אני נהנית לפרוח ולהיעשות מי שהייתי צריכה להיות תמיד. אני יוצאת עם בחורים ופשוט עוברת תקופה נהדרת. אילו רק יכולתם כולכם לראות את אושרי.

תמיד אוהב את כולכם
דניאלה

עצה לבני העשרה

אם אתם בני נוער התוהים לגבי זהותם המיגדרית, אינכם לבד. יש עוד כמותכם, הרבה יותר ממה שקולטים מרבית האנשים. יש בני-עשרה אחרים שחשים באותו אופן כמותכם. מקור המידע הטוב ביותר עבורכם הוא האינטרנט, או המרכז ההומו-לסבי במקום מגוריכם.

אתם יכולים להצליח ולהיעשות מי שאתם צריכים להיות. זה לא קל ולא זול. אתם מאד ברי מזל אם יש לכם משפחה תומכת. הייתי מציעה שתעשו לפחות ניסיון אחד לאפשר למשפחתכם לדעת. הייתי יכולה להתחיל לעזור לילדתי הרבה יותר מוקדם אילו הייתה מספרת לי מוקדם יותר. השאירו 'בטעות' ספר או עלון העוסק בענייני מיגדר מונח בסביבה. דברו על "חבר" שרוצה להיות במין ההפוך למה שהוא/יא נראה/ית, או העלו את הנושא בשיחה עם אמכם. אם היא משתוללת, תרדו מהענין. אימרו לה שסתם התלוצצתם, או שאתם תחת מתח, או שהשתגעטם. ואז תציעו שאולי אתם זקוקים לייעוץ פסיכולוגי, ותראו מה קורה.

נסו בכל מחיר לא להיזרק מהבית. הישארו בבית-הספר, אתם הולכים להזדקק למשרה ממש טובה בכדי לשאת בעלויות הכרוכות במעבר למיגדר שבו תחושו בנוח. תוכלו לעשות זאת בכוחות עצמכם, אבל זה יארך זמן רב יותר, וייתכן שתצטרכו לדחות זאת עד שתוכלו לפרנס את עצמכם.

ישנה המשפחה שעמה נולדתם, ומשפחה שאתם אוספים בהמשך הדרך. אם משפחתכם אינה יכולה לקבל אתכם, אל תגררו אותם עימכם מאחור במשך שנים. זהו משא כבד לרגשותיכם. שמרו על עצמכם, מצאו חברים מקבלים, אמצו אנשים אחרים הזקוקים למשפחה, ואז יום אחד אולי משפחתכם תצליח לקבלכם.

יש לכם הזכות לחיות במיגדר שאתם חשים בתוכו. אינכם פוגעים באיש זולתכם, הם פוגעים בעצמם. אינכם חוטאים, אינכם מטורפים. אינכם אזרחים סוג ב'. אתם ראויים לטוב ביותר, ואם אף אחד אחר מלבדכם לא יעזור לכם, אז עשו זאת למען עצמכם.

נטייתכם המינית נבדלת לגמרי מזהותכם המיגדרית. תוויות לא תמיד עובדות. אתם יכולים לחוש משיכה לגברים, או לנשים, או לשניהם או לאף אחד מהם. למי שאתם נמשכים יכול להשתנות כשתגלו מי אתם. זה בסדר גמור. שום דבר לא דפוק אצלכם. קבלו אנשים אחרים בגלל מי שהינכם, בלא קשר למיגדר.

המעבר המיגדרי שלכם הינו המסע שלכם, בקצב שלכם. ישנם כמה פרקי זמן מינימאליים המוכתבים ע"י הנהלים של הארי בנג'מין. אבל אם זה לוקח לכם שנתיים להתחיל הורמונים, או שאתם נשארים בשלב האנדרוגנוס במשך חודשים, זה בסדר גמור. זהו המסע שלכם, ואין מפות בנמצא.

המשיכו לחיות. אל תפסיקו לחיות עד שתוכלו לעבור ניתוח. תיהנו מההומור שבחיים. תיהנו מכל יום כעוד יום בו אתם נעשים עצמכם.

עצה להורים

אחרי שחיפשתי את הדרך המושלמת לגדל טרנססקסואלית, גיליתי שלכל טרנססקסואלית יש אוסף שונה של בעיות ולהן, בהתאמה, אוסף שונה של פתרונות. הנקודות הבאות הן רק דעותי האישיות ויש להוסיף אותן לכל מידע קיים אחר, ולהגיון הבריא של ההורים. דרשו טיפול טוב. אל תראו בעצמכם מחזור על הפתח, קורבן, או אזרח סוג ב'. הניחו לילדיכם בני העשרה לקבוע את הקצב שלהם. דונו באפשרויות השונות, אבל הניחו לבני העשרה שלכם לקבל את ההחלטות לגבי החיים שלהם בכל פעם שזה אפשרי. שימרו על חוש הומור, והיעזרו בהמון חיבוקים.

בית-ספר תיכון

מעבר לסביבת מגורים חדשה ובית-ספר חדש במהלך הקיץ עבדו ממש טוב במקרה שלנו, על אף שאני מכירה כמה טרנססקסואליות שעברו בשלום מעבר מיגדרי בבית-הספר הנוכחי שלהן.

שאלו את מחוז בתיה"ס אודות בתי"ס חלופיים, לימודים בבית, ותוכניות חלופיות לחינוך גופני באזורכם.

שאלו את מחוז בתיה"ס האם יש בבי"ס כלשהו אגודת תלמידים הומוסקסואלים / לסביות / בי / טרנס, או האם יש מורים הומוסקסואלים בגלוי בבי"ס כלשהו. סביר יותר שבבתי ספר אלו תהיה קבלה של שונות.

תנו לבן/ת העשרה שלכם להחליט באילו חדרי נוחיות הוא/היא ירגישו יותר בנוח להשתמש, ואז עודדו אותו/אותה פשוט ללכת ולהשתמש באותם חדרי נוחיות. אם תניחו למינהלני ביה"ס לקבל החלטה, הם עלולים לקבל החלטה שאיננה מקובלת עליכם ועל בן/ת העשרה שלכם.

למעט אם בן/ת העשרה שלכם מוכן/ה וחזק/ה דיו להיות פעיל/ה, ככל שיש בביה"ס פחות אנשים שיודעים, כך יותר טוב.

ייעוץ

שאלות שיש לשאול יועץ מיועד:

מהו התואר האקדמי שיש לך?

האם יש לך רשיון מטעם המדינה שבה אתה פועל, ועל-ידי איזה גוף ממשלתי התקבל הרשיון?

כמה מטופלים טרנססקסואליים בני עשרה יש לכם? (לראות אותם בתוכניות אירוח בטלוויזיה לא נחשב). אם הם לא טיפלו אף באחד, או רק באחד, זה מאפשר להם לדעת שאתם יודעים שהם אינם מומחים. מאחר שאתם בעצם תלמדו אותם, אולי תוכלו להתמקח לגבי תעריף שעה טוב יותר. (אל תסמכו על זה).

האם אתה יודע את ההבדל בין מין ומיגדר, מיגדר ונטייה, 'מתלבשים' וטרנססקסואליות?

במה שונות בעיות של בן/ת-עשרה טרנססקסואלי/ת מאלו של בוגר/ת? (כמה בעיות בהן חייבים/ות בני/ות-עשרה לטפל הן בעיות עם ביה"ס, הורים, חיזור, נטייה מינית, לחץ חברתי, הערכה עצמית, בעוד שבוגרים/ות עומדים בפני בעיות עם תעסוקה, משפחה, נישואין, ילדים, כספים, לימוד התנהגויות נשיות.)

האם יש לך עותק מעודכן של הנהלים לטיפול של הארי בנג'מין, האם אתה פועל על פיהם, ואם כן – עד כמה בקפידה?

האם אתה דורשים איבחון פסיכולוגי? אילו מבחנים? כמה הם עולים? מי יטפל בהם? האם המטופל או ההורים יקבלו תוצאות כתובות?

מהו המספר המינימאלי של ביקורים לפני שתכין מכתב הפנייה לניתוח?

האם אתה מכיר את תופעות הלוואי של הורמונים? (וודאו שהיועץ מכיר או מזכיר את תופעות הלוואי הרגשיות.)

מהי עמדתך לגבי מתן מרשם לפרוזאק, ומדוע?

יועץ מנוסה חייב:

להכיר לפחות אנדוקרינולוג אחד.

להכיר לפחות אלקטרולוגיסטית אחת ידידותית לטרנססקסואליות.

להכיר את קבוצת התמיכה המקומית.

להיות מסוגל לתת לכם שמות של ספרים מועילים על הנושא.

להכיר את הדרישות והטפסים לצורך שינוי רישיון נהיגה ותעודת ביטוח לאומי.

להכיר אנשי קשר במחוז בתיה"ס המקומי.

אנדוקרינולוג

שאלות שיש לשאול:

בכמה טרנססקסואליות/ים כבר טיפלת?

מהו שכר הטרחה שלך עבור בדיקה גופנית של מטופל/ת חדש/ה?

האם אתה נותן הנחה לתשלום במזומן?

האם הצוות שלך מגלה הבנה לנושא?

מהן בדיקות המעבדה שאתה דורש ובאילו פרקי זמן?

מי מבצע את בדיקות המעבדה עבורך, והאם יש לך קשר עיסקי עם המעבדה?

מהו המשטר המקובל אצלך לטיפול הורמונאלי בטרנססקסואליות/ים?

האם אתה משתמש בחוסם אנדרוגנים?

מהן תופעות-הלוואי של הורמונים, נפשיות וגופניות?

האם תהיה מוכן לעבוד איתנו אם נרצה לנסות דברים שונים, כדוגמת זריקות כנגד טבליות הורמונים, או הורמונים סינטטיים כנגד הורמונים ממקור בעלי-חיים?

מה קורה אם מפסיקים את ההורמונים?

אילו הורמונים אתה רושם לאחר הניתוח לשינוי מין?

אלקטרוליזה

זוהי אומנות ולא מדע. הכישורים של מי שעושה במלאכה חשובים יותר מהשיטה, או מהמכשיר בו משתמשים.

אלקטרולוגיסטיות נדרשות להיות בעלות רישיון בכמה מדינות, ובכמה לא.

המחירים יכולים לנוע בין 25 ל-100 דולר לשעה. חלק מציעים הנחה על תשלום מראש להרבה שעות. בתי-ספר לאלקטרוליזה הינם אפשרות פחות יקרה.

צריך להתחיל לראות תוצאות תמידיות אחרי 20-25 שעות של טיפול באזור אחד.

זקן שלם עלול לקחת עד 300 שעות טיפול, ואפילו יותר.

סימנים כלשהם מטיפולי אלקטרוליזה שבועיים צריכים להיעלם אחרי שלושה ימים.

בקשו המלצות מטרנססקסואליות אחרות והתבוננו בעורן לראות אם יש להן צלקות או חורים, במיוחד באזור השפה העליונה.

גילוח הינו השיטה המועדפת לשימוש בין טיפולי אלקטרוליזה.

כל האלקטרולוגיסטות חייבות להשתמש במחטים חד-פעמיות חדשות לכל מפגש.

הן חייבות להשתמש במכשיר סטריליזציה לחיטוי המלקחיים אחרי כל מטופלת.

לפעמים משתמשים בתמונות של 'לפני' ו'אחרי', אבל לצלם תמונות עירום מלאות אינה התנהגות קבילה.

להסרת שיער בליזר יש תוצאות מעורבות: זה עובד טוב יותר על כמה סוגי שיער, על חלק מהאנשים. אני מכירה אישית נשים שהיו מוכרחות לשוב לאלקטרוליזה אחרי טיפול ליזר כדי להשלים את הסרת השיער שלהן. לאף טרנססקסואלית שאני מכירה לא נעשתה הסרת שיער מלאה וקבועה באמצעות טיפולי ליזר.

לעיתים קרובות אני נשאלת על מכשירי אלקטרוליזה לשימוש ביתי, אבל אין לי ניסיון בעבודה איתם. ראיתי תמונות וקראתי את ההוראות, וראיתי את הצלקות כתוצאה מזיהומים על לקוחה אחת שהשתמשה קודם לכן במכונה שכזאת. מאד קשה להשתמש ביחידות האלה על עצמנו. הן מאד איטיות בהשוואה למה שאלקטרולוגיסטית יכולה לעשות, והמחטים שבהן נעשה שימוש חוזר הן פחות בטוחות מהמחטים לשימוש חד-פעמי בהן משתמשות כיום האלקטרולוגיסטיות. המכונות הקטנות האלה עשויות להיות שימושיות אם יש רק שערות בודדות שצריך להסירן.

מנתחים

שאלות שיש לשאול את המנתח המיועד:

האם אתה עושה ניתוח לשינוי מין לגילאי העשרה, ובכמה כבר טיפלת?

האם אתה דורש הסכמה לניתוח של קטינים משני ההורים?

כמה עולה הניתוח, ומה כלול במחיר? (בתוך זה ומידע שגרתי נוסף עשוי להימצא בעלון. עלויות של שתלי עור הן בנוסף לעלות של הניתוח).

האם אתה דורש אלקטרוליזה של אזור הגניטליה? אם כן, מדוע? מה היו הסיבוכים בהם נתקלת, שנגרמו כשלא נעשתה אלקטרוליזה גניטלית? לאיזה אחוז מהמטופלות היו סיבוכים, לאחר הניתוח, עקב שיער במקום הלא נכון?

איזה אחוז מהמטופלות שלך נזקקות לשתלי עור?

האם יש לאחר הניתוח צלקות נראות לעין, והיכן? האם יש לך תמונות של מנותחות עם צלקות מהניתוח?

האם הניתוח נעשה בשלב אחד, או שנחוצן ניתוח שני (בניית שפתיים)?

האם יש מקום אשפוז למטופלות לאחר הניתוח, או שהן הולכות למוטל לכמה ימים?

מה תדירות ומשך ההרחבות לאחר הניתוח? על איזה סוג מרחיב אתה ממליץ?

האם יש אצלך רשימת המתנה?

* * * * *

כתיבה הינה אחת משיטות ההתמודדות שלי. הקטע הבא נכתב באמצע הלילה, כשלא הצלחתי לישון מחמת הכעס והתסכול מ'תעשיית' הייעוץ והרפואה.

ציפורי הטרף

נפל הפור, ונולדה ילדה בגוף של ילד, ואיש לא ידע זאת עד שהילד הגיע לגיל 15, עת גילה זאת לאמו האוהבת שראתה עד מהרה את המכאוב וההתלבטות של בנה. היא כבר ראתה קודם לכן את הצד הנשי שבו ואת העצב שבעיניו. היא הלכה לבקש עצה מהיועצים המקומיים, ותחת זאת מצאה את ציפורי הטרף. על אף שאיש מהם לא טיפל מעולם בבעיה הזאת בשחר הנעורים, כולם היו נכונים לגבות סכומים גבוהים עבור מומחיותם. בעניינים האלה קיימים היו חוקים שנכתבו בידי **אליהם** בלתי נראים, שוכני מרומים. כל אחד חייב קודם כל להיוועץ באחד מהמומחים הנ"ל עד שהוא או היא קובע שהילד שפוי ומסוגל לדעת מה הוא חש בתוכו, ורק אז מרשים לו להשתמש בשיקוי הקסם שמתחיל את השינויים הגופניים מכן לבת.

גם לפקידים של שיקוי הקסם יש חוקים משלהם והם נוהגים רוב חיטוט ולקיחת דם. אחר-כך חייב הילד לשכנע לפחות שני מומחים מאלה שהוזכרו למעלה, שהילד איננו מטורף, אלא פשוט נולד עם חלקי הגוף הלא נכונים. הילד חייב להמשיך לקבל 'ייעוץ' אצל ציפורי הטרף האלה, שאין להן כל ניסיון, למשך חצי שנה לפחות והילד חייב לחיות בתור ילדה למשך שנה לפחות, כדי 'להתאים' את ליבה ונפשה, לפני שניתן להתקדם לעבר המנתחים. בהראותו תבונה, שואל הילד למה אף אחד לא צריך ייעוץ משני מומחים לפני שמביאים ילדים לעולם, או מתחתנים, כשהילד רואה שרבים לא קולטים את הבעיות הכרוכות בהחלטות האלה. מדוע הם מוכרחים לשאול אותה כל כך הרבה שאלות כשהיא יודעת בבירור מה היא חשה בתוכה? מדוע הם בוחנים את תבונתה כשכל אחד יכול כבר לראות שהילד הזה הפך והיה לנערה יפהפיה שרק זקוקה לעזרה להסיר את החלקים המיותרים שהם כמו גידול סרטני עבורה?

האם אינם יכולים לראות שבתוך האדם הזה מתחוללת מלחמה שכזאת, שלעיתים קרובות מפסידים בקרב לטובת שתיה, או סמים, או הרס עצמי? ציפורי הטרף ממתונות לגוויות. כמה הצליחו הן עד כה לנקר עד העצם, כך שלא נותר עוד כסף או כח להמשיך במסע לעבר המנתחים המפסלים את החלקים החזשים? לאורך הדרך ישנם האנשים שיודעים כי **אלוהים** רואה ושופט את הילד בתור חוטא. ישנם אחרים שלא מצליחים לראות את הטוב שבילדה ומתרחקים ממנה כאילו היא נגועה במחלה, או עלולה להזיק להם באופן כלשהו. האם יכולה רק לחבק את הילדה ולעשות כמיטב יכולתה לשלם את המחירים הנדרשים, אבל לא ניתנה לה כל עצה כיצד לעזור לילדה להיות מאושרת ושלמה עם עצמה. היא מנסה לגונן על הילדה מרשעותם של היועצים אשר מעמידים בספק את תבונתה ושפיותה של הילדה, ובה בעת הורסים את ההערכה העצמית המועטה שהצליחה האם לטעת בלב ילדתה בעזרת אהבתה ועידודה. ציפורי הטרף מתעלמים מאהבתה והבנתה את הילדה; איש לא שואל לדעתה אודות עתידה של הילדה, הם רק מבקשים ממנה כסף. בעת העתיקה היו ילדים שכאלה נחשבים למחוננים רוחנית, משום שהם הבינו גם גברים וגם נשים. מתי וכיצד זה נהפך לסימן לאי-שפיות?

אחרי שעברה דרך העמק הארוך והצר המלא בציפורי טרף, יכולה הילדה להפקיד את גופה היפהפה והצעיר בידי סכיני של המנתח, שאכן מסיר את החלקים הבלתי רצויים, אבל בעשותו זאת הותר צלקות כעורות באזורים אחרים נראים לעין. המנתחים עושים הרבה ניסויים בגופן של הקורבנות אסירות התודה, בנסותם לשכלל את אומנותם ולהיעשות הטובים ביותר בארץ, אבל תוך כדי כך הם עושים הרבה טעויות. לבה של האם נשבר כשהיא רואה את מה שעוללו, אבל הילדה כל כך אסירת תודה לזכות בגוף הנכון, המאפשר לה להיות אחת בפנים ובחוזן, כך שהצלקות הן מחיר פעוט. וכך מחבטת האם את הילדה, שהיא עתה שלמה ומאושרת ונכונה להמשיך הלאה עם חייה, אבל צילן של ציפורי הטרף נותר בלבה של האם.

רשימת מונחים

מתלבש – Crossdresser: אדם הנהנה ללבוש בגדים המזוהים עם המיגדר הנגדי על בסיס זמני.

זהות מיגדרית: התחושה הפנימית של אדם על היותו גבר או אשה.

אי-הלימה מיגדרית: מונח פסיכולוגי המתאר את תחושות הכאב, הסבל והחרדה כאשר הזהות המיגדרית והמין אינם תואמים.

אינטרסקס: אלו שנולדו עם אברי מין דו-משמעיים.

הרמאפרודיטים: אלו שנולדו גם עם אשכים וגם עם שחלות.

ניתוח שינוי מין מזכר לנקבה: המנתח הופך את הפין מבחוץ פנימה לבנות ווגינה, מסיר את האשכים, ומנתב מחדש את צינור השתן. דילטור קשיח, בו משתמשים פעמים רבות ביום במשך חודשים, משמש לשמירה על הווגינה החדשה פתוחה. העלות בערך 13,000 דולר ומעלה בארה"ב, ו-7,000 דולר בקנדה.

ניתוח מנקבה לזכר: כולל בדרך כלל כמה ניתוחים לרבות הסרת שדיים, הסרת כל מערכת הרחם והשחלות, סגירת הווגינה ובניית פין חדש ושק אשכים. העלות 25,000 עד 100,000 דולר.

טרנסג'נדרים/ות: א/נשים התוהים לגבי הזהות המיגדרית שלהם, האם היא שונה מהמין הגופני. בתור מונח 'מטריה', זה עשוי לכלול 'מתלבשים', טרנססקסואליות/ים, אינטרסקס ואחרות/ים.

טרנססקסואליות/ים: א/נשים שאצלן/ם המין המולד שונה מהזהות המיגדרית הפנימית.

המלצות לקריאה נוספת

Brown, Mildred and Rounsley, Chloe Ann, True Selves Understanding Transsexualism for Family, Friends, Coworkers and Helping Professionals. San Francisco: Jossey-Bass, 1996.

Stringer, JoAnn Altman. The Transsexual's Survival Guide II: To Transition and Beyond for Family, Friends and Employers, 1992.

Moir, Anne and Jessel, David. Brain Sex, The Real Difference Between Men and Women. Dell Pub/Bantam Doubleday; 1992.

Feinberg, Leslie, Transgendered Warriors: Making History from Joan of Arc to RuPaul. Boston: Beacon Press, 1996

Israel, Bianna and Tarver, D., Transgender Care: Recommended Guidelines, Practical Information, and Personal Accounts. Philadelphia: Temple University Press, 1997.

ארגונים טרנסג'נדריים לאומיים ומקורות לסיוע בארה"ב

American Educational Gender Information Service (AEGIS) is an excellent source of information, books and referrals.

AEGIS, P.O.Box 724

Decatur, GA 30333

(770) 939-0244

Internet: AEGIS@gender.org

The International Federation for Gender Education (IFGE) is another source for information, referrals books.

IFGE

PO Box 229

Waltham, MA 02254-0229

(617) 899-2212

Internet: IFGE@world.std.con,

The International Conference on Transgender Law and Employment Policy (ICTLEP).

ICTLEP

PO Box 1010

Cooperstown, NY 13326

(607) 547-4118

Internet: ICTLEPHDQ@aol.com

Parents, Families and Friends of Lesbians and Gays (PFLAG).

PFLAG 1101 14th St., NW

Washington, DC 20005

(202) 638-4200

Internet: Communications@pflag.org

Support group for transgendered people.

NEUTRAL CORNER

P.O. Box 19008

San Diego, Ca. 92159

Voice Mail: (619) 685-3696

תמונה של דניאלה, ביום-הווגינה ([V-Day](#)) בהוליווד, קליפורניה, אשר צולמה ב-21 בפברואר 2004.

עטיפה אחורית

על הספר, אומרת פיליס רנדולף פריי (Phyllis Randolph Frye), "אני זוכרת כאשר 'סתם אוולין' פנתה אלי בשנת 1994 או משהו כזה לבקש סיוע משפטי עבור ילדתה הטרנססקסואלית בת-העשרה, ולא יכולתי לתת לה כל עזרה, מלבד גישה כללית ודמויות לחיקוי, לעודד אותה לדחוף את המסד לפעול לטובת בתה. והיא אכן דחפה. הספר של 'סתם אוולין' אודות בתה החדשה דניאלה, יצטרף לרשימה האישית שלי הכוללת ארבעה ספרים נוספים – שרוכזה לאחר 23 שנים של פעילות למען הזולת – שאותם אמליץ לחבר'ה כמוה לקרוא. למעשה, ספר זה הוא חובה לכל ההורים של כל ילד/ה טרנסג'נדרית/ת בכל גיל. הוא מחמם את הלב עם נגיעות הומור, תובנה, הכוונה ודברים שיש להימנע מהם. הספר כתוב בשפה קולחת ונעים מאד לקריאה. צחקתי משעלתה דניאלה על הציפיות של האמא שלה עצמה, החברותית עד מאד. חשתי שצדקתי, כשקראתי כיצד רבים מקשיי הלמידה של דניאלה הצטמצמו או נעלמו כליל משחדלה לשאת בתוכה את המעמסה הכבדה כל כך, של הסתרת העצמיות האמיתית שלה. בכיתי כמה פעמים בעודי קוראת את הספר, משום שבמנוגד ל-23 שנות דחייה ונידוי של הוריי וקרוביי כלפיי, חשתי את אהבתה של אוולין לבתה החדשה. מחאתי כף כשקראתי את 'סתם אוולין' מבקרת בחריפות אותם רבים במקצועות הסיוע, שלעיתים קרובות לומדים מאיתנו ועדיין גובים שכר גבוה, או בעלי ניגוד עניינים כספי ב'שיטת הטיפול' שלהם, ומעניקים לנו סיוע משמעותי מועט, אם בכלל. הכמויות המיותרות של 'שומר-סף' נחשפות לפרטי פרטים, ובסופו של הספר רשימה של 'איך לעשות מה' ו'ממה יש להימנע' – תודה לך, 'סתם אוולין'."

"... אמא, אני צריכה להיות ילדה" הינו, לדעתי הכנה, חומר קריאה חיוני לכל הורה שילדו/תו טרנססקסואל/ית. הספר הינו עדות לאהבה בלתי-מותנית של הורה לילד/ה. אך נדיר הוא שאדם טרנסי לא יחוש מעט תוגה ולחלוחית בעיניים למקרא רשימותיה של אוולין על הניסיונות, הנפילות והמצוקות של ילדתה, ותמיכתה שלה, הבלתי נלאית, בילדה שלה. - רובין סרוון (Robyn Serven), PFLAG-TSON, מנהלת אזורית של 'הרטלנדס' (Heartlands).

mom, I need to be a girl

About the book, *Phyllis Randolph Frye* says, "I remember when Just Evelyn contacted me in 1994 or so for legal help for her teenage transsexual child, and I could give her none, other than strategies and role models, to encourage her to push the system to work for her daughter. And push she did. Just Evelyn's book about her new daughter Danielle, will join my personal list of four other books - boiled down after 23 years of out activism - that I will recommend to folks like her to read. Actually, this is a must read for ALL parents of ANY transgendered child of ANY age. It is heartwarming with touches of humor, insight, guidance and things to avoid. It is chatty and very readable. I laughed as Danielle exceeded the expectations of her own very outgoing mother. I felt justified as I read of many of Danielle's learning problems being reduced or going away as she no longer carried the extra heavy burden within of hiding her true self. I cried several times as I read it because I felt Evelyn's love for her new daughter juxtaposed over my own parents and siblings 23 year of rejection and ostracism of me. I clapped as I read Just Evelyn scold many in the helping professions who are often educated BY us, yet they charge a high fee or have a financial conflict of interest in their treatment regimes, and

Ben, Just Evelyn, David, and Danielle

give us little or no meaningful help at all. The excesses of the gatekeepers are exposed with details, and at the end is a listing of how-to's and what-to-avoid's - thank you, Just Evelyn."

"...mom, I need to be a girl" is, in my honest opinion, essential reading for any parent whose child is transsexual. The book is a testament to unconditional love for one's child. Rare would be the transperson who doesn't get a bit wistful and misty-eyed reading Evelyn's account of her child's trials and tribulations and her own unflinching support of her child.

*Robyn Serven PFLAG-TSON
Heartlands Regional Director*

\$9.95

ISBN 0-9663272-09

9 780966 327205